

**ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிக ளவர்களால்
இயற்றப் பெற்ற நூல்கள்.**

	ரு.	அ.
1. மண்டலப் பிராஹ்மேணுபநிஷத்தம் - ராஜயோக பாஷ்யமும்	0	4
2. வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்	0	8
3. வேதாந்த சஞ்ஞா	0	2
4. வைஷ் கர்மிய சித்தி	0	8
5. சுவாராஜ்ய சித்தி	0	8
6. விசாரசாகரம் - மூலமும், அதற்குச் சரியான அகவலும்	2	0

அச்சி லிருப்பன.

7. பேத, திக்காரமும் சத்திரியை யென்னும் உரையும்	1	0
8. ஹரிமீடையும் - ஹரி தத்வ முக்தாவலியும்	0	8
9. சிவ சங்கராவதாரம் - சங்கராசாரிய சுவாமிகள் ஈசுவராவதார மென்பதற்குப் புராணப் பிரமாணங்கள்	0	8
10. மஹாத்ம சரிதாமிர்தம்	1	8
11. வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜூ-லக்ஷா	1	8
12. ஈசுவாசிய உபநிஷத்தம் சங்கர பாஷ்யமும்	0	4
13. வேதாந்த சித்தாந்த முக்தாவலி	0	8
14. வேதாந்த பரிபாஷை	0	5
15. தர்க்க சங்கிரக மூலமும் - தர்க்க சங்கிரக தீபிகையும்	0	4

விஜய சக்தி (வெற்றி வேல்) இது திருப்பரங் குன்றம் ஸ்ரீமத்-செந்தி
நாதையர் எழுதிய மகா உக்ர வீரபத்ராஸ்திரம் என்னும் புத்தகத்தின்
மறுப்பாம்.

வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி	1	0
பஞ்சதசை செய்யுள்	0	10
சங்கர விஜய விலாசம் (சித்விலாச சுவாமிக ளென்னும் சித் புருஷ ரியற்றியது)	0	12

லோகோபகாரி ஆபீசு,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

சென்னை.

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய குருப்யோ நமஃ

சூட்டுக் கோலாற் சூடுண்டு

**துள்ளி யெழுந்த தூத்துக்குடி முத்தைய பிள்ளை
கடாவை யடக்குங் கட்டாரி.**

இது

கோவிலூர் மடாலயம்

ஸ்ரீ வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிக ளவர்களின்

பாதசேகரரும்

உபய பாஷா வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியரும் ஆகிய

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிக ளவர்களால்

விடப் பெற்று

சென்னை

கோமளேசுவரன் பேட்டை

சச்சிதாநந்த அச்சியந்திர சாலையில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1919.

சற்குருப்போ நம்:

சூட்டுக் கோலாற் சூடுண்டு,
துள்ளி யெழுந்த தூத்துக் குடி முத்தைய பிள்ளைக்
கடாவை யடக்குங் கட்டாரி.

ஒத்த தரிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். 214 (திருக் குறள்)

நுணிக்கொம்ப ரேறினா ரஃதிறந் தூக்கி
னுயிர்க்கிறுதி யாகி விடும். 476

திரு வாவடு துறையா தீர்த்திற் சம்பளம் பெற்றுத் தென் சமுத்திரக்
டையி லுள்ள தூத்துக் குடியில், “திரு வாவடு துறையா தீந் சைவப்
ரகாகரீ” என்னும் பெயருடன், வேதாந்தம் சைவ சித்தாந்தம் என்னும்
ரண்டினையுங் கைக் கொண்டு வசிக்கும், பொ. முத்தைய பிள்ளை யென்
நார் “பூமித் தாசிகாந்த சுவாமியார் கட்டுரையின் மேல் கடா” என்
றொரு சிறு ஆபாசச் சுவடியினை யெழுதி, சிவ நிந்தை, சிவாதார நிந்தை, நீத்
நார் நிந்தை, வேதாந்த சாஸ்திர நிந்தை முதலிய நிந்தைக ணிரம்பப் பெற்று,
வளியிட்டிருக்கின்றனர். அவரால் வெளியிடப் பெற்ற அப் புத்தகம் தன்
பயருக் குரிய கடா விஷயங்களைத் தாங்காது, விடைக் குரிய விஷயங்
களையும், 4-வது பக்கத்தில், “இனியேனும் இவரும் இவர்சார்பினரும், திரு
மந்திரம் முதலிய திரு வாக்குகளுக்குச் சைவ சித்தாந்தப் பெரியாரிடம்
பொருள் கேட்டு உண்மை யுணர்வார்களா?” என்றும், 5-வது பக்கத்தில்
“தருக்க ஞாந்தில் வல்லவர் போன்று தம்பட்ட மடிக்கும் சாமியார் அறி
யாமைக்குக் காரணம் யாதோ?” என்றும், “இப்பொருள் கூறுதல் இவர்
மத்தினர்க்குப் பழம் பாடமே, ஜீவன் ஈஸ்வரன் என்னுஞ் சொற்களுக்கு
இவர் கூறிய பொருளே பொரு ளென, மாயா வாதச் சார் பில்லாத வட
மொழி வல்லார் முன் சாதிப்பாரா?” என்றும், 7-வது பக்கத்தில் “எத்
தடிப்புப் பற்றி” என்றும், “செட்டியா ரவர்க ளெழுதியதும் பொய்யாத
லின் அதற்கு இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டாமே. இதனானே, பொய்யை
மெய் யென்று வீணாச்சிரமங் கொள்ளும் புண்ணிய முடையார் சுவாமியா
ரும் இவர் மரபினரு மென்பது விளங்க வில்லையா?” என்றும், 9-வது பக்
கத்தில் “சுவாமியாரையும் இவர் மரபினரையும் மாயா வாதிக ளென்று எந்
கச் சைவர்கள் கூறினும், நாங்கள் மாயா வாதிக ளல்லர். வேதாந்திக ளெ
ன்று மட்டும் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்களே யன்றி,

சைவர்களாகிய நீங்கள் தாம் மாயா வாதிகள் என்று கூறுதல் பொருந்த மா?" என்றும், 12-வது பக்கத்தில், "சாஸ்திரங்களைக் கேட்கு முறையிற் றக்கோரிடங் கேட்டுண்மை யுணராதது, மஹ் போன வாறு சொல்லு தலும் எழுததலும் முறையாகுமா?" என்றும், "இவர் எத்துணிவு கொண் டெழுதினார்" என்றும், 13-வது பக்கத்தில் "சுவாமியார் தர்க்க சாஸ்திரத் தில் வல்லவர் போன்று தம்மைப் பலவிடங்களினும் வியந்து கொள்ளுகின் றனரே" என்றும், "இனியேனுங் கவனித்து அங்கீகரிப்பாரா" என்றும், "இவருக்குத் தாயுமான சுவாமிகள் மீது இத்துணைக் கோபம் வந்தமைக்குக் காரணம் என்னையோ?" என்றும், 14-வது பக்கத் தில், "தெரியாதாயின், வாதத்திற்கு வரும் போதாயினுந் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?" என்றும், "தன் நாவைக் காத்துக் கொள்ள முடி யாமல், படிப்பின் கர்வம் பற்றியா?" என்றும், "சித்தாந்த நூல்களைச் செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளாக் குறை பற்றியா?" என்றும், 15-வது பக்கத்தில், "ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் முன்னர் பெளத்த மதத்தை வெல்லுதற் பொருட்டு ஏகான்ம வாதஞ் சாதித்து, பின்னர்த் தா முய்ய வேண்டிச் சைவ சித்தாந்த நெறியைத் தலைக்கூடி நின்றார்" என்றும், 16-வது பக்கத்தில் "இவரும் இவர் சார்பினரும் ஒரு வார்த்தையாவது குற்ற மறச் சொல்ல விரும்பாது, வெற் றுரையாகப் பலவாய வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்பி, ஒரு நூலையாவது கசடறக் கல்லாது, பல நூல் வல்லா ரென் றறியாதார் புகழ், மே லெழுந்த வாரியாய், பல நூல் படித்தவ ராதலின், அது பற்றி இப் புரட்டுக் கதை கூறினாரா?" என்றும், "அந் நூலையும் அவ் வுரையினையும் முறையாய்ப் பாடங்கேட்டு நன் குணார் தெழுத வேண்டும்" என்றும், "இனியேனும் படித்துச் சிவ ஞ்ஞ சுவாமிகளை பற்றிக் கூறிய குறைக்கு, மன்னிப்புக் கேட்டு மய்வரா?" என்றும், "கற்றறிந் தடங்காக் குறையினாலேயே யென்பதை மறுக்க முடியுமா?" என்றும், 17-வது பக்கத் தில் "இவர் மதத்திற்கு முதலாய ஆசிரியராய் விளங்கிய ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள், தா முய்தற் பொருட்டு ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணி, பெளத்த மதத்தை வெல்லுதற் பொருட்டு ஏகான்ம வாதஞ் சாதித் திருக்க வும், அவ் வுண்மை யறியாது அவர்க்குப் பின் வந்த இடையாய ஆசிரியரும், கடையாய ஆசிரியரும் ஏகான்ம வாதமே ஆதி சங்கராசாரிய சுவாமிகள் கொண்க யென்று தம்பட்ட மடித்துத் திரிவது, நுணுகி யாராயும் அறி வின்மை என்பது மறுக்க முடியுமா?" என்றும் "இனியேனும் அறிந்து கொள்ளுவரா?" என்றும், 18-வது பக்கத்தில், "இவர் மதத்தைத் தம்மட் டில் வைத்துக் கொள்ளாது, பெரியார் கருத்தும் இதுவே யென்று அவர் கண் மீதும் தமது மதத்தை யேற்றுகின்றார். அந்தோ! இத் தீச் செயலுக் கென்ன பய னடைவரோ?" என்றும், "இப் புரட்டு முகவுரையும் வாங்கிச் சேர்த்து வெளியிட்ட சுவாமியாருக்கும் திருக் குற ளாராய்ச்சி யுண் டென்று ஒப்புதல் கூடுமா? தாங் கற்ற நூல்களினும் தமக்கு நுணிகிய வா ராய்ச்சி யுண்டோ வில்லையோ என் றையுறச் செய்வதை விட, தம்மனவில்தா மடங்குதல் முறைமை யென்பதை யினியேனும் அறிந் தடங்குவாரா?"

என்றும், "ஷணப்பன் வீட்டுக் கோழி தானே விலங்கில் மாட்டிக் கொண் டது போன்று, யோசனை யின்றித் தாமே மாட்டிக் கொண்டார்" என்றும், "இனியேனும் இத்தகைய குற்றங்களில் மாட்டிக் கொள்ளாது" என்றும், உள்ள வசை மொழிகளையும் தன் னகத்தே தாங்கி வந்திருத்தலின், அப் புத் தகத்திற்குக் "கடா" என்னும் பெயர் பொருத்த முடைத் தன்றும் பின் னர், எப்பெயர் கொடுக்கின் பொருத்த முடையதாம் எனின், "வேநாநீநம் சித்தாந்தம்" என்னும் இரண்டு செட்ட, பெயர் மாத்திரையாற் சைவ சித்தாந்தத்தைக் கைக் கொண்ட, "தூந்நூக் துடி, பொ. முத்தைய பிள்ளையின் தூஷணைச் சுவடி" எனக் கொடுக்கின் நலமாம். அப் புத்தகத் தில் "வினு" எனப் பெயர் தந்து இருபது போலி வினாக்கள் வினவுகின்ற னர். அவர் எமக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "அறியாமை யுடையேன். உண் மையறிய விரும்புகின்றேன்" என்று எழுதியிருக்கின்றமையின், அறியா மையின் பாற் பட்ட வினாவாய், பின் கடாவில் அதனைக் கடந்து கடாவு கின்றமையின், அவற்று ளடங்காது, போலி வினு எனப் புதுப் பெயர் தாங்கி நின்றமை யுணர்க.

வினாவன:—1. வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் முத்தித் தசையில் முப் பொருள் நித்திய மென்று கூறுகின்றன. 2. திரு மந்திரம் வேதாந்தத் தைக் கூறுமிடத்து, மகா வாக்கியத்திற்கு "முத்தியில் முப் பொருள் நித் திய மென்று கூறுகின்றது. அதன் தொடர்பு சிவ. 3. உபமானம் பொ ருள் பொருந்த வில்லை. 4. திருஷ்டாந்தம் இரு பொருள்க் கூறுகின்றது. 5. 'பொய், அரித்தியம், இல்லை, மாயை' என்பவற்றிற்கு நிலையாமை யென்பது பொருள். 6. சிவ ஞ்ஞ சுவாமி யுள்ளிட்டார் வைதீக சைவ சித் தாந்திகள். 7. மாயா வாதிகள் வேதாந்திகட்கு வேறாய் ஒருவ ருளர். 8. ஞ்ஞ வாசிட்டத்திற்கு முத்தியில் முப் பொருள் நித்திய மென்று கொள்க. 9. சிவ ஞ்ஞ வள்ளலார் முப் பொருளை நித்திய மெனக் கொண்ட வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சைவராவர் முத்தாத்துமாக்கட்கு முத்தித் தசையில் இரு பொரு ளுள. பெத்தாத்துமாக்கட்குப் பெத்த தசையில் முப் பொரு ளுள. 10. வாசிட்டத்தில், பாசம் நித்திய மென்று வேதாந்திகள் கொள்கின்றனர். 11. கருட பாவனையின் வாக்கியம் பொருத்த மன்று. 12. திரு மந்திரத் தைத் தேவி கோட்டை ஜெயீந்தார் கைக் கொண்டதற்காகக் கொண்டது. 13. திரு மூல நாயனரை உண்மையாகக் குரு வென் றங்கீகரிக்கின்றோம். 14. சைவ சித்தாந்திக ளறிவிலிக் ளலர். 15. உமாபதி சிவாசாரியர் சமஸ் கிருதத்தில் ஒரு நூலுஞ் செய்ய வில்லை ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் துவைத சித்தாந்தியே. 16. சிவ ஞ்ஞ சுவாமிகள் "மோக்ஷத்தில் ஜீவத்வம் கெட்டுச் சிவ ரூபம் ஜீவன் ஆகின்றான்" என்கின்றனர். 17. ஸ்ரீ சங்கரா சாரிய சுவாமிகள் அபிப்பிராயம் முப் பொருள் நித்தியமாகிய துவைத வாத மே. 18. வேதாந்திக ளனைவரும் படித்தவர்களா? 19. பசு பதி பாசத்திற்கு அந்நியமான நித்தியப் பொருள் யாது? 20. முகவுரையி லுள்ள குறள் திரி வுடையது" என்பனவாம்.

1. “தர்மிகளுக் கயிக்கியமே யன்றித் தருமங்களுக் கயிக்கிய மின்ற” மென்று கூறியதனால், இருபொருள் நித்திய மென்று யா மெழுதி யிருப்பதாகச் சூட்டுக் கோல, பெயர் மிடத்து வந்து, சாணகதியடைந்து கேட்கு முறையிற் கேளாக் குறையாலும், முன்னர் வேதாந்தியாயிருந்து பின்னர் பிலேச்சையார் சைவ சித்தாந்தியாகிய காரணத்தாலும், எழுதி யிக் கட்டாரியாற் றுக் குண்டனர். விவகார காலத்தில் உபதேசிக்கும் போதும், வாதம் நடக்கும் போதும், பேதமாக வைத்துத் தான் உபதேசிக்கவும் வாதஞ் செய்யவும் கூடும். இரு தருமிகள் இருக்கின்றன என்று கேட்ட சிஷ்யனுக்கு, இரு தருமிகளை யறுவதித்துச் சாஸ்திரங்களா லுபதேசிக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே, விவகார காலத்தில் வாதம் நடக்கும் போது அறுவதித்துக் கூறியதாம். அதனை யுணராத, இரு பொருள் நித்திய மென்றுணர்ந்து முகின்றார். “சிவனுக் குரிய எண் குணங்கள் சிவனுக்கு வந்து பொருந்து கின்றன” என்பதன் பொருள், மோக்ஷ காலத்திற் சிவத்துவங் கெட்டு, சிவ ரூபமாகுதலால், சிவனுக் குரிய குணங்கள், மறையாது வெளிப்படுகின்றன என்பதாம். அவ்வா றின்றி, ஜீவன் வேறா யிருப்பவன். அவன் மீது, சிவனுக் குரிய குணங்கள் கஞ்சுகம் போன்று வந்து மறைக்கின்றன என்று பொருள் கொள்ளற்க. “சாஸ்திர சித்தாந்த லேச சங்கிரகம்” என்னுங் கிரந்தத்தில் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் இவ்வாறே யெழுதி யிருக்கின்றார்கள். அக்கிரந்தம் பார்க்க அவர்க் காற்ற லின்மையின் சமஸ்கிருத ஞாந முடையார்பாற் சாணகதியடைந்து கேட்டுணர்வாராக, உண்மைச் சித்தாந்தத்தைக் கூறுங்கால் ஒரு பொரு ளென்றும், ஜீவையர்க் கறிவித்தற்கு இரு பொருள்கள், இரு தருமிகள், சிவனுக்குரிய குணங்கள் ஜீவனுக்கு வந்து பொருந்துகின்றன என்று விவகாரத்தை யறுவதித்துப் பேதமாகவும், எழுதி யிருப்பதனால் முரணின்மை யுணர்க. “ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் கருத்தோடும் மாறுபடின, இவர் மதம் யாவர்க்குத் தான் சம்மதம்” என்று எழுதினர். கருத்தோடும் என்ற வும்மையால், இவர் கருத்தோடும், இவரைச் சார்ந்த சிவ ஞாந போத முள்ளிட்ட 14 சாஸ்திரத்தினைக் கைக் கொண்டார் கருத்தோடும், மாறு படுகின்ற தென்று கருதுகின்றனர். 14. சாஸ்திரமும் முத்தியில் முப் பொரு ளுண் டென்று தூலமாகக் கூறுகின்றமையின், அதனோடு மாறுபடுதல் தேற்றமே. ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்க் கரியற்றிய ‘பரிமளம், வேதாந்த சாஸ்திர சித்தாந்த லேச சங்கிரகம். உபக்கிரம வுபசம்மாரம்.” என்பன வாதி நூல்களையும், அவர்கள் ஆசாரியராய் நாகம் சுவாமிகள் இயற்றிய “பேத தீக் காரம்” என்னும் நூலினையும் படித்து, அதன் பின் “அவர்கள் கருத்தோடும் மாறுபாடாகாதா?” என்று வினவினரா? அவ்வா றின்றித் தம் மனம் போன வாறு ஆரூடம் பர்க்குத லழ கன்றே. அந் நூல்களைச் செவ்வனே யாராய்ந்து, அவ்வாறே மாறுபாடா தறைந்தா மென் றறிக.

2. சூட்டுக் கோலிற் காண்பிக்கப் பட்ட “திரு மந்திரச் செய்யுளும் ஏனைச் செய்யுளும், ‘ஜீவன் பரன் சிவன்’ என்னும் மூன்று பொருளைக்

கூறுகின்றன வென்பது வெளிப்படை” பென்றும், “திரு மூல நாயனார் திரு வாக்கிற்கு மாறாக ஒன்றாற் தன்மையினையே தத்துவ மசி யுணர்த்துவ தென்றல் எவ்வாறு பொருந்தும்?” என்றும் வரைந்தனர். இதனால், முத்தியில் ‘சிவ சேதநம், பாச சேதநம், சிவ சேதநம்’ என மூன்று சேதநப் பொருள்களும், பாசமாய் சடப் பொருளும், நித்தியமாய் இருந்து, ‘நான்கு பொருள் நித்திய’ மென்று கூறுகின்றவர் திரு மூல நாயனாரென்று கருதுகின்றனர் போலும். ஸ்ரீ மூல நாதர், “வேதாந்தம், சித்தாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம்” என்னும் ஷடாந்தங்களையும், சமஸ்கிருதத்தி லுள்ள ‘மந்த்ர மாலிகா’ என்னும் நூலினும், தமிழிலுள்ள ‘திரு மந்திரம்’ என்னும் நூலினும் கூறினவ ராயிற்றே. அவ்வாறு கூறியவர் வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்களின் பொருளை யுணராத, வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் முப் பொருள், அல்லது நாத் பொருள் நித்திய மென்று கூறுகின்றன என்பரா? “அம்பத் மேலச்சொருப மாவாக்கியம், செம்பொருள் ஆண்டருள் சீர்ந்தி” தானே.” என்ற வாக்கியத்தால் ஒரு பொருளே யுள தென்றும், “திரிமலர் தீர்ந்து அவன் சிவனும். நான் என்றும் தான் என்றும் இரண்டில்ல. மல மூன்றுஞ் செற்றவர் சுத்த சிவ மாவர். துரியமும் ஈசனோடு ஒன்றாகால் பின்னையும் வந்து பிறந்திடும். அறிவு என் வடி வென்று அறிந் திருந்தேன், ஏகமான தவம் உறு தத் துவ மசி. எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நான் என்னில் எல்லாம் அறிந்த இறை யெனலாம். தன்னை யறிந்திடத் தத்துவ ஞானிகள். தனை மாற்றி யாற்றத் தரும் ஞானி. தனையாய் திருப்பது தத்துவம்” என்பன வாதி வாக்கியங்களால் ஒரு பொருளே யுள தென்றும், கூறியிருப்பவும், அவற்றை யுணராத முப் பொருளைக் கூறுதல் வெளிப்படையென்றும், திரு மூலர் திரு வாக்கிற்கு மாறாக யுணர்த்துவ தென்றல் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றும் எழுதி யிடப்பட்டு, அந்நூல் கொண்டும், சூட்டுக் கோல் கூறியது கொண்டும் யாவரு முணர்ந்த பொருளை யுணராமையின் ‘அஞ்ஞாநம்” என்னுந் தோல்வித் தாந்தை யடைந்தனர்.

இன்னும் 2393. “சிவமாதல் வேதாந்தம்”. 2401. ‘அநாதி ஜீவன் ஐம் மலமு மற்று அப்பாலாய் அநாதி. யடக்கித் தனைக் கண்டு அரனாய்த் தன் ஆதி மலம் கெடத் தத்துவாதீதம் வினாவு நீர் பாலாதல் வேதாந்தத்த உண்மையே.’ என்பன வாதி பல செய்யுட்களிலும், ஒரு பொருள் உண் டென்பதைக் கூறியிருக்கின்றார். நீர் கெட்டு எங்ஙனம் பாலாகின்றதோ, அங்ஙனமே ஜீவத்தவங் கெட்டு, சிவ ரூபமாகிய பிரஹ்ம மாதல் வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாம் என்பது கீருத்தாம். பாசம் அறித்திய மென்பதற்கும், பசுத்துவம் நீங்கிச் சேதந மொன்றே முத்தியி லுள தென்பதற்கும் பிரமாணமாக எண் ணிறந்த செய்யுட்கள் திரு மந்திரத்தி லுள தென்றுணர்க.

‘அக் குழையன் இவனே’ என்பது போன்று பொரு டரும் விட்டு விடாத லிலக்கணக்கு, ‘முன்னர்ப் பாசத்தோடு கூடிப் பசுவாயிருந்தவனே

இப் பொழுது பிரமத்தோடு கூடிப் பிரமமா யிருக்கின்ற னென்பது பொருளா? என்று வரைந்தார். அஃதோ டமையாது, திருமந்திரம். 2634-வது செய்யுளும், சிவ ஞாந போதம் 11-ம். சூத்திரமும், 'ஜீவன், முத்தியில் வேறாய் உள்பொரு ளென்றே கூறுகின்றன்' என்று மிகைபடக் கூறிச் சித்தாந்தப் படுத்தி, 'அஞ்ஞாநம். அநீகம்' என்னுந் தோல்வித் தாங்களை யடைந்தனர். சிவ ஞாந சுவாமிகள் என்னுந் தம்பிரான் என்பார், 'சேயாந் தேவதத்தன்' என்னுந் திருட்டாந்தத்தோடு திரு மந்திரத்திற் கூறிய விட்டு விடாத விலக்கணையை, தமக் குடன்பா டன் றென்று கண்டித்துத் திரு மந்திரத்தை யொரு புடை யொதுக்கி யிருப்பு, அதனை யுணராத, சாதக மாகக் கருதி வினவுகின்றார். திருவட்டாந்தத்தில் 'அவன் இவன்' 'அக் குழையன் இவன்' என, ஒரு பொருளே யுள்ளது. இவர் கூறும் தாஷ்ட டாந்தத்தில் 'பதி பசு பாசம்' என மும் பொருள்க ளுள்ளன. திருவட்டாந்தத்தி லுள்ள பரோகூத் தன்மை அபரோகூத் தன்மைகளையும், குண்ட ல மாகிய விசேடணத்தையும், நீக்கி விடின், விவகார காலத்திற் பொரு ளொன்றே யாம். இவ்வாறு, தாஷ்டாந்தம் இன்மையின் பதிப் பொரு ளோடு பசுப் பொருளையும் பாசப் பொருளையும், ஒன்று சேர்க்கின் பெத்த தசையினும் முத்தித் தசையில் விசேட மின்றும். பாசம் நாசமாயவழி. பசுத் தன்மை, பதித் தன்மையாய விசேடம் நீக்கின் சேதந மொன்றே யெஞ்சும். அதனைப் பிறர்க் குணர்த்துவான், சிவம் என்றும் பிரஹ்மம் என்றும் சாஸ்திரங்களில் வழங்கப் பெறு மெனக் கொள்க. இவ்வாறு, கொள் ளாக்கால் திருட்டாந்தத்தில், குழையோடு கூடி யிருந்த புருடன், குழை யில்லாக்கால், குழை யின்மை யென்னும் அபாவமாய விசேடணத்தோடு கூடி யிருப்பனோ? தேவ தத்தன் பாசமாகிய அக் காலம் என்னும் விசே டணத்தை விட்டு, இக் காலமாய விசேடணத்தோடு கூடி யிருப்பனோ? அவ்வாறு, துஷ்யது துஜீந் நியாயத்தாற் கொள்ளினும், பாசமாய அக் கால, இக் கால, குண்டலங்களும், தேவ தத்தன் புருடனாய பொருள்களு மாய் இரண்டே யுள்ளன. பெத்த தசையிற் பாசத்தோடு கூட்டுற வுற்ற பசு, முத்தி தசையில் பாசத்தை விட்டால் சிவத்தோடு கூட்டுற வுறும். பாசம் நித்திய மாகலின், பாசத்தை விட்டுச் சிவத்தோடு கூட்டுற வுறல் பொருந்தாதாம். இவர், பிறண்டு பாசம் அநித்திய மெனக் கூறியவாறே பாசம் அநித்திய மெனக் கொள்ளின், பாசம் நீங்கிய வழி, பசு, பசு என் னும் பெயரைப் பெறுதாம். பாசத்தாற் கட்டுறலால் பசுவாய சேதநம் பசு என்னும் பெயரைப் பெற்றதே யன்றி, இயற்கையிற் கட்டுறற்கு முன் பசு என்னும் பெயரைப் பெற்றிலது. ஆகலின், பாசம் நீங்கிய விடத்தும், பசு சுத்த சேதந மாக விருக்கின்றமையின், சுத்த சேதநமாய சிவத்திற் கும், அதற்கும் பேத மின்மையின், அபேத மாகவே யிருக்கு மென்றுணர்க. நத்துவ மசி மகா வாக்கியம் சேதநங்கட்கு ஐக்கியத்தினைக் கூறிச், சடப் பொருட்கு அநித்தியத்தினை யறை கின்றதே யன்றிச், சடமாய பாசத்திற் கும், பசு, பதி, என்னுஞ் சேதநங்களோடு ஐக்கியத்தினைக் கூறுவதின்றும்.

தத்துவ மசி மகா வாக்கியத் திருட்டாந்தத்தில், மும் பொரு ளின்றாகலின், சட சேதநமாய மும் பொருள் நித்தியத்துவத்தைக் கூறுவதற்கு, அவ்வாக் கியமும், அத் திருட்டாந்தமும் முழு விரோதமாம். முன்னர்ப் பாசத்தோடு கூடிப் பசுவா யிருந்தவன், வேதாந்த சாஸ்திரம், பிரஹ்ம ஞாநாசாரியரது உபதேசங்களால், பாசத்தை நசிப்பித்துத், தனது முன்னிலைமையாய பிரஹ் மமாயின்ன என்றும், உண்மையில், அஃதாவது பாமார்த்தத்தில் பசு என் றொரு பொரு ளில்லை யென்று முணர்க. திரு மந்திரம், சிவ ஞாந போதம் கூறியது பேத நிலைக்கண் என்று பித் தின்றிக் கொள்க.

"ஒரு சேதநஞ் சுத்தமா யிருந்து அந்தக்கரண உபாதியைக் கூடிற் று? அசுத்தமா யிருந்து அந்தக்கரண உபாதியைக் கூடிற்று? சுத்தமா யிருந்து கூடிற் றெனின் எதற்காகக் கூடிற்று? எப்பொழுது கூடிற்று? உயிர் ஆணவ மலத்தை யநாதியே கூடியவாறு போல எனின், அது சுத்தப் பிரமமாகுமா? அநாதியே கூடிய உபாதியைத் தானே நீக்குதல் எவ்வாறு கூடும்? கூடமாயின், ஞானரே நீக்கி யிருக்கலாமே? உபாதியைக் கூடுத லும் பிரிதலும் இயல் பெனின், பிரிந்த பின்னருங் கூடு மென்றாகி, பிரிவ தற்காகச் செய்யுஞ் செயல்க ளெல்லாம் வீண் செயல்களா யன்றோ முடி யும்? சைவ சித்தாந்தத்தில் ஆன்மா அநாதியே மலத்தைச் சார்ந்து பெத்த னாய் நின்று, பின்னர் குரு கிருபையால் மலத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவத் தைச் சார்ந்து முத்தனாகு மென்று கூறுதலால், மலத்தைச் சார்ந்து நின்ற வுயிர், அதினின்றும் நீங்கிய வாறு போல, சிவத்தைச் சார்ந்து நின்ற உயி ரும் அதனின்றும் நீங்காதா? நீங்குமாயின் சார்த்தமாகச் செய்யுஞ் செயல்க ளெல்லாம் வீண் செயல் தானே யென்பீரேல் நன்று வினாவினீர்; மல சத்திக்குக் கேடுண்டு, சிவ சத்திக்குக் கே டின்ற. மல சத்தியின் கேட்டி னால் மலத்தினின்றும் நீங்கிய வுயிர் சிவத்தைச் சாரும். சிவ சத்திக்குக் கே டின்மையால் சிவத்தைச் சார்ந்த வுயிர் மலத்தில் மீளுத லில்லை இது எதுபோலு மெனின், ஏரிக் கரைக்குக் கேடுண்டு. கடற் கரைக்குக் கே டின்ற. ஏரியின் கரை யுடைந்தால் அங்குள்ள நீர் கடலைச் சாரும் கடற் கரைக்குக் கே டின்மையின் அதனைச் சார்ந்த நீர் ஏரிக்கு மீளுத லில்லாதது போலும் என்க. ஆகலின், இது கொண்டு நுமது செயல் வீண் செய லில்லை யென்று தப்பித்துக் கொள்ள முடியுமா? எல்லாம் பொய்யா யிரு க்கப் பொய்யில் இத்துணைத் தர்க்கம் எதற் கெனின், இங்ஙனம் கூறுவது குனிய வாதமாகிய ரிசிச்சுர வாதமாகு மன்றி ஆஸ்திக வாதமாகுமா?" என்றார்.

வேதாந்த சாஸ்திரத்தினைத் தக்க பெரியாரிடத்துச் சாணாகதி யடை ந்து, கேட்கு முறையாற் கேட்டுச் சங்கிக்காது, தம் மநம் போனவாறு "சுத்தப் பிரமமா யிருந்து உபாதியைக் கூடிற்று? அசுத்தப் பிரமமா யிருந்து உபாதியைக் கூடிற்று?" என்று சங்கிக்கின்றார். இவர் மதத்திற் கூறும் விஞ்ஞாந கலர் முன்னர் சுத்தமாய பதியா யிருந்து, பின்னர் ஆணவ மலத்தை யடைந்தனரா? அன்று? சந்திரன் சுத்தனா யிருந்து

“இந்துவினை யநாதியடைந் ததை முழுது மறையாம லிந்து தன்னால், அந்திறனை யொளிர்வித்துக் கொள்களங்க மென” என்று களங்கத்தி னைப் பொருந்தினனா? இன்று? பொருந்தின ரெனின் மல நீக்கமும், கள ங்க நீக்கமும், உண்டாய விடத்து, மலமுங் களங்கமும் அத்தியந்தம் நாசமா யினமையால், மீண்டும் அவர்களை வந்தடைதற்கு மலமுங் களங்கமு மின் மையா லின்றும். அவ்வாறே, அநாதியாகிய அஞ்ஞாநத்தாற் பந்தப் பட்ட ஆத்மா, குருபதேசாதிகளால் அஞ்ஞாந நாசஞ் செய்துழி, மீண்டும் பந்தப் படுத்தற்கு அஞ்ஞாநமாகிய திரவிய மின்மையின், மீண்டும் பந்த முழுது கூத்தமா யிருக்கு மென் றுணர்க.

“எதற்காகக் கூடிற்று? எப்பொழுது கூடிற்று?” என்று வினவு தல் சாஸ்திரங் கற் றறியாத தன்மை யாலாம். கற்பித அநாதியாக அஞ்ஞாந முண் டென் றுணர்ந் திருப்பின், அதற்குப் பிரதி யோகியாயுள்ள, ‘ஆதி’ யென்னும் சொல்லின் பரியாயமாய் ‘எப்பொழுது’ என்னுஞ் சொல்லைக் கூறார். அநாதியே அஞ்ஞாந முண் டென் றெமக்கும் எம்மவருக்கும், அநாதியே மல முண் டென்பது இவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாம். ‘எதற்காக’ என்பது பயனை யுணர்ந்துவதாம். கயிற்றிற் பாம்பையும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியையும், கானலிற் சலத்தையும், காண்பது பிராந்தியால், கழத்தலா லுண்டாம் பய நிவிர்ந்தி, திரவியத்தாற் சுகமாய்ச் சீவித்தல், தாக விடாய் நிவிர்ந்தித்தல், முதலிய பிரயோஜனத்தைக் கருதியாம். அவ்வாறே, சேத நம் அநாதியாய அஞ்ஞாநத்தைப் பொருந்திய வுடன், துக்க ரூபமான சம் சாரமான பிரயோஜன முண்டாயிற் றென்றும், அத்துக்க ரூப சம்சாரத்தை நிவிர்ந்திப்பான் குருவை யடைந்து, காரியத்துட னஞ்ஞாநத்தினை யறவே யொழித்து, தனது யதார்த்தப் பிரஹ்ம ரூபமா மென் றறிக. அவ்வா றன்றா யின், முன்னரே சிவ திரு வடியி லிருந்த ‘விஞ்ஞாந கலர், பிரளயா கலர், சுகலர்’ என்னும் ஆன்மாக்களும், சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளும், முறையே ஆணவ மலத்தையும், ஆணவ கார்மிக மலங்களையும், ஆணவ கார்மிக மாயீய மலங்களையும் அடைய வேண்டிய தின்றும். விஞ்ஞாந கலர்க்குக் குரவ னின்றித் தாமே யறியுந் தன்மையும் பொருந்தாதாம்.

“சிவ சத்திக்குக் கே டின்று. உயிர் சிவத்தைச் சாரும். சிவ சத்திக்குக் கே டின்மையால் சிவத்தைச் சார்ந்த வுயிர் மலத்தில் மீளுத லில்லை.” என்று கூறுகின்றமையின், சிவத்தைப் பசு அடைகின்ற தென்றும், பதியி னிடத்துச் சத்தி யொன் றிருத்தலின், அதற்கு நாச மின்மையின், பதியை யடைந்த பசு மீளா தென்றும், பதியிடத் துள்ள சத்தி நாச மாயின் பசு மீளு மென்றும், பதி யிடத்துப் பசு அடைதற்குப், பசுவிடத் துள்ள மூல மலமாகிய அஞ்ஞாநப் பொரு ளெனச் சிவ ஞ்ஞாந சாயியார் கூறும் மல சத்தி யின் நாசமே காரண மென்றும், பதி தன்னிடத்து வந்த பசுவை, யம னைக் காலா லுதைத்துத் தள்ளி யாங்குத் தள்ளா திருத்தற்கும், பசு, பசு பதியின் காலே விட்டு நீங்கே னெனக் கெட்டியாய்ப் பிடித் திறுதல் பற் றிக் கொள்ளற்கும், பதியிடத்துள்ள சத்தியே காரண மென்றும், அச்சத்தி

நாச மாகா திருத்தற்குக் காரண மென்னை யெனின், நாச மில்லா அநாதி பசுவை யாசரித்த பாச சத்தி நாச முறுதல் போல், நாச மில்லா அநாதி பதியை ஆசரித்த, பதி சத்தி நாச முறு தென்பதே போதிய காரண மென் றும் விளங்குகின்றது. அநாதி பசுவை யாசரித்த பாச சத்தி, நாச மடைவது போல் அநாதி பதியை யாசரித்த பதி சத்தியும் ஏன் நாச முறுது? திருட்டாந்தல் கூறிய ஏரிக் கரையும், கடற் கரையும், மிகப் பொருத்தமேயாம். ஏரிக் கரையாய மனீ, நீரால் அழிவுறுங்கால், சமுத் திரத்துள் அடைவது போன்று, குருவால் பசுவிடத் துள்ள பாச மழியுங் கால், சமுத்திர ஸ்தாநமாய சிவனைப் பசுவிடத் துள்ள பாச மடையும். அடையவே “பதி யணுகில் பசு பாசம் நில்லா”, “பதியினைச் சென்றணு காப் பசு பாசம்” என்னுந் திரு மந்திரச் செய்யுட்கு முரணும். சமுத்திரத் திற்குக் கரை யுண் டென்று, ஆமைப் பால், ஆமை ரோமம், மலடி மகன், முயற் கோடு, கந்தருவப் பட்டணம், முதலியன போல் கல்லாறா யேமாற்ற வல்ல இவர், கைக் கொண்டனர் போலும்

வாராஜாஷ்டாங்கீதி—வாராவாரஃ கரை யில்லாதது.

வாதாஹ விஸ யூஹி வாஜிரபுரீராரொஹ செரொஸ்திரஃ
வாராவார வராவராவா தயாவ்யாஸா ந ஸாஹா தஹ |
சூயிவ்யாயிராவராவாத யதி க்ஷேஃ நிஜஃ வாஹாவி
ஸீ க்ஷெதி ரஸாபநம் ரஸப ரெ ஸகிமெந்நுஃ கி3மெந்நு
[புறமெந்நுஃ ||

வாராஜாவாஜிஷ்டீதி—வாராவாரஃ=கரை யற்றது.

ஸதரோஸ்த தரோதயர வாராவாராய யஸு டாஹிவா டாவ
ஜதி ஹரிவ்யுவொபெ ஸநடி ய3க்யு

ஸ3ஹாஜாஸ்திராகவிவாரஃ ஸவிஷ்டீரநா கஃ—புய்யீ
வாரெ ஸுஷ்டீதி—ஸகவிவாரஃ=கரை யற்றது.(அமரகோசம்)
ந விஷ்டுதெ வாரஃ ஸுஷ்டீதி—ஸவாரஃ கரை யற்றது.

ஸஹாஜாஸ்திராகவிவாரஃ ஸுஷ்டீரநா கஃ—புய்யீ
வாரெ ஸுஷ்டீதி—ஸகவிவாரஃ=கரை யற்றது.(அமரகோசம்)
ந விஷ்டுதெ வாரஃ ஸுஷ்டீதி—ஸவாரஃ கரை யற்றது.

எள்ளா திருப்ப விழிஞர்போற் றற்குரியர், விள்ளா வறிஞரது வேண் டாரே—தள்ளாக், கரைகாப் புனதுநீர் சட்டுகுள மன்றிக், கரைகாப் புனதோ கடல். (நன்னெறி) என்பன வாதிப் பிரமாணங் ளாலும் கடற்குக் கரையின்றென் றுணர்க.

தமது குல குரு வென்று வேதாந்தத்திற்குள் சைவ சித்தாந்தத்திற்கும், சமரசப் படுத்துபவராக இவர் கொண்டாடும் தாயுமான சுவாமிகள் “ஆழாழி கரையின் நிழல் விலையோ?” “உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகுக் குழை, கரையுமின்றி யுன்னை வைத்தா ரியாரே யென்பேன்”, என்று கூறிய செய்யுட்களையேனு முணர்ந்து தீட்டக் கல மெடுத்தனரா? குரவரினுங் கூறிய புத்தியுடையவ ராகலின், குரவர் கூற்றுக்கு மாறாய்க் கடற்குக் கரை யுண்டென்று கரைந்தார். குரவருக்கு மாறாய்க் கூறுவதில், பிரயோஜனம் கருதாது கூறுவரோ? உள்ளக் கிடக்கையாய், சூக்குமப் பிரயோஜன மொன்றுடைத்தா யுள தென வுணர்ந்தே யித் திருட்டாந்தம் கூறின ரென்று, திருட்டாந்தமே விளக்குகின்றது. அஃதென் னெனின், தாயுமான சுவாமிகள் கூறிய கூற்றுப்படி, கடற்குக் கரை யின்மை போல், பசிக்குச் சத்தி யின்மையேயாம். சத்தி யில்லா தொழியவே, பதி சுத்த நென்றாகி, பசு, பாசத்தை யறவே யழித் தொழித்து, சுத்த நென்னும் பெயர் பெற்று, ‘பதி பசு’ என்னும் இரு சுத்த சேதநமும் தம்மில் வேற்றுமை யின்றி, நீர் நீரேயாய், பொன் பொன்னேயாய், பால் பாலேயாய், “மதுரந்தருஞ் சாத்தன் வன்கோயில் முன்னே, சதுரங்கமா வலமாத்தங்கும் குதிரை கரி தேர் ஆள் எனும் பெயரும், செப்பிய பேர் கொள் உருவும் நோராது பொய் யென்று நீக்கியே, தேருமிடத்து உற்றிடம் முக்காலத்தும் உள்ள மண்ணே, மற்று எல்லாம் வெற்ற வெறும் பொய்யாய் விடும்,” என்பது போல் நாரா வுருவங்களாய் மண், மண்ணேயாய் இருக்குமாறு போல, இருக்கு மென் னுணர்க.

இவர் கருத்துப்படி கொள்ளினும், கடல் பொங்கிய காலத்து, ஏரியை வந்து அடையுமாறு போல, பதியைச் சார்ந்த பசுவும், பதி சுத்தி கடந்து, மீண்டும் பாசத்தாற் கட்டுண்டு, ‘அநாதி பெத்தன்’ என்னும் முன்னைப் பெயரையே பெறு மென் னுணர்க. ‘ஆதலின் இது கொண்டு’ என்னும் சுட்டுக்குப் பொருள் யாது?

“எல்லாம் பொய்யாய் யிருக்க பொய்யி லித்துணைத் தர்க்கம் எதற் கெனின்,” என்கின்றார். பொய்யின்கண்ணே தர்க்கஞ் செய்வதே யன்றி, உண்மையினிடத்துத் தர்க்கஞ் செய்வ தின்றும். உண்மைப் பொருளை யுபதேசிக்குங்கால், தெக்ஷண மூர்த்தி சிங் முத்திரையுட னறிவித் தாங்கு, மௌநமாயிருந் தறிவிப்ப தன்றித் தர்க்கங்க ளொன்று மின்றும். இவர் போன்ற பேதவாதிகளது பேதை மதியைப் பிளத்தற்குத் தர்க்கம் பொய்ப் பொருளில் செய்ய வேண்டவ தாவசிகமாம்.

“இங்ஙனங் கூறுவது சூனிய வாதமாகிய நீர்ச்சரா வாத மாகு மன்றி, ஆஸ்திக வாத மாகுமா?” என்கின்றார். சூனிய மென்பது இல்லை யென்றும், எதனை இல்லை யென்று சொல்பவர் நீர்ச்சரா வாதி யாவர்? ஜகத்தை யில்லை யென்று சொல்பவர்கள் நீர்ச்சரா வாதி யாகார். ஈஸ்வரனை யங்கீசு

ரிக்ராத சாங்கிய மதத்தர் நீர்ச்சரா வாதியாய் நாஸ்திக ராகா திருக்குங்கால், என்னய் நாஸ்திக ராவ தெவ்வாரும்? ஜகத்தைப் பொய் யென்பவர் சூனிய வாதியும், நீர்ச்சரா வாதியும், நாஸ்திகரும் ஆவர் என்போல், இவரும் மல சத்திக்குக் கேடுண்டென்று பறை சாற்றுகின்றமையின், சூனிய வாதியும், ருத்திரர் முதலியோர்க்கு மல முண்டென்று கூறி அவரை ஈஸ்வரனாகக் கொள்ளாமையின், நீர்ச்சரா வாதியும், வேதத்தை யிவரு மிவரினத்தவரும் பழிக்கின்றமையின், நாஸ்திகரும், ஆகி, முத்தோடங்களை யுடையவராவர்.

“அசுத்தமாயிருந்து கூடிற் றெனின் அப்பொழுதும் தமது பிரமம் சுத்தப் பிரம மாகாதே. ‘உணாய் உயிராய். உணர்வு மவனே யுயிரு மவனே, சிவன்றான் பல பல சீவனுமாகி.’ என்பன வாதி திரு வாக்கு களால், சிவனே யுயிரா யிற்று, உலக மாயிற்று என்ன லாகாதோ வெனின், ஆகாது. என்னை? எல்லாப் பொருள்களோடுங் கலந்து நிற்குங் கலப்புத் தன்மையால், அதுவதுவாய் நிற்கும் நிலையும், பொருட்டன்மையால் அவற் றின் வேறாய் நிற்கும் நிலையும் என, இரு நிலைகள் சிவபெருமானுக் குண்டி. அவற்றுள் அதுவதுவாய் நிற்கும் நிலைப்பற்றி அவ்வா ரருளிச் செய்தன ராசிரிய ரென்க.” என்றார்.

சேதநம் உபாதியோடு கூடியபின் அசுத்த முற்றிருக்க, அதனால் சீவனென்னும் பெயர்வந்து பொருள்துகின்றது. மீண்டும் முன் கூடிய அஞ்ஞாநமாய்வுபாதியைப் பிடிபிடி பிடிபிடி நியாயம் போன்று, கூடுவ தெற்றுக்குச் சிவம் சீவனாகும், ஜகத்தாயும் ஆனதற்குச் சிவ செய்யுட்களைக் காட்டினர். அச் சிவன், அசுத்த சிவனா யிருந்து, பின் சீவனுஞ் செகத்தமாகி ஈரசுத்த முற்றன னென்று கருது கின்றனர் போலும் “ஈஸ்வரனுக்குக் கலப்புத்தன்மை யென்றும், பொருட்டன்மை யென்றும், இரு தன்மைக ளுள்” என்கின்றார். ஈஸ்வரன் திரவியமா? குணமா? தொழிலா? அல்லது ஈஸ்வரனிடத்து கலப்பாகிய தொழிலும், பொருளும் இருக்கின்றனவா? ஈஸ்வரன் திரவியமாயின், அவனிடத்து வேறு ஒரு திரவியம் இருக்க வேண்டி தின்றும். திரவியமாகிய தாமே தம்மிடத் திருக்கின்ற தெனின், ஆன்மாசிரய தோஷமாம் ஈஸ்வரன் ‘இச்சை ஞானம்’ யத்தம், என்னும் மூன்றையே யுடைய னென்றும், நிஷ்கிரிய னென்றும், கூறுகின்றமையின், ‘கலப்பு’ என்னும் தொழிலு மின்றும். ஈஸ்வரன் குணரூபமும், கர்ம ரூபமும் அன்றாவன் குணமும், கருமமும் சொரூபமாயின், குடத்தை யாசரித்துக் குணமுந் தொழிலு மிருப்பன போன்று, ஈஸ்வரன் பாதந்திராயும், ஜீவான்மாவை யாசரித்து இருப்ப னென் னுணர்க. ஆயின், அச் செய்யுட்கள் சுத்த சிவனே அஞ்ஞாந வுபாதியால், ஜீவனாகவும், விவர்த்தோபாதாத் தால் ஜகத்தாகவும் ஆயின னென்று கூறுகின்றன. அதுவதுவாய் நிற்கு நிலைப்பற்றி யாசிரிய ரருளின ரென்று இவர்க்கு யாவர் கூறினார்? ஆருடத்தா ல்லிந்தனரா? உபக்கிரம உபசம்மாராதி லிங்க மின்றி யொரு தூலின் கருத்து விளங்குங் கொல்லோ?

“இனியேனும், இவரும் இவர் சார்பினரும் திரு மந்திரம் முதலிய திரு வாக்குகளுக்குச் சைவ சித்தாந்தப் பெரியாரிடம் பொருள் கேட்டுண்மை யுணர்வார்களா?” என்கின்றார். ஆந்தத் கூறிய திரு மந்திரத்திற்கு, ஒரு மதமுமோராப் புறமதத்தராய இவரும் இவர் சார்பினரும் எவ்வளவருகாவார்? அதிற் கூறியுள்ள வேதாந்தத்திற்கும், யோகாந்தத்திற்கும் இவர்கள் எக் குாவரை யடைந்து பொரு ளுணர்ந்தனர்? வேதாந்தத்தைக் கூறும் பாகத்தி லுள்ள செய்யுட்குப் பொருளை இவரை, யாமும் எம்மவரும் கேட்ப தெற்றிற்கு? இனியேனும், இவரும் இவர் மதத்தினரும் திரு மந்திரத்தைத் தமது னு லென்று மறந்துங் கையாடாது, ஷடந்த வேத்தாக்களிடத்துச் சமீத பாணியாகச் சரணாகதி யடைந்து, அதன் பொருளைக்கேட்கு மாற்றாற் கேட்டு, அவர்கள் விளக்கு மாற்றால் விளக்கியவாதே யுணர்ந்து, அவ்வழி யொழுதுவாராக.

முத்தித் தசையில் ஒரு பொருளே யுண்மைப் பொரு ளென்று, கூறியிருப்பவும், “முத்தி தசையி லிரு பொரு ளுண் டென்று கூறியதனோடு முரணாகாது?” என்று கூறுகின்றார். இது வேதாந்த சித்தாந்த முணராத கூறியதாம். “மாணக்கர்கட் கறிவுறுத்தும் பொரு ளுண்மையா?” என்கின்றார். மாணக்கர்களது சொரூபமாயுள்ள பொருள் உண்மையே யன்றி, அறிவுறுத்தல் உண்மை யன்றும். இதனை “பிணஞ்சுடி தடியென்ன வென்னைக் கொண்டே பெரும் பற்றை யெல்லா மற்ச்சாடி, அணைந்த வென்னை யு மப்படி யீறில்போ தத்தில்விட்டதுபவத் திருந்தாண்டி” என்னுஞ் செய்யுளானும், தேற்றல் கொட்டை முதலிய திருட்டாந்தங்களானு முணர்க்.

“பொய்யை யுபதேசித்தற்கு ஆசிரியரும் வேண்டமோ?” என்கின்றார். பொய்யை யுபதேசித்தற்கு ஆசிரியர் வேண்டவ தின் நென்பது யாவருக்கு முடன்பாடேயாம். மெய்ப் பொருளை யுபதேசித்தற்கு நல்லாசிரியர் வேண்டுமொகலின், மாணக்கரது சொரூப மெய்யே யன்றி, கருடபாவனை, சொப்பந ஸ்திரீயின் சேர்க்கை, தாரு தாம்பிராதிகளில் ஈர்ப்பாபாவனை போன்று, உபதேசம் உண்மை யன்றும். இவை யெல்லாம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தை நல்லாசிரிய ரிடத்துப் பாடல் கேளாது, மே லெழுந்த வாரியாய்ப் படித்த தூல வறிவுடையோ ராசங்கைகளாம்.

முத்தியி லொரு பொருளே யிருக்குங்கால், அதுபவித்த லென்னும் விவகார மின்மையின், கரும கருத்துரு தோஷமும், ஆம்மாசிரய தோஷமு மில்லாம். தான் மாத்திரமா யிருக்குங்கால், பொரு ளின்மை யாகிய சூரியமு மன்றும். முத்தியில் முப் பொரு ளுள்ளார்க்கே, அதுபவித்தல் பொருந்துமே யன்றிக் “கைவல்யம்” என்னும் தனிமையாக வொரு பொரு ளிருத்தற்கண் அதுபவ மின்றும். மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொண்ட கதை, ஒருவனு யிருத்தற்கண், செய்வித்தல் இல தென்பதற்கு மாத்திர முவமமாகக் கூறியதே யன்றி, சுவகத பேதமாகக் கூறிய தன்றும்.

“தனுஷிய ஆராய்ச்சி யின்மையாற் கூறினார்” என்றார், இன்னதற்குத் திருட்டாந்தங் கூறிய தென்று, உணரு முரானிலா விவர்தாமா, பிறர் மீது தனுஷியவாராய்ச்சி யின் நென்று கூறுபவர்? ஆரிய மொழியின் வாசனை யற்பமேனு மில்லார்க்கு, உவமாந்ததி னிலக்கண மெங்ஙனம் விள்ளும்?

“சாமியார் அறியாமைக்குக் காரணம் யாதோ?” என்கின்றார். தலை, மநம், கை என்னும் மூன்றுஞ் சடமாயிற்றே. சடப் பொருள் செய்தலை யுஞ் செய்வித்தலை யு மெங்ஙனஞ் செய்யும்? சடமாய வுசியைச் சடமாய காந்தம் சேட்டிக்கு மாறு, சடமாய மநம் சடமாய கையைச் சேட்டிக்கச் செய்ததோ? சேதநப் பொருளாய பசுவும், பதியுஞ் செய்தற்குஞ் செய்வித்தற்கும் வேண்டாவோ? அங்ஙனமாயின், பந்த மோக்ஷங்களைக் கையே யுறு மன்றி, பாசமாய மநமும், சேதநமாய பசவு முறவாம். உரு தொழியவே, பதியும் பசுவும், என் நென்றைக்கும் ஐக்கியமாய் உள தெனக் கூறும் வேதாந்தமே, நிலவுறு மென் றுணர்க். இவ்வாறாய தோடங்கள் வரு மென் றுணராது தூல வறிவாற் திருட்டாந்தத்தை விளக்கப் புகுந்த இவர் குகூம அறிவுடைய பிறர் மீது அறியாமை கூறி, தமது அறியாமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

3. வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஆந்தத்திற்கு ஆந்தத்தை யு வ மை கூறியதை யுணராது, ஆந்தமாய பொருட்குச் சையோக குணமாய கலப்பை யுவமையாக வுரைத்திருக்கின்ற தென்று மருண் டெழுதிய படலக்காரர்க்கு, “வேதாந்த சாஸ்திரத்தைத் திரித் துணர்ந்தாங்கே, துமது தூலிற் கூறிய குலால திருட்டாந்தத்தையுந் திரித் துணர்ந்து கொள்ளுதிர்” என்று விடையிறுத்ததாம். குலால திருட்டாந்தம், பதி ரிமித்த காரண மாவதற் கென்பதனை யாவரு முணர்வர். சூட்டுக் கோலிற் காட்டிய விஷயங்களைப் பார்க்கும் படிப் பிலாதவர்தாமா, “மனம் போனவாறு கூறுதல் முறை யாகுமா” என் நெழுதுபவர். “இவ்வாறு கொள்ளுகின்றன ரென்பதை யெவ்வாறு தெரிந்தனர்?” என்கின்றார். படலக்காரர், வேதாந்த தூலிற் கூறிய திருட்டாந்தத்தை மாறுகொளக் கூறினமையின், அது கொண்டு தெரிந்தா மென் றுணர்க். “சூயவன்” திருட்டாந்தத்தில் கூறியன, தமக்கு விரோத மெனக் கருதி, “ஒரே சேதநத்திற்கு உவமை காட்டிய வொரோஸ்திரீயும், வியாபகமாயும், பேரறிவுடையவளாயும், அசரீரியாயு முள்ளா னென்று கொள்வாரா? அல்லது, இவர் பிரமமாகிய வொரே சேதநம் பரிச் சின்னமாயும், கிஞ்சிக்குத் துவமாயும், சரீரியாயும், உள தென்று ஒப்புக் கொள்வாரா?” என்று எதிர் வினாவை மாறு கொள வினவியவர், வேதாந்த சாஸ்திரத்தும், சூட்டுக்கோ விடத்தும் உள்ள திருட்டாந்தங்களை, வேண்டு மளவு திருட்டாந்தமாகப் பொருத்தாது, தம் மநம் போனவா நெழுதி அக் கூற்றும் கற்றார் பார்த்துக் காமுறும்படி யன்றி, கல்லாருங் கண்டு பொருண் முர ணைனக் கூறும்படி, யிடருறுவ தெற்றுக்கு? “ஊழிற் பெரு

வலி யாவுள யாதொன்று, சூழினுந் தான்முந் துறும்” என்னும் பெரியார் வாக்கின்படி போகூழ்வலி யிவரைப் பிடர்பிடித் துந்திய தென் றுணர்க.

“இப் பொருள் கூறுதல் இவர் மதத்தினர்க்குப் பழம் பாடமே. ஜீவன், ஈஸ்வரன் என்னுஞ் சொற்களுக்கு, இவர் கூறிய பொருளே பொரு ளென மாயா வாதச் சார் பில்லாத வடமொழி வல்லார் முன் சாதிப்பரா?” என்கின் றார். பழம் பாடத்தைக் கூறுதல் தவ் றென்றும், முற் பாடங்களை மாற்றி, யெண்ணிலாக் கற்பனைக ணிறைந்த புதுப் பாடங்களைக் கூறுதல் சால் புடைத் தென்றுங் கருதுகின்றனர் போலும். வேதத்தின்கண் எவ்வா றெழுத்துக்க ளுள்ளனவோ, அவ்வாறே சிருட்டியின் ஆரம்பத்தில், ஈஸ் வரன் பழம் பாடமாகவே யொப்பிக்கின்றனனே யன்றி, யி வர் போன்று புதுப் பாடங்களை யொப்பிவிக்க வில்லை. அப் பழம் பாடங்களை, பிரஹ்மா முதல் யாவருந் கேட்டு, அவ்வாறே தமது மாணக்கர்கட்கும் பழம் பாடங் களையே கூறுகின்றனர். இதனால் ருன் வேதத்திற்கு அநாதி யத்தியயந் பரம்பரையா லறையுந் தன்மை யென்னும் பழம்பாடத் தன்மை வந்து பொருந்தியது. இவ்வாறே, ஈஸ்வரன் குருவாகவும், ரிஷி முநிகளாகவும் அவதரித்து, ஜீவர்கள் மோகித்தையடையும் பொருட்டுக் கருணையாற் கழறிய பல சாஸ்திரங்களாய் அத்யாத்ம வித்தைகளை, அவர்பாற் கேட்டு, கேட்டவாறே தம் தம் மாணக்கர்கட்குப் பழம் பாடமாகக் கூறி வருகின்றா ர்கள். இதனால் ருன் வேத மொழித் தொழிந்த சாஸ்திரங்கட்கு ஆதி மத்தி யயந் பரம்பரையா லறையுந் தன்மை யென்னும் பழம் பாடத்தன்மை வந்து பொருந்தியது. இதனால், ஈஸ்வரனும், எம்மவரும், யாமும் வேதம் முதலிய ஞாந்களி லுள்ள சொற்களையும், அவற்றின் பொருள்களையும், உள்ளவாறே மாணக்கர்கட்கு மேனையார்க்கும் கூறி வருகின்றமையின், பழம் பாடங் கூறுவோ ராகின்றோம். அவ்வாறின்றி, ஈஸ்வரன் கூறிய ஞால்களையும் அவற்றின் வழி ஞால்களையும், உள்ளபடி பிறர்க்கும் மாணக்கர்கட்கும் இவ ரும் இவர் மதத்தினருந் கூறுது, பொருள் பொருத்த மின் றென்று, அவத் தவ விசேடத்தால், தோற்று மிடங்களில் பதி வாக்கென்றும் பெரி யார் வாக்கென்றும் கருதாது, அஞ்சா நெஞ்சினராய், ஞாந்களையுஞ் செய் யுட்களையுஞ் சொற்களையுந் திரித்து, புதுப் பாடமும் புதுப் பொருளுந் கற்பித்துக் கூறுதலின், இவரும் இவர் சார்பினரும் புதுப் பாடங் கூறுப வரே யன்றி, பழம் பாடங் கூறுபவ ராகார். ஆகார். புதுப் பாடங் கூறு பவ ராயினமையா னன்றோ, வீர சைவர்களுந் குரிய திரு வாசக திரு மந் திரத்தையும், வேதாந்திகளாய் எம்மவர்க் குரிய தேவாரத்தையும், ஏனையர்க் குரிய பாரதம், இராமாயணம், பிரபலிங்க லீலை, திரு விளையாடல், பெரிய புராணம், திருக்குறள் என்பனவாதி ஞால்களி லுள்ள செய்யுட்களையுந் கோறல் செய்தும், புன் மொழிப் புதுப்பாக்களைப் புகுத்தியும், முன் மொழி மாற்றித் தம் மொழி புகுத்தியும், முன் னசை யொழித்துத் தம் மசை புகுத்தியும், முன் னடை யொழித்துத் தம் மடை - புகுத்தியும், முன் னடை யொழித்துத் தந்நடை - புகுத்தியும், இவ்வாறு பல மாறுபாடு செய்தனர், இஃது உலகநிந்த வுண்மையே.

வடமொழிக்கு, “மாயா வாதச் சார் பில்லாத” என்று விசேடங் கொடுத்தனரே, இதனால் வடமொழி மாயா வாதச் சார்புடைய தொன் றென்றும், மாயா வாதச் சார் பில்லாத வடமொழி யொன் றென்றும், அவ் வாறே, மாயா வாதச் சார்புடைய தென்மொழி யென்றும், மாயா வாதச் சார் பில்லாத தென்மொழி யென்றும், இரு மொழி யுண் டென்று விளங்கு கின்றது. மொழித் தன்மையான் வரைந்த மொழி யொன்றே யன்றி, மாயா வாத வடமொழி, அஃதின்றிய வடமொழி யென்றும், மாயா வாதத் தென்மொழி, அஃதின்றிய தென்மொழி யென்றும், மொழியின் கண்ணேனும், அதற் குறுப்பாகிய எழுத்தின்கண்ணேனும் பேத கற்பனை யின்றும். மாயா வாதச் சார்புடைய சாங்கிய மதக்கொள்கை யுடைய வட மொழி வல்லார் முன்னே, யாங்கூறிய பொருளே ஜீவேஸ்வர்களுக்குப் பொரு ளெனச் சாதிக்குங்காலு, ஏனையரிடத்துச் சாதித்தற் கியா தைய முளது? எமது மத சித்தாந்தப்படி ஜீவேஸ்வர்களுக்கு கிதுவே பொரு ளென, எந்த வடமொழி வல்லா ரீண்வரினுஞ் சாதித்தற்குத் தயாரா யிருக்கின்றோம் என் றுணர்க. வடமொழி வல்லார் முன் சாதிப்பரா என் றமையானே, தமக்கு ‘ஜீவேஸ்வரன்’ என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் விளங்க வில்லை யென்றும், வேதாந்திக ளுபதேசிக்கினும், கவர்த்த கொள்ளற் குள் ளத்து வன்மையின் றென்றும், அதிகாரியாய் தம்மை யொழித்து, அதி கார புருடராய் வடமொழி வல்லாரிடத்துச் சாதிப்பீர்க ளென்றும், அவ் விஷயத்தைக் கடாவுதற்கு அதிகாரம் பெருமையின், தாம் அகடா வென் றும் விளக்கினர். இவ்வாறு, உணரு முரணிலா விவர் கடாவுதற் கெங் றுன முரியவராவர்? ‘சார்ந்த வண்ணஞ் சார்தல்’ என்னும் ‘தொழில் ரூப மே, பசுவின் சொரூபம்’ என்றும், சேதநம் பசுவின் சொரூப மன் றென்றும், இவரு மிவ ரினத்தவரும் எம்மவர் முன் வந்து ஏனைய சாஸ் திரங்கட்கு முர னுறுது கூறுதற் காற்ற லுடையரா?

4. தூல திருஷ்டாந்தமாக, பிரமசாரி முதலியோர், ஒருவராயிருப்ப தேயாந்த மடைற்குக் காரண மென்று கூறியிருக்க, அவ்வளவில் திரு ஷ்டாந்தத்தைக் கொள்ளாது, தியாதாவும், தியேயனும் உளராதலின், இரு பெருள் சித்திக்கின்ற தென்கின்றார். இவ்வாறு சூக்ஷ்மமாகப் பேத கற்பனை செய்தவர், தியாதா சரீரமும் இடமு மின்றித் தியாநிப்ப தின் றுக்கலின், தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களும், பூமியாகிய இடமு மிருத்தலின், ஐந்த பொரு ளுண் டென்றாவது, அல்லது, மூன்றையும் பாசமாகக் கொண் டு முப் பொரு ளுண் டென்றாவது என் கூறவில்லை? அவ்வாறே படலக் காரர் கூறிய திருட்டாந்தத்தில், ஸ்திரீ, புருஷர், ஈஸ்வரன், தூல சூக்ஷ் ம சரீரங்கள், இடம், கலப்பாகிய தொழில், அதனுலுண்டா மாந்தம், என எட்டுப் பதார்த்தங்கள் உள வென்று ஏன் அவர் திவர் கடாவ வில் லை? அவ்வாறே, தாஷ்டாந்தத்தில், ஜீவன், ஈஸ்வரன், திருவடி, அயுத சித்த சம்யோகமாகிய அத்துவித சம்பந்தம். ஜீவனது மூல ஆணவ மலம், மும், கைலாயமாய் விடம், சிவ சத்தி ஆக எட்டுப் பொருளு முள்

‘நிலையாமை’ என்னுள் சொற் பொருளை யாராய்வாம். நிலை பகுதியும், மை விகுதியும், ஆகார வெதிர் மறை விகுதியும் பெற்று முடிந்த வொரு பகு பதமாம். இடையி லுள்ள ஆகாரம், பகுதியின் விரோ தப் பொருளாய் நிலைத்தற்கு மறுதலைப் பொருளை யுணர்ந்தும். மறுதலைப் பொருள், பிராகபாவம் (முன் னின்மை), பிரத் தொம்சாபாவம் (அழிவு பாட் டின்மை), அந்நியோந்நியாபாவம் (ஒன் றென் றன்மை), அத்தியந்தா பாவம் (முழுது மின்மை), சாமயிகாபாவம் (சால விசேடத்தாற் றேன்று மின்மை), என ஐவகைத்தாம். நிலைத்தல் உண்மையாம். உண்மையின் மறுதலை, ஐவகைப்படு மென்றகி அஞ்ஞாநம் பிரவஞ்சம் என்னும் சத்தின் பிராகபாவம், பிரத் தொம்சாபாவம், அந்நியோந்நியாபாவம், அத்தியந்தா

3

அவயவ மின்மையினும், கிளிஞ்சலிற் றேற்றும் வெள்ளியின்மைக்கு, விவகார பாரமார்த்த வெள்ளியின் எதிர்கால விற்றத கால நிஷேத முளதா மாயினும், நிகழ் காலத்திற் றேற்றும் பிராதிபாவிக வெள்ளியின் றேற் றத்திற்குக் கிளிஞ்சலின்கண், காரணமான அவயவ மின்மையினும், வேறு அதிகரணத்தின்கண்ணு மவயவ மின்மையினும், அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்தினால் நிகழ் கால நிஷேதமும், கிளிஞ்சலினிடத்துப் பொருந் துவதுபோல் நிகழ் கால நிஷேதம் பொருந்து மென் றுணர்க. அங்ஙனம், முக் காலத்து மிலதாய பிரவஞ்சம் பிரஹ்மத்தின்கண் தோற்றலாமோ வெனி ன், மாலைக் காலமாய வுபாதி யிருக்கும் வரை, ரச்சவிடத்துச் சர்ப்பப் பிராந் தியு மதன் காரியமும் தோற்றுவ போலவும், ஜல வுபாதி யிருக்கும் வரைப் புருடனுக் கதோ முகந் தோற்றுவது போலவும், பிரஹ்மத்தின்கண் அஞ் ஞாந வுபாதி யிருக்கும் வரைப் பிரவஞ்சந் தோற்று மென் றுணர்க. ஞாநத் தா லநாதியாய அஞ்ஞாந வுபாதி யொழிந்துழிப் பிரவஞ்ச மின் றென் றுணர்க. வேதாந்தத்தின்கண், அஜாத வாதம், ஏகஜீவ வாதம், நாநா ஜீவ வாதம், பாரமார்த்திக சத்தா வாதம், பாரமார்த்திக சத்தை பிராதிபாவிக சத்தை யென்னும் இரண்டு சத்தா வாதம், பாரமார்த்திகம் வியாவகாரிகம் பிராதிபாவிகம் என்னும் மூன்று சத்தா வாதம், திருஷ்டிப சிருஷ்டிப வாதம், சிருஷ்டிப திருஷ்டிப வாதம், ஆபாச வாதம், அவச்சேத வாதம், பாத சாமாநாதி காண்ய வாதம், முக்கிய சாமாநாதிகாண்ய வாதம், பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதம் என்பன வாதியாக, ஜடப் பிரவஞ்சத்தின்கண்ணும், சேதநத்தின்கண்ணும் பல வேறு அவாந்தர பேத முற்றுப் பல மதங்க ஞாந வென் றுணர்க. எவ் வெம் மதக் கோட்பாடு கொண் டாசங்கிக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வம் மதக் கோட்பாடு கொண்டே சமாதாநங் கூறப்படு மென் றுணர்க. இவை யாவஞ் சாஸ்திரார்த்த மாகலின், வேதாந்த சாஸ்திர வல்லநர்பால் சமித்பாணி யாகச் சாணகதி யடைந்து கேட்டு முறையாற் கேட்டு, அவர்கள் விளக்கு மாற்றால் விளக்க வுணர்க. அவ்வா றின்றி மடம் போனவாறு தவறாய்ப் பொருள் கொள்ளற்க.

எவ்வாறு நிலையாமை யென்று பிரவஞ்சத்திற்குப் பெயரோ, அவ்வா ரே, தமம், மோகம், அவித்தை, மித்தியா சொரூபி (பொய்ம்மை யுருவி) என்பனவும் நாமங்களாம். அசத்து, ஜடம், துத்தம், அரித்தம், கண்டம், என்பனவும், பிந்நம் அபிந்நம் பிந்நாபிந்நம், சத்து அசத்து சதசத்து, சாவயவம் நிரவயவம் சாவயவ நிரவயவ மென்னும் ஒன்பது வித்தும் நிர்ணயிக்கக் கூடாத அநிர்வாச்சியமும் லக்ஷணம் எனவுந் கொள்க. விரிப் பில் பெருகு மாகலின் அமைக. இன்றேல், அந்வைத சித்தி, கேட்பப் பிரமாநந்தியம், தத்வப் பிரகாசிகை, பேத தீக்காரம், பாமதி, சாரீரக பாஷ்யம், கண்டந கண்ட காந்தியம் முதலிய சமஸ்கிருத நூல்களைத் தக்காரிடத்துச் சாணகதி யடைந்து கேட்டுச் சாந்தி பெறுவாராக. அந் நூல்களி லுள்ள விஷயங்களை ஈண்டுத் தென்மொழியி னெழுதின் அவை விளக்க முறவாகலின், சமஸ்கிருதத்தி னெழுதின் தென்மொழி கற்றாக்

குப் பயன்படாமையானும், ஸ்ரீ யோகாந்ந்தேந்தா சாஸ்வதீ ஸ்வாமிக ளவர்களால் 'ஆதி சைவ நாமக கௌலேய புக பங்க முநீகரம்' என் னும் நூலின்கண்ணும், 'நாந்தீரிக துண்ட கண்டநம்' என்னும் நூலின் கண்ணும், ஒரு சிறிது சமஸ்கிருதத்தில் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றமை யினும், ஈண்டுக் கூறுது விடுத்தா மென் றுணர்க.

'இட்டனை' என்னுஞ் சொல் நிலையாமையை நிலை நிறுத்து மென் றார். 'மாயையி லிட்டனை' என்பது பொருளே யன்றி, வேறு பெ ரு ளின்றும், அம் மாயை பெய்வாறாய தெனின், அத்தியந்தாபாவ முடைய தென்னும் பொரு டோன்ற இல்லே யென்னும் பதங் கொடுக்கப்பட் டிருக்கின்றது. அதனை யுணராத கூறினமையின் 'மதாநுந்நை' என் னுந் தோல்வித் தாநத்தை யடைந்தனர்.

"திரு வள்ளுவ நாயனரும்" முதலில் நிலையாமை கூறி, பின் துறவு கூறியதனால், அவர் கருத்தும் பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்பதேயாம்' என் றும், பொய் யென்னுஞ் சொல்லே "பொய்படு மொன்றே; பொய்ம்மை முயக்கம்; என்ற குறட்களில் விளக்கி யிருக்கின்ற" ரென்றும், "அவ் விரண்டிடத்து மின்மை தான் பொரு ளென்று சாதிக்க முடியுமா" என் றுங் கூறுகின்றார்.

34-வது நிலையாமை யதிகாரத்தின் அவதாரிகையில், "நிலையாமை யாவது தோற்ற முடையன யாவும் நிலையுத லிலவாந் தன்மை" என மாயையின் அத்தியந்தாபாவ விலக்கணமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும், காணற் சலம் போற் றேன்றி, கயிற் றாவுபோ லழியு மென்பார்க் கும், கூனிக் மென்பார்க்கும், சதசத் தென்பார்க்கும் பொதுவாய், நிலை யாமை யென்று கூறப்பட்ட தென்றும், 'தோற்ற முடையவற்றைக் கேடி ல வென்று கருதும் புல்லறிவால்' என்னுள்ள வாக்கியத்தில், தோற்ற முடையவற்றை யென்னுந் தொடரால், நிலையாமைக்கு 'தோற்ற முடை யது' என்றும், 'கேடில்' என்னுந் தொடரால், 'நிலையின்' என் னுஞ் சொற்கு, 'நாசமின்மை' என்றும், விளக்குவதனால், உற்பத்தி யுடையவற்றை 'நாசமில்' என்று கருதும் இழிந்த ஞாநமா மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

35-வது துற வதிகாரத்தில், 'பற்றினை யவற்றது நிலையாமை னோக்கி விடுதல்' என்றமையான், பற்றை யறித்திய மென் றுணர்ந்துழி விடுத லன்றி வேறு வகைத்தா யின்றும். நித்தியமான பற்றை விரும்பின் நித் திய துக்கமும், அநித்தியமான பற்றை விரும்பின் அநித்திய துக்கமு முண்டாம். "பொய் படும்" என்பதற்கு 'புரை படும்' என்று பொருட் றலின், மாயையின்பாற் பட்டு இலக்கணையா லறித்தியத்தையே யுணர்த் தும். "பொய்ம்மை முயக்கம்" மித்தையான முயக்க மெனப் பொரு டந்து அநித்திய மென்னும் பெ ரு ள் கொள்ளக் கிடத்தலி னென் றுணர்க.

400-வது “கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி யொருவற்கு, மாடல்ல மற் றையவை” என்னுங் குறட்டு, “ஒருவனுக்கு அழி வில்லாத சீரிய செல்வம்” என்று பர்மே வழகர் கூறுதலின், ‘நிலையாமை’ யென்று பொருள் கொள்ள லேலுமா? ஈண்டு அரித்திய மென்பதே தேற்றமாம். இவ்வாறு குறண் முதலியவற்றி லநேகஞ் சொற்க ளுள. அவை யாவ மின் டெடுத்தாளின் விரியு மாகலி னுமைக.

“பொய்யாகு மென்பதற் கில்லையாகு மென்று பொருள் கொண் டெழுதினரா?” என்கின்றார் இவர் வாக்கியம் பொய்க்கும், அதாவது இவர் வாக்கியம் மித்தையாம். அத்தியந்தாபாவமாம் என்னும் பொருள் கொண்டே யெழுதின மென் றுணர்க.

திரு மந்திரம், 115, 2213, 2236, 2405, என்பன வாதி செய்யுட்க ளால், “பதி பசு பாசம் மூன்றும் அநாதி நித்தியம் என நன்கு விளங்க வும்” என்றார். அச் செய்யுட்கள் “பதி பசு பாசம்” என்னும் மூன்றை யும் அநாதி யென்று கூறுகின்றனவே யன்றி நித்திய மென்று கூற வில்லை. அநாதி யென்று கூறுமிடங்களில், ஹதுமத் புச்சம் போன்று நித்தியம் என்னுஞ் சொல், சுவ கபோல கற்பனையாக வந்து நுழைவ தென்ன வறி யாமை? யாண்டுப் புகை யுண்டோ ஆண்டுத் தீ யுண் டென்பது போன்று, யாண்டு அநாதி யுண்டு ஆண்டு நித்திய மூண் டென்னு நியம வியாப்தி யின்றே. ஏது சாமாநாதிகரண்ய அத்தியந்தாபாவ அப்பிரதியோகி சாத்தியாசாமாநாதிகரண்யம் என்பது முடிவான வியாப்தியாம். மூல மலமாய அஞ்ஞாந திரவியத்தின் சக்தியாய், ஆணவ காமிய மாயீக மென்னும் மும் மலங்கட்கும் நிவர்த்தியினை சிவ ஞாந சுவாமி கூறுதலின், அநாதித் தன்மை யிருந்தும் ஆண்டு நித்தியத் தன்மை யின்றும். பிராக பாவத்தின்கண்ணும் வட திசைசகண்ணும் அநாதித் தன்மை யிருந்தும் நித்தியத் தன்மை யின்றும். ஆதலின், அநாதித் தன்மைக்கும் நித்தியத் தன்மைக்கும் நியம வியாப்தி யின்றாகலின், அநாதி யென்னுஞ் சொல் வரு மிடந்தோறும் நித்திய மென்னுஞ் சொல்லுப் புகுத்து மறியாமையை யற வே யொழித்து, யா மறைந்த அறையின்படியே யடங்கி வாழ்தலே சாலச் சிறந்ததா மென் றுணர்க. அவ்வாறு கொள்ளா தொழிவோல், இவர் நூல் களிற் ‘பசு’ என்று வருமிடங்க டோறும், சொற் சாதிரிஸ மயக்கத்தால், வால் கோடு முதலியன வுடையது ஜீவாத்மா என்று, ஜீவனையும், சதுஷ் பாத் மிருகத்தோடு சமாநமாக்கி, மிருகமாகிப் ஜீவாத்மாவுக்கு ஞாந சால் திர மின் றென்று, இவரைச் சார்ந்தார் யாவருக்கும் நல் லுபதேசஞ் செய் வாராக.

பசுத் தன்மை, பதித் தன்மை, பாசத் தன்மைகள், அநாதியாயினும், பாசம் நீங்கிய வழி, பசுவிற்குப் பசுத்தன்மை யின்றாகலின், பசு வில்லா விடத்து பதிக்குப் ‘பசு பதி’ யென்னும் பதித் தன்மையு மின்றும். ஆகவே, சுத்த சேதந மிரண்டு மொன்றா மென்று திரு மந்திர முதலிய வற்றிற்குப் பொருள் கொள்க. பாசம் அறுதல் அறுதல் என்று பல

விடத்துப் பண்முறை திரு மந்திர முதலியவற்றிற் கூறுதலின், அதற்கு அत्यந்தாபாவப் பொரு ளொன்றே பொருந்து மன்றி, யேனைப் பொருள் பொருந்தாதாம்.

“இனி, பொய் யென்பதற்கு இல்லாமை யென்ற பொருளை யாவது இவர் உண்மையிற் கொண்டிருக்கின்றாரா? கொண்டிருப்பின், செட்டியா ரவர்க ளெழுதியதும் பொய்யாதலின், அதற் கிவ்வளவு சிரமப்பட வேண் டாமே. இதனானே, பொய்யை மெய் யென்று வீணச் சிரமங் கொள்ளும் புண்ணிய முடையார் சுவாமியாரும் இவர் மரபினரும் என்பது வி ள ங் க வில்லையா?” என்கின்றார். உண்மையில், பொய் யென்பதற் கில்லை யென்னும் பொருளைக் கொண்டமையா னன்றோ, விவகாரத்துப் பொய் கூறிய படலக்காரச் செட்டியாரைக் கண்டித்தற்குச் சூட்டுக் கோற்போட்ட தாம். பொய்யை மெய் யென்று ஸ்தாபிக்கும் முசலாக்கிர புத்தி யுடையார் இவரும் இவர் மதத்தினரும் என்பதை யுணராது, பிறரை நிர்த்தீதனர். ‘வீணச்சிரமங் கொள்ளும் புண்ணிய முடையார் சுவாமியார்’ என் றெழுதி யிருக்கின்றமையின், நான்காவதாய துறவாச்சிரமத்திற் றுவேஷ முடைய ரென்று விளங்குகின்றது. இதனால், தம் மதத்தி லுள்ள தம்பிரான்களே யும், தம் மதத் தேனைத் தேசத் துறவிகளையும், வீண் ஆச்சிரமம் பூண்டவ ரென்று நிர்த்தீதவ ராகின்றார்.

“நிறத்தருந் தெய்வப் புலமைவர் னாவனார் நீத்தவர் பெருமைதான் முகப்பாற், சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க்கைச் சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க், கறத்தவா தியற்றி னவனினுங் கோடி யதிகமா மெனமந மறாது, துறந்துளோ னையும்பட் டணத்தெம தடிக டொகுத்த கட் டொரதிகழ்த் திடமே”.

“ஞாநியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னவிலுமா சொசமில் பெரியோன், மாநிலத் தவன்ற னுடல்விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென் மறைப்படி புரிசு, ருனும்வே தார்த்தப் பொருடுநிந் திடினுஞ் சாற்றினில் வாழும் தணர்க்கின், ருனதாற் றறவு பெற்றநற் றவரே யமலவீ டடையு ஞா நிகளே”.

“அறந்தா னியற்று மவனினுங் கோடி யதிகமில்லந், துறந்தா னவனின் சதகோடி யுள்ளத் துறவுடையோன், மறந்தா னறக்கற் றறிவோ டிருந்திரு வாநீனயற், நிறந்தான் பெருமையை யென்சொல்லு வேன்கச்சி யேகம் பனே.”

என்று துறவாச்சிரமத்தினைப் புகழ்ந்து கூறியிருப்பவும், தாம் கொண் டாடும், பட்டணத்துச் சுவாமிகள் வாக்கையும் பொருட்படுத்தாது, சந்நியாசி களை வீணச்சிரமங் கொண்டவர்க ளென்று தூஷிக்கின்றமையின், “கூற் றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க், காற்றாநா ரின்னாசெயல். எரி யாற் சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார், பெரியார்ப் பிழைத்தொழுது வார். பெரியாரைப் பேணு தொழுகிற் பெரியாராற், பேரா விடும்பை தரும்.” என்னும் பெரியார் வாக்கிற்கு இலக்காகாது தப்புதல் யாங்ஙன மேலும்?

6. “திரு மந்திரம்:—68, 84, 1477, 1512, 2394, 2397 என்னும் ஆறு செய்யுட்களையு மறிவித்து, சிவாகமம் சிவனு லருளிச் செய்யப்பட்ட தென்றும், வேதாந்தத்தைத் தழுவியது சித்தாந்த மென்றும், வேதாந்தம் சித்தாந்த மென்னும் இரண்டும் அபேதமான கருத்துடையன வென்றும் விளங்க வில்லையா? என்றும்” கூறுகின்றார். வாமாகமம், கௌலே யாகமம் முதல் சர்வாகமமும், சிவனு வியற்றப்பட்டிருக்குங்கால், சிவாக மும் சிவனு வியற்றப்பட்டதேயாம். அதிகாரிகளின் பேதத்தாற் பலநூல் களைக் கருணையா லீஸ்வரன் செய்திருக்க, அவை யாவும் சோபாந முறை யா லொரு கருத்துடையனவாமே யன்றி, சாக்ஷாதாக வொரு கருத்துடை யன வாகா. சிவன் செய்தமையால், ஆகமம் வைதிக மாமேல், ஆகமங் கள் யாவும் வைதிக மாதல் வேண்டும். அங்ஙனமே, சிவ சிருஷ்டியாகவின் பிரபஞ்சம் யாவும் சேதநமாதல் வேண்டும் அவ்வா றின்மையின், கருத்த ரதீந வைதீகத் தன்மை யவற்றிற்குப் பொருந்தாதாம். மூலமாய வேதத் திற்கு விரோத மின்றிய ஆகமங்கள் வைதீகங்களாம். மூலமாய வேதத் திற்கு விருத்தமாகக் கூறும் ஆகமங்க ளவைதிகங்களாம். வேதாந்தங் கள் ஒரே பிரஹ்மப் பொருளைக் கூறுகின்றன. அவற்றிற்குச் சாதநமாகச் சைவ முதற் பல சாஸ்திரங்களும் மநத் தொழிலாய வுபாசனையைக் கூறுகின்றன என் றுணர்க. இதனை யுணராது பிறர் மீது ‘விளங்கவில் லையா’ என்ற அறியாமையைக் கூறித் தா மறியாமையுடையவராயினர்.

“இனி, வேதாந்த மென்பது நூற் பெயரா? சமயப் பெயரா? சம யப் பெயராயின், சைவம் சிவ சம்பந்தம், வைஷ்ணவம் விஷ்ணு சம்பந்தம், என்பன போல வேதாந்தம் இன்ன தெய்வத்தின் சம்பந்த மென, அச் சொல்லில் வைத்துக் காட்டக் கூடமா? நூற் பெயராயின் அந்நூலுக் குரிய சமயம் யாது?” என்கின்றார். இவரே முன் 5-வது சங்கை முத லியவற்றில் வேதாந்தம் ‘ஒரு மதம்’ என்றும், அதன் முடிவும், ஆகமத் தின் முடிவு மொன் றென்றும் தம்பட்ட மடித்து, மேலு மிவ்வாறே புக ன்று, வேதாந்தம் ஒரு பொருளா என்றும், அம் மதத்திற் கொரு தெய்வ முண்டா என்றும் பலவாறு, துவைத மலத் தடிப்பால் பறை யறைகின் றார். வேதத்தின் அந்தம் வேதாந்தமாம். அஃதாவது வேதத்தின் முடி வாம். ஆண்டுப் பிரதிபாதிக்கப்படும் பிரஹ்மப் பொருளும் வேதாந்த மென்னும் பெயரைத் தத்திதப் பிரயோக மின்றிச் சினையாகு பெய ரென்னு மிலக்ஷணையாற் பெறு மென் றுணர்க. சிவ வீடத்துத் தத்திதப் பிரயோகம் பெற்றுப் பார்த்தத்திலும் ஸ்வார்த்தத்திலும், சிவ வீடத்துத் தத்திதப் பிரயோகம் பெறுது சுவார்த்தத்திலும் பார்த்தத்திலும் வரு மென் றுணர்க. ஆகவின், வேதாந்த மென்பது பிரஹ்மப் பொருட்கும் அதனைப் பிரதிபாதிக்கும் உபநிஷத்க்கட்கும், அவற்றினை விசாரிக்கு முத்தர மீமாம்ஸா சூத்திரங்கட்கும், அவற்றின் வழி நூலாய, அத்வைத சித்தி, தத்துவப் பிர காசிகை, கண்டந கண்ட காத்தியம், பேத திக்காரம், பஞ்ச தசி, வாசிஷ்டம், பகவற் கீதை, கைவல்ய நவரீதம், வேதாந்த சூடாமணி, இலக்ஷணவிருத்தி

யென்பனவாதி நூல்களுக்கும், சத்தியினாலும், லக்ஷணையினாலும் பெயரா மென் றுணர்க.

7. “திரு மந்திரம் 2179-வது ஆகின்ற என்னும் செய்யுளால் சைவத் தினும் வேதாந்தத்தினும் வேறாக மாயா வாத மொன் றுண்டென்று பெறப் படுகின்ற தன்றோ” என்கின்றார். இதனை யிவ ருண்மைக் கருத்தோடெழு தி யிருப்பின், ‘வேதாந்திகளை மாயா வாதிக ளெனக் கூறுதீர்க’ ளென இவ ரினத்தவரைத் தடிக்கொண்டு தடுத்திருப்பா ரன்றோ? வேதாந்தமுஞ் சைவமு மொன்றா யிருக்குமாயின், வேதாந்தத்தினுஞ் சைவத்தினு மென் றும் மை கொடுத்து வேறு பிரிப்பானேன்? இருபத் தெட்டம், முப்பத் தாறும் எனத் தத்துவங்களைத் திரு மூல நாயனார் வித் தோதுவானேன்? இவர், பிறுண்டு மாயா வாதச் சார்பில்லா எனக் குறிப்பால் வேதாந்திகளை மாயா வாதிக ளென்று கூறுவானேன்? இதன லிவர் உண்மைக் கருத்துடன் பறை யறைய வில்லை யென்று பகா லாயிற்று.

“சிவ ஞானபோதம், சிவாகமத்தைப் பரமப் பிரமாணமாகக் கொண் டொழுகும், சைவ பரம்பரையிலேயே, உபதேசிக்கப் பெற்று வருகின்ற தென்பதும், யாவரும் அறிந்தனவாகும் ஆகவே, ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் சைவ சித்தாந்தி யென்பது வெளிப்படை” என்கின்றார். சிவ ஞான போதம் ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக சுவாமிகட் குபதேசிக்கப்பட்டது திருப் பெருந் தறையிலாம். அக் கோயில் வீர சைவர்களாய அம்பலத்தாடி ஸ்வாமி களைச் சார்ந்ததாம். ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக ஸ்வாமிகளும் ‘ஐக்கிய வா த சைவர்’ ‘சிவாத்துவித சைவர்’ என்று சிவ ஞான சுவாமியாற் கூறப்படும் வீர சைவ மதத்தைச் சார்ந்தவர்களே. அவர்க ளியற்றி, பரமேஸ்வரன் திருக் கரத்தா லெழுதப்பட்ட திரு வாசகமும், அம்பலத்தாடி ஸ்வாமிக ளிடத்தே யிருக்கின்றது. அதன லன்றோ, அவர்கட்கு நடராஜா போன்று கருதிப் பாத பூஜை முதலியன நடத்தி வருகின்றார்கள். அவர்களும், பாதத்தைப் பூமியில் வையாது வேறே ராதந்தின்மீ திவாந்து செல்லுகின்றனர். அச் சமஸ்கிருத சிவ ஞான போதத்திற்கு அநேக வீர சைவர்கள் அநேக வியாக்கி யாநங்க ளியற்றி யிருக்கின்றார்கள். அத் திருப் பெருந்துறை யாதீநம் சின்னண முன்னர் திரு வாவடுதறையிலுள்ள சிவ தம்பிரான்களாற் சுவர் து கொள்ளப்பட்டது. இன்றும், திருப் பெருந்துறை யாதீநத் தர்ம கர்த் தா வீர சைவ அம்பலத்தாடி ஸ்வாமிக ளென்றே கைச்சாத்திடுதலே சான் றும். திரு வாசகத்தைப் பேழையுள் வைத்துச் சிதம்பரம் சிவ கங்கையில் விடுவான்று, அம்பலத்தாடி ஸ்வாமிகளைச் சார்ந்ததுஞ் சான்றும். மாணிக்க வாசக ஸ்வாமிகள் வீர சைவர்க ளென்பதற்குப் பெரிய புராணத்தில் அவர் கள் சரித்திரத்தினைக் கூட்டாதது மொரு சான்றும். சமஸ்கிருதத்திலுள்ள மாணிக்க வாசக ஸ்வாமிகள் சரித்திரமும், ஏனைய வீர சைவ வடமொழி, தென்மொழி சாஸ்திரங்களும் வீர சைவர்க ளென்றே கூறுகின்றன. இவ் வாறிருக்க, யாவரும் அறிந்தனவாகு மென்றும், வெளிப்படை யென்றும்,

கூறிய தெத்துண்ப் பொருத்தமாம். திரு வாவடுதுறை யாதீர்த்து மடாலய இடமும் ஸ்ரீ மூல நாதர் சமாதியும், வீர சைவ மடாலயாதிபதிக ளிடத்திருந்து கிடைக்கப் பெற்றிருக்குமாயின், வேறு மிகைபடக் கூறுவ தெற்றிற்கு? ஆகலின், சிவ ஞாந போதம் சிவ ஞாந சுவாமியை யுன்னிட்டார்க் கே யுரிய தென்னும் கூற்று கூற்றிற்கே யிரையாம். சிவ ஞாந போதத் திற்கு வேதாந்த பரமாக நான்கு வேதங்களின் பாஷ்ய கருத்தாகிய ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய முநீந்திர ரவர்கள் பெரிய வொரு பாஷ்யமும், தமிழில் ஸ்ரீ குப்புஸ்வாமி ராஜு அவர்கள் தத்துவப் பிரகாசிகை யென்னும் உரையும், ஸ்ரீ சிவாநந்த ஸ்வாமிக ளவர்கள் சிவாநந்த பாஷ்யமும், ஸ்ரீ வடிவேலு செட்டியா ரவர்கள் சிவ ஞாந போதச் சிற்றுரையும், இன்னும் பல தமிழ் சமஸ்கிருத வுரைகளும் உளவாகலின், சைவ பரம்பரையிலேயே யுபதேசிக்கப் பட்டு வருகின்றது' என்னும் கோள் கோளாய வாறு காண்க.

“சைவர்களை மாயா வாதி யென்று வாளா கூறியதற்குப் பிரமாணம் யாது?” என்கின்றார். மாயையைச் சகத்திற் குபாதாந காரணமாகவும், ஈஸ்வரனை நிமித்த காரணமாகவும் கொண்டு, உபாதாந காரண அம்சத்தில் ஈஸ்வரனுக்குப் பரத்திராத் தன்மை கூறிப் பரிசிந்நகைச் செய்து, மாயைக்குச் சதந்திராத் தன்மை கூறி அபரிசிந்நகைத் தன்மை கொள்கின்ற மையின், இவரும் இவரின் தத்துவரும் இக்காரணத்தானே மாயாவாதியாவர்.

“மாயா வாத மொன்றுண்டென்று கூறுஞ் சைவர்கள், வேதாந்த மில்லை யென்று கூறுவ தில்லை. திரு மந்திரக் கருத்தின்படி வேதாந்திகளு முண்டென்றே சைவர்கள் கொள்ளுகின்றனர்” என்கின்றார். “மாயா வாத மொன்றுண்டென்று கொள்ளுகின்றனர்” என்றமையால், மாயா வாத மில்லை யென்போர் வேதாந்த மில்லை யென்பா ராயிற்று. ‘புகை யிருப்பின் நெருப்பு யிருப்பது போல், மாயா வாத யிருப்பின் வேதாந்த யிருக்குமாம். வேதாந்த மின்றாயின் மாயா வாத மின்றும்.’ என்னும் வியாப்தி கூறுகின்றார். நெருப்பினுள் காரியமாய் புகை யடங்கி யிருப்பது போன்று, காரணமாய் வேதாந்தத்தினுள் காரியமாய் மாயா வாத மடங்கி யிருக்கு மென்று கருதுகின்றார். ஆகலின், சிறப்பு வகையால் இரண்டும் வேறென்றும், பொது வகையால் விரண்டு மொன் றென்றும், பொருள் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இவ்வாறாயின், மாயா வாதமும், வேதாந்தமும் மொன் றென்று கூறும், “திரு மந்திரம் ஐந்தாம். 2-வது அசுத்த சைவம். 1423:—‘இணையார் திருவடி யேத்துஞ்சீ ரங்கத், திணையா ரிணைக்குழை யீரணை முத்திரை, குணமா ரிணைக்கண்ட மாலையுங் குன்றா, தணைவாஞ் சரியை கிரியையி னாக்கே.’ 1424:—‘காதுபொ ஞாந்த கடுக்க னிரண்டிஞ்சேர்த், தோதுந் திருமேனி யுட்கட் டிரண்டிடன், சோதனை செய்து வுபதேச மார்க்கரா, யோதியிருப்பா ரொருசைவ ராகுமே.’ என்ற சைவர்களினும், இவர் வேறாவா? இருவரு மொருவராயிருக்க ‘மாயா வாதமும் வேதாந்தமும் வேறு’ என்று கூறுஞ் சைவர் தா மென்றும், ஏனையர் இரண்டும்

ஒன் றென்று கூறுஞ் சைவ ரென்றும் எவ்வாறு வேறு பிரித்தனர். பொருள் வகையாலுஞ் சொல் வகையாலு மிருவரு மொருவராயிருக்க, வேறு பிரித்தது ஒரு வகையாலு மொவ்வாததேயாம்.

“சுவாமியாரையும் இவர் மரபினரையும், மாயா வாதி களென்று எந்தச் சைவர்கள் கூறினும், நாங்கள் மாயா வாதி களல்லர், வேதாந்திகளென்று மட்டுஞ் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்படுகிறார்களே யன்றி, சைவர்களாகிய நீங்கள் தாம் மாயா வாதி களென்று கூறுதல் பொருத்தமா?” என்கின்றார். சைவராயிருக்கு மிவர் தம் மதத்த ரிருக்கு மிடங்க டோறுஞ் சென்று, அவர்க ளிடத்தா ‘வேதாந்திகளே மாயா வாதி களென்று இனிக்குறநீர்கள். கூறுவீர்களாயின் அவர்கள் நம்மை மாயா வாதி யென்றும், நாஸ்திக ரென்றும், சூரிய’ வாதி யென்றும், ஆஸ்திக நாஸ்திக ரென்றும், நாற் சொற் புணர்த்த நவில்கின்றனர். அஃதெமக்கு மிக்க தோர் மானக் கேடாக விருக்கின்றது.’ என்று இரந்து சாம பேத தாந தண்ட மென்னும் நால் வகை யுபாயத்து னோருபாயத்தா லவர்களை யடக்காது, எமக்குச் ‘சைவர்களை மாயா வாதி களென்று சொல்லத் தகாதென்றும், தாங்கள் வேதாந்திகளென்று கூறிக் கொள்ளலே சகுதியா’ மென்றும் ஆளுகாது செய்ய எவ் வதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றார்? திரு வாவடுதுறை யாதீர்த்து சம்பளம் பெறுதலாகிய அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றமையின், அவ் வதிகாரத்தாற் கூறினே மென்போல், திரு வாவடுதுறை யாதீர்தம், நாலாம் வருணத்தாராய் சூத்திரார்க்குக் குருத் தாநமே யன்றி, யேனை வருணத்தாருக்கும், ஏனை மதத்தினராய் நான்கு வருணத்தினர்க்கும் குருத் தாந மாகாமையின், அவ் வதிகாரத்தை அம் மதத்திற்கும் அவ் வாதீர்த்திற்கும் கீழ்ப்படியும், சூத்திரத் தம்பிரான்களிடத்தும், அவ்வாறுள்ள கிரகத்தரிடத்தும் பிரயோகிப்பாராக.

“எந்தச் சைவர்கள் கூறினும்” என்றமையால், சிவ ஞாந சுவாமி சிவ ஞாந பாஷ்யத்தில் ‘வேதாந்த மென்பது யோகப் பெயரான் வேதத்தின் முடிவாகிய வுபரிடதங்களைக் கூறும். உருடப் பெயரால் அவற்றையெடுத்துச் செய்த ஏகான்ம வாத நூல்க் கூறும்.’ என்றும், பிறுண்டு, ‘ஏகான்ம வாதமாவது மாயா வாதம். இந்த மாயைக்கு வேறுகிய பிரஹ்ம ரூபமே யானென வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவதே முத்தியென்பதாம்.” என்றும், ‘ஏகான்ம வாத நூல் செய்தவன் வியாத முநிவன்’ என்றும், ‘இதனுட் கூறும் அத்தியாச வாதம் மாயா வாதத்திற்கு உபகாரமாம்’ என்றும், இன்னும் பலவாறும் வேதாந்திகளை மாயா வாதி களென் றெழுதியிருக்கின்றமையின், அவர் ஈன் டின்றுக் கைலாயத் திருப்பவ ராகலின் ஆண்டுச் சென்று “தாங்கள் வேதாந்திகளை மாயா வாதி களென்று திரு மந்திரத்தோடு முரணுமாறு வரைந்தமையின், அவர்கள் நம்மை நியாய வாயிலாக மாயா வாதி களென்று ஸ்தாபிக்கின்றனர். தாங்கள் மொழி பெயர்த்த தருக்க சங்கிரக மூலம் உரை முதலியவற்றை

யாராய்ந்து, அவர் துள்ள மயக் குற்ற மொழி பெயர்ப்புக் குழுக்களை யெடுத்துக்காட்டித் தங்கள் வெள் ளறிவை வெளியாக்கிவிடுவார்கள் போலு மிருக்கின்றது. ஆகலின், வேதாந்திகளை மாயா வாதிக ளெனத் தூஷித் தது தவறா மென ஒரு மன்னிப்புப் பத்திரம் அச்சிட்டு வெளியிடுவீர்களாக” வென்று அவரிடத் திராந்து மன்னிப்புப் பத்திரத்தைப் பெற்று ஈண்டு யாவருக்கும் விளக்கமாப்படி வெளியிடுவாராக. இவ்வாறு, செய் திருப்பரேல் ‘எந்தச் சைவர்’ என்னுஞ் சொல் வீணர் சொல்லாய் முடிய மென் றுணர்வாராக.

“இனி, இவரும் இவர் சார்பினரும் வேதாந்திகளாயின் இருபத் தெட் டத் தத்துவங் கொள்கின்றனரா?” என்கின்றார். இதனால், யாந் கள் வேதாந்திக ளல்ல ரென்று கருதுகின்றார். இக் கருத்துடை யிவர் ‘வேதாந் திக ளென்று மட்டுஞ் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப் படுகின்றார்கள்’ என்று எவ்வாறு கூறினர்? முன் பின் முர ணுறக் கூறலால், அறிவில யென்பது விளக்க மாயிற்றே. தக்கார்வாய்ச் சாணகதி யடைந்து கேட்கு முறையாற் கேளாக் குறையாற் கூறினரா? மயக்க வுணர்வாற் கூறினரா? துவேஷத்தாற் கூறினரா? தமோகுணத் தடிப்பாற் கூறினரா? சத்துவ குண மின்மையாற் சாற்றினரா? ஏகாக்கிரத் தன்மை யடையுந் துறவா சிரமமாய விறை யாசிரம மின்றியதா லிசைத்தனரா? எக் காரணத்தாற் கூறின ரென்ப தறிஞ ரறிவாராக.

“இருபத் தெட்டுத் தத்துவங் கொள்கின்றனரா? கொள்கின்றே மென்பரேல் அத் தத்துவங் ளிவை யென்றும், அவற்றைப் பற்றிக் கூறும் தூல் இது வென்றுங் காட்டக் கூடுமா?” என்கின்றார். வேதாந்திக ளாகிய யாங்கள் இருபத் தெட்டுத் தத்துவங் கொள்ள வில்லை யென்று எவ்வாறு னுணர்ந்தனர்? தம்மைச் சர்வஞ்ஞ ராகவும், சர்வ வேதாந்த சாஸ்திர ங்களையுந் தென்மொழி வடமொழி யிருமொழியிலு முணர்ந்தவராகவும், மதித்து, “கொள்கின்றனரா? தூல் இது வென்று காட்டக் கூடுமா?” என்கின்றார். வேதாந்த சூடாமணியில் “ஈங்குநா மிருபத்த நான்காவ தாகு மிருபத்தைத் தாவதுதான் மூலவகந் காரம், ஆங்கதனை யடைத லுறும் சிதாபாச சீவன் அறையுமிரு பத்தாறு மவன்மையை மருவும், ஒங் கொளியா மீசனிரு பத்தேழா மவனவ் வுயிர்முதலாந் தூரியனிருபத்தெட் டா மவன்” என்றும், ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிக ளியற்றிய தத் துவ போதம் என்னும் தூலில், தூல சரீர தத்துவம்-6; ஞானேந்திரியம் 5; கருமேந்திரியம்-5; பிராணாதி வாபு-5; மனம் 1; புத்தி 1; ஆக சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள்-17; காரண சரீர தத்துவம்-மாயை-1; அவித்தை-1; ஜீவன், ஈஸ்வரன், கூடஸ்தன்-3; ஆகத் தத்துவங் ளிருபத் தெட் டெ ன்றும் கூறியிருத்தலை யுணராதது, வினவுகின்றார். இதனால், அந் தூல் களை யிவர் படித் தறியாக் குறையால் இக் கடாத்தோற்றிற் றென்றுண ர்க. அறியாமை வயப்பட்ட விவர் பிறுண்டு கடாக் கடந்து கடைவுகின்ற மையின், இவர் கடை கடாவாகாத ஊரே மன்ன மதர்ப்புற்ற கடாவாம்.

8. ஞான வாசிட்டம் திதிப் பிரகாணத்தில் உள்ள தாகூரன் கதையில் ‘தண்ணெல் தோலும்’ என்னும் முதலை யுடைய 107 - வது செய்யுளில் இரண் டடியைப் பெற்று “இதனால் ஞான வாசிட்ட ஆசிரியரும் சைவர்க ளோடு சேர்ந்தவ ரென்றாகி, இவரும் இவரினத்தவரும் ஞான வாசிட்டக் கருத்துக்கு மாறுபட்டவ ரென்பதை மறுக்க முடியுமா? இதனாலும், வேதாந்த மென்பது ஏகான்ம வாதமாகிய மாயா வாதத்தின் வே ரென்பது விளங்க வில்லைபா? ஞான வாசிட்டத்தில் ஏகான்ம வாதஞ் சாதிக்குஞ் செய்யுட்கள் பல வுள என்று காட்டுவாராயின், மேலே காட்டிய செய்யு ளோடு முரணாத வண்ணம் அச் செய்யுளுக்குப் பொருள் கொள்ளாதலே முறையாகு மன்றி மாறுபடக் கொள்ளாதல் முறையாகுமா?” என்கின் றார்.

“தண்ணெல் தோலுஞ் செம்பினிற் களிம்புஞ் சகசமாயத் தொழில் விசே டத்தால், விண்டுபோ மதுபோற் புருடனு மலத்தை மேவியே போக் குத் லியல்பாங், கொண்டசந் தேக மொழித்துநீ முயல்வாய் குருவின்வல் லபவிளக் கத்தாற், கண்டன மெனல்வீ னானுநீ தானுந் கண்டன பரம் பொருட் பொலிவே.” என் றுள்ள செய்யுளைக் கூறினமையின், ஞான வாசிட்ட மொழிப்பெயர்ப்பாசிரியராகிய ஆளவந்தான் முறிவர் சைவராயின ரென்கின்றார். அச் செய்யுளில் பதிபச பாச மென்னு மூன்றும் நித் திய மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனவா? இன்றே. “அரிசியில் உமி யும், செம்பிற் களிம்பும் அநாதியா யிருந்து, குற்றல், புளியாற் றேய்த்தல் முதலிய தொழில்களால் நீங்குவன போல், ஜீவனும் அஞ்ஞாந்தை யநா தியே பொருந்தி, குருவின் அதுக்கிரகத்தால் நீக்கிக் கொள்ளுவன். நீ சந் தேகத்தை நிவர்த்தித்து முயற்சிப்பாயாக. குருவின் சாமர்த்திய விளக்கத் தா லறிந்தே னெனல் வியர்த்தமாம், நானும் நீயும் கண்டன அதாவது பார்க்கப்படும் பொருள் யாவும், சித்து ரூபமாய ஆத்ம தத்துவமேயாம்.” என்பது அச் செய்யுளுக்குப் பொருளாம். இவ்வாறே, காஸ்மீர தேசத்து தர்க்க வாசீஸ்வர சாஹித்யாசாரிய கௌட மண்டல வல்லகாரராய் விளங் கிய ஸ்ரீமந்-அபிநந்தன பண்டித ராவர்கள் முப்பத் தீராயிர வாசிட்ட சுலோ கங்களை ஆரூயிரமாகச் சுருக்கிய லகு யோக வாசிட்ட மென்னும் கிரந்தத் துள் நான்காவது-திதிப் பிரகாணத்தில் தாகூரன் கதையைக் கூறும் 17 - வது சர்க்கத்தில்-52, 53, 54-வது சுலோகங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின் றமையின், அவற்றின் பொருளை சமஸ்கிருத வல்லார்வாய்க் கேட்டுச் சாந்தி பெறுவாராக.

‘புருடன் மலம்’ என்னுஞ் சொல்லைக் கண்டு, தமது சைவ தூ லென மயங்கினரோ? சொல் ஒருவருக்குஞ் சொந்த மன்றும், சைவ சாஸ்திரம் பதினாலிலும், பிரஹ்மம், ஈஸ்வரன், ஜீவன், சகத்து, அஞ்ஞாநம், ஞானம், வேதாந்தம், உபநிடதம், என்பன வாதி சொற் றன் மிகுதியாக வழங்கப்படு தலின், அது கொண்டு அப் பதினான்கு சாஸ்திரமும் வேதாந்த தூ லென

ஒருவரு மயங்குவா ரிலர். இவர். வாசிட்டம் ஒரே பிரஹ்மத்தினை யறை யாது, முப் பொருளை முறை யிடுகின்ற தென்று கருதுகின்றதோ டமை யாது, ஏகான்ம வாதமும், மாயா வாதமும் ஒரு தூ லென்றும், அதனின் வேறு வேதாந்த மென்றும், பறை யறைகின்றார். பின், அந் தூலில், ஏகான்ம வாதங் கூறப்படுகின்ற தென்றும் கூறுகின்றார். நிந்திக்கப் புகுந்தவர் ஒரு வழி நிலலாது, ரஜோ குண முனைப்பாகிய ஆணவ முனைப் பின் வயப்பட்டு மாறு கொளக் கூறி, “மாறு கொளக் கூறல்” என்னுந் தோல்வித் தாந்ததை யடைந்தனர்.

ஸ்ரீஜகதீஸ்வர அவதாரமாய் மாதுஷ அதுக்கிரக வீலா விக்ரிகமாகிய ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளும், அவர்கள் மாணக்கர் பரம்பரையில் வந்த யாவரும் இருபத் தெட்டித் தத்துவங்களைக் கைக் கொண் டறுட்டித்து வரு கின்றமையின், யாங்களே வேதாந்திக ளாவோம். எனையோர் எவ்வாற் றானும் வேதாந்தி யாகார். ஆகார். வாசிட்ட ஆரம்பத்தில் “உயர் மந்தி னுக்குத் திறப்படக் காணப் பட்ட தில்லெனச். சித்தி னாலே, உறப்பெறு மெப்போ தப்போ துயர்பா சுகம தாமே.” (10) “வழிபடு மிதனை விட்டு மற்றுள தூலக் னென்னும், குழிகளிற் புரண்டஞ் ஞாநக் குணத்தினுற் பிறப்போர்க் கெல்லாம், ஒழிவற வொருவர் செய்தற் குரித்தன்றாய்த் தானே யுண்டாங், கழிதலிற் பிரம விற்பங் கற்பங்க ளாலுங் கூடா”. என்னுஞ் செய்யுட்களில், பிரஹ்ம ஞாந தூலாகிய வாசிட்ட மொழிந்த ஏனை தூற்களை, அஞ்ஞாநமாகிய சேற்றுக் குழி யென்றும், அக் குழியில் வீழ்ந்து அஞ்ஞாந்தாற் பிறக்கின்றார்க ளென்றும், கூறி யிருக்கின்றவற் றை யுணர்ந்திருப்பாராயின் சைவ தூ லென்று கூறார். தாகூரன் கதையி னாரம்பத்தில் “ஒளியாத துயர்மாயை யெனுமா பத்தை யொழிக்கமந நாச மோ ரூபாய மாகும், இழியாத மெய்ஞ்ஞாநப் பொருளை யெல்லா மியம் பக்கேட் டயராம லிதயங் கொள்வாய், பழியான போகத்தி னிச்சை தானே பந்தமா மதுவிடலே பரம மாகும், வழியான பன்னூலாற் பயன் கொ லென்ன வருந்தாம லிவ்வழியே வருதல் வேண்டும்.” (1) “இன்ப மிதா மின்பமிதா மென்ற வெல்லா மெரியெனஞ் செனநினைக் வேற்றத் தாழ்வாய்த், துன்புறுபோ கம்பலவாற் றேய்ந்து நெஞ்சிற் றேயாம லெளி தருந்திற் சுகமே யாகும், வன்புபயின் மந்ததோற்ற நாச மாகு மந்தி னது நாசமே மகத்தாந் தோற்ற, நன்பரம ஞாநிகணெஞ் சிறந்து போகு டடைவிலங்கா மறிவிலர்க்கு நவைகூர் நெஞ்சம்.” (2) “ஆரந்த நிராந்த மிரண்டு மில்லை யசைவுமசை வின்மையுமா மவையு மில்லை, ஈனந்தீர் சத்த சத்தன் றிவற்றுக் கெல்லா மிடையல்லா ஞாநிமந மென்ற லோடுந், தானந்த மிலாவறிவா யுலகின் மேலாந் தத்துவத்தி லுலகிருக்குந் தன்மை தன்னை, ஞாந்தான் வளர்பொருட்டா யுரைப்பா யென்று நாதனியம் பிடவசிட்டு னவிலவ தானுன்.” (3) என்று, மந நாச வுபாயத்தைக் கூறி, “எழுந்தசங் கற்ப பாவனை விட்டா லிறந்துபோ மிதனையிங் கிதனா, லமுந் துற மாய்த்து மந்தினுன் மந்ததை யறுத்துநின் னறிவினீ நிற்பாய்,

உழுந்துருள் பொழுதின் முடியுமீ தரிதோ வுலகமும் வானமு மொக்கு, முழுந்திய பொய்யாய்ப் போய்விகற் பத்தான் முனைத்தவை யன்றிமுன் னிலதால்.” (106) என்று, பின் அதனையே யுபசம்மாரத்தில் முடித்தலால் மனோநாசத்தி னுபாயத்தைக் கூறுதற்குத் தாகூரன் கதையாய் இக் கதையும் இவை போன்ற பற்பல கதைகளும் கூறப்பட்டிருக்கின் மனவே யன்றி, இவர் மத சித்தாந்தமாய் முப் பொரு ணித்தியத்தைக் கூறுதற் கின்றும். இராமபிரான் அடைந்த பிரஹ்ம ஞாநத்தைக் கூறும் வாயிலாகப் பல விதிகாசங்கள் வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனா லன்றோ, வாசிட்டமும் இன்னா னன்ன பகவற் கீதை, கை வல்ய நவநீதம், விசார சாகரம், விருத்திப் பிரபாகரம், பஞ்ச தசி, வேதா ந்த சூடாமணி, விவேக சூடாமணி, முதலிய பல தூல்களையும், வேதாந்தக் கொள்கை யுடையார் பல்லோ ராலுங் கொள்ளப்பட்டுக் கோவிலார் மடா லயம் முதலிய வேதாந்த பரம்பரையி லுபதேசிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதனையு முணராத சூரியனை யுள்ளங் கையின் மறைக்க நினைத்தது போன்று, வாசிட்டத்திற்குச் சைவ சாஸ்திர சம்பிரதாயப்படி முப் பொ ருள் நித்திய மென்று கொள்ளுமாறு கட்டளையிடுகின்றார். இவர்கட்டு அனையா மன்றிக் கட்டளை யாகாதாம். இவர் திருட்டாந்த தாட் டாந்தங்களைச் சமன் செய்பவ ராகலின், திருட்டாந்தத்தில், தண்டலத்திற் றேலையுந் தாம்பிரத்திற் களிம்பையும் தொழிலா னீக்குவது போன்று, புரு டனும் மலத்தைக் கருமத்தா னீக்குவ ளென்று, சமன் செய்து கொள்ளு வர். கொள்ளின், கருமத்தான் மோகக் கென்றாகி, ‘ஞாந்தால் மிருத்தியு வைக் கடக்கின்றான். மோகத்திற்கு வேறு வழி யில்லை’ என்னும் ருக் வேதசருதிக்கு விரோதமாம். ஆகலின், சாஸ்திரங்கட்குப் பொருளையுந், திருட்டாந்தங்களையும், ஆணவ வயப்பட்டு மநம் போனவாறு துவேஷத் தாற் கொள்ளாது, சாஸ்திர முறையாற் கொள்க.

9. “சைவ சித்தாந்திகள் முத்தியிலும் பாச முண் டென்று கொள்ளு கின்றார்க ளென இவர் கருதுகின்றார். அம் மட்டோ, சிவ ஞாந வள்ள லார் தமது மதத்தின ரென்றுங் கருதுகின்றார்? என்றும், “வள்ளலார் சாஸ்திரம்-சிவ ஞாநப் பிரகாச வெண்பா - 72, 73, 74, 75, 76, என்னும் ஐந்து செய்யுட்களை யறிவித்துச் சிவ ஞாந வள்ளலார் சைவ சித்தாந்தி” யென்றும், 93, 94, 95 - வது - செய்யுட்களை யறிவித்து, அத்வைதம் சைவத்திற்கே யுரிய தென்றும், 96 தூல்கர்ணமிர்தம்-63-வது செய்யுளை யறிவித்து, “வேதாந்தத்தைத் தழுவியது சைவ சித்தாந்த மென்றும், சித் தாந்த சைவத்தின்படி, முத்தியி லுயி ருண்டு மல மில்லை. முத்தியில் மல மில்லா தொழியினும் ஏனைப் பெத்தர்க ளிடத்தி லிருத்தலால், மலம் அநாகி நித்தியம் என்றற் கிழக் கில்லை. பதி, பசவுட னென்றும் பிரி வின்றி நிற்குமாறு போலப் பாசம் நிலலாமை பற்றியே, பாச மறித்திய மெனப் படும். இவ்வாதே, சிவ ஞாந போத முதலிய சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் போதிக்கின்றன என்றும்” கூறுகின்றார்.

முத்தியில் மூப் பொருளுண் டென்றும், இரு பொருளுண் டென்றும் கூறுகின்றவர்களுையே சிவ ஞாந வள்ளலார் பேய்ச் சைவ ரென்றும், பித்த முறுஞ் சைவ ரென்றும் கூறியிருக்கின்றார். இவர் சிவ ஞாந பாஷ்யத்தை யொரு புடை யொப்பியும் ஒரு புடை யொப்பாதும், கூறுகின்றவ ராதலின் இவ ரன்ன படலக்காரர் முதலியோரையும் இலக்கியப்படுத்தாது, தென்மொழிச் சிவஞாந பாஷ்யத்தையும் ஏனைப் பதினான்கு சாஸ்திரங்களையும் கைக் கொள்ளுஞ் சைவரை நோக்கிக் கூறுவாம். சிவ ஞாந பாஷ்யத்தின் 6-ம் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகாரணத்தில் “அவ ரெல்லாரும் அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் ஒன் றென்பதே யா மெனக் கொண்டு, தத்தம் மதங்களோடு முரணமைப் பொருட்டு, கேவல மென்றும், விசிட்ட மென்றும், மறுதலை யென்றும், அடை கூட்டி, யிடர்ப்பட்டுப் பொருள் கொள்வர். அவருள் மாயா வாதி கூறுங் கேவல மும், பேத வாதிகள் கூறும் மறுதலையும், சுருதிகளோடு முரணுதலின் ஈண்டைக் கேலாவாம் ஏனையோர் கூறும் விசிட்ட மென்பது பொருந்து மாயினும், அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொரு ளொன் றெனக் கோடல் பொருந்தாது. என்னை? ஒன் றென்பது பொருளாயின் ஒன் றென வே விளங்கக் கூற வமையும். அவ்வா றின்றி அத்துவித மென வுத்துணர வைத்து ஓதவேண்டாமையானும், ஒன் றெனப் பொருள் கொள்ளின் மஹா வாக்கியப் பொருள் பயப்ப தேர் விசேட மின்மையின், அத்துவித மென்பதுபற்றி ஆண் டொரு பயன்படாமையானு மென்க. மற் றென்னை யோ அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொரு ளெனில், தத்துவமசி (அது நீ ஆகின்றாய்), அகம் பிரஹ்மாஸ்மி (அது நானாகின்றேன்) அயம் ஆத்மா பிரஹ்மம் (அது இது ஆகின்றது) என மூவிடம் பற்றி நிகழும் தத்துவ மசி முதலிய மகா வாக்கியங்களைக் கேட்ட வழி, அது என்பது ஒரு பொருள், நீ யென்பது ஒரு பொருள், ஆகலின் ஒரு பொருள் மற் றொரு பொருளா மாறு, யாங்வனம் என்னும் ஐயம் நீக்குதற் கெழுந்த தாகலின், அது இது ஆதற் கேதுவாய், அவ் விரண்டற்கு முளதாய சம் பந்த விசேட முணர்த்துதலே, அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொரு ளொன் றுணர்ந்து கொள்க.” என்றும், “இரு பொருளே அது அதுவா யொற்றுமைப்பட்டு, ஒன்றாய் நின்றற் கேதுவாகிய தாதான்மியம் அத்து வித மென்றும் வழங்கப் படும்.” என்றும், சிவ ஞாந சுவாமி கூறுகின்றமையின், சைவர்கள் முத்தியில் ‘பதி பசு’ என்னு மிரு பொருளும், இரண் டென்ற மடங்காத அத்துவித சம்பந்த மென்னும் பாசப் பொருளுமாய், மூப் பொருள் நித்தியங் கூறுகின்றனர். கடாவிய நம் பிள்ளையாரோ, முத் தியில் உயி ருண்டு மல மில்லை யென்கின்றமையின், மலத்தின்பாற் பட்ட அத்துவித சம்பந்தமாய மலத்தினை நீக்கி முத்தியில், பதியும், பசுவும் என இரு பொருளுண் டென்று கூறுகின்றனர். இவ் விருவரையுமே சிவ ஞாந வள்ளலார் பேய்ச் சைவ ரென்று கூறியதாம். சைவ சாஸ்திரங்கள் முத்தியிற் பசு, பதி, பாசம் என்னும் மூப் பொருளும் நித்தியமாகக் கூறு

கின்றன வென்று யாண்டும் பிரசித்தமா யிருக்க, அதனை மறைத்து முத் தாத்மாக்களுக்கு மூல மலமாகிய அஞ்ஞாநமும், அவற்றின் சத்திகளா கிய ஆணவ கார்பிக மாயிகமும் நாசமாகின்றன வென்றும், சைவ சாஸ் திரங்கள் மூப் பொருள் கூறியதற் கப்பிராயம், பெத்த தசையின்கண் பெத்தாத்மாக்களுக்கு மூப் பொருளுண் டென்றும், அதனால் சைவ சாஸ்தி ரங்கள் மூப் பொருள் நித்தியங் கூறுகின்றதற்குத் தோஷ மில்லை யென் றும், ஒரு வித சமாதாநங் கூறுகின்றார். இச் சமாதாநத்தைச் சிவ ஞாந வள்ளலாரைச் சந்தித்து அக்கால் கூறியிருப்பாராயின், ‘பேச விரண் டென்தோ பேய்ச் சைவா’ என்று கூறுதிருப்பர். சித்தாந்த சாஸ்திரங் கள் முத்தியில் மூப் பொருளுண் டெனக் கூறுகின்ற தென்று கூறு மிவர், சிவ ஞாந வள்ளலார் செய்யுளைக் கண்டவுடன், முத்தியில் மூப் பொருளு மிரு பொருளுங் கூறுவோ ரவர், ஒரு பொருளே கூறுகின்றோம், என் கின்றார். அவ்வாறு தென் மொழிச் சைவ சாஸ்திரக்கார ருடன்பாடா யின், முன்ன ரறிவித்த சிவ ஞாந பாஷ்ய வாக்கியத்தில் முத்தியி லொரு பொருளைக் கொள்ளும் வேதாந்திகளைக் கண்டித்து மூப் பொருளைச் சிவ ஞாந சுவாமி நிலை நாட்டுவரா? சிவ ஞாந வள்ளலார் வேதாந்தத்தினைச் சாத்திய மாகவும், சைவ சித்தாந்தத்தினைச் சாதந மாகவுங் கொண்டு விளங் கினார். விளங்கி றாயினும், வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் பந்த காலமாய் விவ கார காலத்தில், ஜீவன், ஈஸ்வரன், அஞ்ஞாநம் என மூன்று பொரு ளிருப்பது போன்றே, சைவ சாஸ்திரத்திலும், பெத்த தசையில், பதி பசு பாசம் என மூன்று பொருளைக் கூறுகின்ற தென்றும், முத்தித் தசைக்கண், தனது சொரூபம் பிரஹ்ம ரூப மென்று கூறுவது போல், பசு, பதி ரூபமே யென்றும், பாசம் இன் றென்றும், கூறுகின்ற தென்றும், கைக் கொண்டு வாழ்ந்தா ரென் றுணர்க. இவற்றினை யுணராத, ‘அத்வைத மென்பது சைவத்திற்கே யுரியது’ என்று வீ ணுரை வரைந்தார். அத்வைதம் என் பது சைவத்திற்கே யுரியதா மாயின், சக்தி விசிட்டாத்வைதம், விசிட்டாத் வைதம், அத்வைதம், என்னும் சொற்களைக் கொள்ளு மதத்தர்கட்கு, அத் வைத மென்பது யாது? அத்வைதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் யா மிவ்வாறு கூறுகின்றோ மென்று கூறு து, சைவத்திற்கே யுரியது என்று கூறியது வருவாம். “மும் முதலும் சோராமல் நிற்குமோ சொல்” என்று இவ் வறிவித்த செய்யுள் கூறுவதனையு முணர்வாராக. “சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களே சிவ ஞாந வள்ளலார் பயின்ற நூல்” என்கின் றார்.

சிவ ஞாந வள்ளலார் (சத்திய ஞாந டோதம்).

கொடிவழி யன்ன கொள்கைய னாகி, யாசா பாசத் தார்புண் டன் றே, தன்னைமுன் னீட்டித் தான்பின் னாகி, மறந்து நினைந்து மதிகத னாகி, யாகம் பேணி யறிவை மறந்தாங், கிச்சைப் புலிவா யிடர்ப்படு முயி ரே.

செயற்கை யியற்கை தெரிஞ்சுங் காலை, செயற்கை யுயிர்க்குத் திரிமல மென்னில், வெண்மடிக் கழுக்கு விரவுந் தன்மை, போல நீங்கிப் புகுவன வதுவே.

சுடத்திர ணீப்பத் தனித்திடு மான்மாச், சோகம் பாவனை தொக்கிய பின்றைக், கருடனை நினைப்பான் கடுக்கமுன் றன்ன, வுபாதி நீங்கி யுணர் வா யினவே.

சிவனீ யானு யென்னுந் திகழ்வுஞ், சிவனு னானே னென்னுந் திற முஞ், சிவனே யாவினு முளனெனுந் திருவுஞ், சிவனே காட்டித் தெளித் தன னெனக்கே.

அறிவா கானு னெனவறிந் துணர்தல், செறிபரப் பிரமம் யானே னத் தேறல், அறைசிவ னருளி லடங்கா தடங்க, லுருவ தெரிசநஞ் சுத் தியு முயிர்க்கே.

கன்னன் கெளந்தி புத்திர கதைபோற், சீவன் சிவத்தாற் சீவ நீங்கி, மாசறு திங்கண் மண்டிலம் போன்றங், கவாவிறத் தொளிசு மதிசயம் பெறுமே.

ஆலம் பன்னிவ னவனிரா லம்பன், சுதந்தா மிலியிவ னவன்சுதந் தானே, சாரீ யிவனச ரீரி யவனெனு, மலநீக் கந்தி லில்வழிக் கின்றே.

பூரண போதப் பொருடா னுகலி, றுரண மாகம மவர்க்கென் செய வே.

சூரிய பாச மாண்டுழிச் சோதி, நானது வென்னு ஞாநமு மின்றே.

ஐவகை ஞாநத் தந்தா வான்மா, வாங்கவை யிறப்பி னதுபர மான்மா.

உன்னலு முரைத்தலு முறுதொழி லுஞற்றலு, மாவிக் கிலைபொறி யறிவொடு மாய்தலி, னுந்கை மாட்டென் றறைந்தனர் புலவர்.

சிதம்பர மாதலிற் சேர்விட மில்லை, யவனிவ னுதலி னனுதலு மில்லை, யறிவுரு வாதலி னுக்கையு மின்றே.

ஒன்றே யாதலி னுணர்பவ னின்று, நானது வாதலின் ஞாநமு மின்றே.

கோறல் வெஞ்ஞால் குறைகோள் குணத்தன், நிருவரு ளில்லோன் சேகழக னையன், வழிபா டில்லோன் மந்த னிவர்க்கிங், கிந்து லறையி னேழைக் குருவே.

மனாதிச ளொடுக்கி மறைமுடி வுணர்ந்து, வழிபடன் மந்திர கலை யென மதியே.

அதிதிதன் மைந்த ராலமரு காலப், பிரம கீதையைப் பேசின னெவ னோ, சிதாகா யத்திற் நிருவுருத் தாங்கி, மறலியை முனிந்த வாத னெவ னோ, வான்முறை யுலகம் வயின்வயி னுதிக்க, நான்முகத் திருந்து நான் மறை யுரைத்தன், றுபரிட தத்தி லொளித்தவ னெவனோ, அவனே பிரம மென்றறி மன்னே.

மூலமென் றழைத்த முனைக்கொம் பியானே, வருத்தந் தீர்ப்பான் வந்தவ னெவனோ, தூணிலு மிருப்பன் றுரும்பிலு மிருப்ப, னெனுமழ சொல்லுக் கெதிர்த்தவ னெவனோ, துதிலுரி காலத் துருவதன் மகட்டு, மாளாத் துதிலை வருத்தின னெவனோ, வருச்சுநற் காக வமரிடை யிருந் தாங், குணர்மெய்து ஞாந முரைத்தவ னெவனோ, அவனே பிரம மென்றறி மன்னே.

கல்லா லின்கீழ்க் கடவு ளாகிப், பொல்லா ஞாநம் புரிந்தவ னெவனோ, மால்வரை வில்லாய் வலியவர் புங்க, ணீறெழ வொருக்கி நின்ற மூவ ரைச், சேவடி நீழலிற் சேர்த்தவ னெவனோ, காலனை மாட்டிக் கவிஞ்சிறு பாலன், மாணந் தவிர்ப்பான் வந்தவ னெவனோ, அவனே பிரம மென்றறி மன்னே.

ஒருமல வழக்கு மிருவினைத் தொடரு, மும்மலச் செருக்கு நால்வகை வாக்கு, மைவகைப் பொறியு மறுவகைக் குற்றமு, மற்று லன்றி யறிவா காயே.

பசு பதி பாச விளக்கம்.

பாச மைந்தையுந் தனித்தனிப் பரிந்திட நீக்கி, நேச மாகிய வறிவுரு நீயெனக் காட்டிப், பேசு மேழ்வகைப் பிறப்புனக் கிலையெனப் பேசித், தூச நீக்கிய சுயம்பிர காசனைத் தொழுவாம்.

துக்க சாகாத் துக்கொரு தோணியாய்ப், பக்கு வச்சக ணைப்பெறு பாக்கிய, தக்க வாந்ம தயாபா னுகிய, மிக்க வேத வியாதனைப் போற்று வாம்.

பாவ மகலப் பரிசார விதத்தைப் பகருஞ் சிலநூல்க், ளாவ லோடு மறம்வளா வறங்கள் பகருஞ் சிலநூல்க், ளோவ மில்லா முத்தியினு மீரண் டே யென்னுஞ் சிலநூல்கள், சீவ பிரம வயிர்க்கியத்தைச் செய்யு மிந் தூற் சித்தந்தம்.

புன்னூலாம் பாசமயப் பொய்நூலின் மயங்குவரோ, செந்நூலா மருமறையின் சிந்தோளிநு முபநிடத, நன்னூலி னெறிநின்ற நயமுணர்ந்த னாதாக்க, ளெந்நூலுங் கைவிட்டே யிந்நூலைப் பற்றுவார்.

மண்ணோடு மண்ணார் போனார் வளியொடு வளியார் போனார், தண் ணோடு தண்ணார் போனார் தழலொடு தழலார் போனார், விண்ணோடு விண் ணார் போனார் விளங்கரி வருவாய் நின்ற, துண்ணிய னானே யெங்கு துழைந்திடா திருக்கின் றேனே.

செம்புயி ராகு மந்தச் செம்பினிற் களிம்பு பாசஞ், செம்பினிற் களி ம்பு போனார் செம்பொரு மாறு போல, நம்பனார் ஞாநத் தாலே னானே னும் மலம்போம் போனோ, னம்பனு ராவ ரென்று நான்மறை சொல்லு மன்றே.

மன்னையு மறந்து மிக்க வநசா வடிவ மாகித், தன்னையு மறந்தி ருந்த தனயனைப் போன்று நீயு, மென்னையு மறந்தைம் போத வெயினர்தம் வடிவ மாகி, யுன்னையு மறந்தாய் நீயென் னுருவென வுணர்ந்து கொள்ளே.

மாசறப் படித்தா னேனு மயலறத் தெளிந்தா னேனு, மாசறத் துறத் தா னேனு மஞ்செழுத் துணர்ந்தா னேனு, மீசன்வே றியான்வே றென்னு மிருமையுக் கழலா னாகிற், பாசமும் கழல்வ தின்றும் பதித்துவந் தானு மின்றே.

பாசத்தாற் பசுவெனப் பகரப் பட்டன, பாசந்தா னிர்தரப் பதியெ னப்படுங், காசத்தாற் குருடெனக் கழறப் பட்டன, காசந்தா னிர்தரக் கண்ணெ னப்படும்.

சீவன மிந்த வான்மா வியற்கையைத் தெரிக்கும் காலக், கேவலன் சுந்தன் சாந்தன் சூக்குமன் கிளர்ச நாதன், பாவமில் சர்வா நந்தன் பக ரநுந் சர்வ சாங்கி, மேவுசந் மாத்தி ரத்தன் மிகுசக சோருப னாமால்.

யாதா மொருவ னிவ்வண்ண மிலகு மாந்ம சொருபத்தைப், பேந் மாக வறியுமவன் பேசி னுந்ம வபகாரி, யோது சோர னெலெந்தப் பாவ முஹ்றப் படவில்லை, வேத மெல்லா முறையிடினுந் தெளியா ரைய மே லிட்டோர்.

புண்ணிய பூமியிற் பிறந்தும் பூசரப், பண்ணவ னாகிய மூங்கை பாறியுந், கண்ணிய குடும்பமாவ் கடலை நீந்திடான், நிண்ணிய பிரமப காரி தேறிடே.

ஆகையா னொரு முயற்யிசி னொலு மவிழ்ந்தபே ராதா வாலுங், கோகன கத்தா டருகுர வன்பாற் குறைவறு பத்தியி னொலும், மோகமே விளைக்கும் பிரகிரு தியின்றன் பாவனை முழுதையுந் தணந்திட், டேகமாஞ் சிவனே னானெனச் சிந்தித் திடரொழிந் திருந்திடத் தகுமால்.

யாவ னொருவன் மன்னிடத்தி லிருக்குஞ் சீவனை விட்டயலே, மேவி யிருக்குஞ் சிவனைநனி பூசிப் பவன்மன் வியன்கையிற், பாவி யிருக்கும் பாயசத்தை விட்டுக் கூன்கை பார்த்தோடித், தூவுந் துளியை நானுனியாற் றுய்க்கு மவனே சொல்லுங்கால்.

வானவர் தமக்கு நீங்கா மயறரு பேத வேது, வானவஞ் ஞான ஞான வலியினற் சிதைந்த பின்னர், தீனமார் சீவ னென்றஞ் சிவனென்று மில் பே தத்தை, யீனமார் புந்தி யாலே யெவன்பண்ணப் படுவான் கொல்லோ.

ஆம்மா சுத்தன் சதாநித்த னழியா விற்பச் சுகசொருப, ஞம்மா செஞ்சொற் பிரகாச னஞ்ஞா நத்தா லசுந்தனைப்போ, லாந்மா தோன்றப் படுகின்ற னருவ மாகி ரிவாயமா, மாந்மா ஞாநத் தாற்சுத்த னுகி விளங் கப் படுகின்றான்.

ஆம்மா நித்தன் சருவபரி புரண னரிய கூடத்த, ஞம்மா தோட மிலியோக னுகி யிருந்தும் பிராந்தியின, லாந்மா பிந்தம் போற்றேன்றப்

படுவ னரிய ஞாநத்தா, லாந்மா பிந்தம் போற்றேன்றப் படானேன் றறைந்தா னழலாடி.

எப்போ துதன்சொ ருபமே தார்த்தமா, யொப்ப நோக்கி யுலகங்க ளியாவையுந், கப்பு மாயா மயமெனக் காண்பனே, லப்போ தேயச் சுக வடி வாயினுன்.

எப்போ துந்நன் விடத்திற் சருவமுந், தப்ப லின்றியே தான்சரு வத்தினு, துட்ப ஞானநோக் காணுக் குவானெனி, லப்போ தேயப் பிரம மடைவனல்.

எப்போ தியாதாமொ ருவனுக் கிப்பவ, வெய்ப்பு லாம்பிணிக் கேக மூ லிக்கையாம், பெட்பின் மேலாம் பிரமஞா நம்பெறி, லப்பொழு தீவ னே சிவ னாயினுன்.

வேத மெய்மொழி கண்டு விமலரா, யாதீ யாந்ம நிலையறி ஞாந் யை, நோத கச்சொலித் தூடிக்கு நொய்யவ, ரோத மாநா குக்கிரா யாவரோ.

நெல்லினுக் குமியுஞ் செம்பி னீடுகா ளிதழும் போலத், தொல்லை தொட் டின்று காறு முயிரிடைத் தொக்கி நிற்கும், வல்லியோர் பங்க னொன் வடிவெடுத்தருளுங் காலம், புல்லுறு பணிபோற் போன்றும் போதவா தவனெ முங்கால்.

இம்மல மூன்ற லாவி யிருளடைந் தறிவு மாழ்கி, மும்மைகொள் புல நந்தோறு முறைமுறை போகி மீளுஞ், செம்மலங் கருணை வள்ளற் றிரு வருட்டி ரோதை மாறி, மம்மர்கொள் பாம்பு மிழ்ந்த மதியென விளங்கு மன்றே.

ஆக்கைக்குஞ் சாக்கி னுமே யனைத்திநுந் சாங்கி னுமே, போக்கொடு வரவு மில்லை புண்ணிய பர்வ மில்லை, வாக்கொடு மரும மில்லை மந்திரந் தியாந மில்லை, சாக்கிமாத் திரமே யென்று தெளிந்தவன் சந்நியாசி.

நிறைந்த மாகடற் போலுயர் நெடுமறை பூடியிற், சிறந்த போதமா வாக்கியச் சிரவணத் தாலே, யிறந்த சிந்தையி னாற்றின யீச்சுர னுக, வறிந்த வன்சொலு மதிவந்நாச் சிரமியா வானல்.

வருணமாச் சிரம மாகி மலிந்தே கத்தின் கண்ணே, கருமலி மாயை தன்னுற் கற்பிக்கப் பட்ட வெல்லாம், பொருவரு போத னுமேற் கெப் போது மில்லை யென்றே, யருமறை யூலு ணர்ந்தோ னதிவந்நாச் சிரமி யாவான்.

சொன்னத்திற் கடக மாகி சூழணி தோன்று மாபோ, லென்னிடத் துக்கி மெல்லாங் கற்பிக்கப் பட்ட தென்றே, பன்னுமா மறையந் தத் தாற் பகுத்தறிந் ததுப வித்திங், கந்நிய மிலாமை கண்டோ னதிவந்நாச் சிரமி யாவான்.

ஆதித்தன் சந்நி தாந் தகிலஞ்செட் டிக்கு மாபோற், போதந்நென் சந்நிதா நத்திற் புலநஞ்செட் டிக்கு மென்றே, வேதத்தி னந்தத் தாலே

மெய்ப்பட வறிந்து ணர்ந்தோ, னுதித்த னிவனே யென்ன வதிவநாச் சிரமி யாவான்.

இப்பியிற் பிராந்தி யாலே யிரசிதந் தோன்று மாபோன், மெய்ப்படு மென்ன லிந்த வியன்சுக ழுதித்த தென்றே, யிப்படி யாவனேனு மெழின்மறை முடிவி னாலே, யற்புத வறிவு ணர்ந்தோ னதிவநாச் சிரமி யாவான்.

இத்தனா நத்தி னுற்றன் னந்நாந் மிறக்கு மத்தாம், ருறந்தமாந் துவதி வத்து தொலந்திடுந் தொலந்த வத்தாம், புந்திதா னசிக்கு மத்தாம் புகழிகழ் நசிக்கு மத்தா, னந்திடுந் குடும்ப மத்தா னுன்னுந் சொருபந் தோன்றும்.

பாம்பிதென் றுணர்ந்த போது பழுதையே யில்லை வெய்ய, பாம்பிதன் றெனவு ணர்ந்தாற் பழுதையே யானுற் போலச், சோம்புறு குடும்பி யென்னிற் றுகளுது சீவ னாகுஞ், சோம்புறுக் குடும்பி யென்னிற் றுகளறு பிரம மாவான்.

கன்னனா னுனிஞ் னென்றே கவலையுற் றழுங்குந் காலக், கன்னநீ கிராத னன்று கெளந்திபுச் சிரனென் றுற்போ, லந்நிய வுடனா னென்றே யயர்ந்துள மழியேன் மைந்த, வந்நிய மென்று கண்ட வறிவுநீ யுணர் ந்து கொள்ளே.

கல்லெலா மெறிந்து மீதிக் கையினே யெறிவா ருண்டோ, சொல்லிய கருவி யெல்லாந் தொலைத்தவன் மீதி யன்றோ, வல்லநீ ரவனே சோதி யாகிய பிரம மாவார், னெல்லையின் மறைக னெல்லா மிவ்வண முறைக்கு மன்றே.

ஒருவனொரு தேயத்திற் பிரமசரி யாயுற்றான், மருவிமற்றோர் ஈட்ட டகத்தின் மகிழ்கிரகி யாயினான், பாவியின்றோர் மண்டலத்திற் பகர்துறவி யாய் நடித்தான், விரலியகோ லம்போக்கின் வேறில்லை யவன்வனே.

பொன்னை யன்றிப் பூணில்லை பூணை யன்றிப் பொன்னில்லை, யென்னை யன்றிச் சிவனில்லை சிவனை யன்றி யானில்லை, யின்ன வண்ண மறிந்தோனே யீசன் றனையு மறிந்தோனா, மின்ன வண்ண மறியாதா னீசன் றனையு மறியானே.

நிறையறி வாயி ருந்து நின்மலன் றன்னதத் தேடி, மறைமுத னூலா ராய்ந்தும் பின்னாந் மயங்குந் தன்னம, யிறைவனே யெனக்கு நாக்குண் டில்லையோ வென்று ழேட்க, வறைவது நாக்கே யென்ன வகந்தெளி யானைப் போலும்.

என்று மிருந்த படியிருக்கு மியல்பே யென்னு மொருவேத, மொன் றே யொழிய விரண்டாம்பத் தில்லை பென்னு மொருவேதம், வென்றிப் பரமு நீயும்வே றில்லை யென்னு மொருவேதம், துன்று மதுவே நீயானு யென்றே சொல்லு மொருவேதம்.

கேவலச் சநகன் முன்னாட் கேள்பகை யிரண்டு மின்றி, மேவிய சுத்த மென்னு மெல்லணை மீதி ருந்து, சாவுயர் பிறப்பு மில்லாத் தத்துவச் செங்கோ லோச்சிப், பாவனை யிலாத கானம் படர்ந்துரு மாறி னுனே.

அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மதீதமா யகன மாகி, மறுவறு பொரு ளா யொன்றாய் மன்பதை தொறுநி றைந்து, குறைவறு பிரம நாமே யென்றுகோ சங்க ணீங்கி, யறிவுரு வாகி நிற்ற லழகிய யோக மாமே.

உடரொரு முயிரு மாகி யுயிர்தொறு, முணர்வு மாகிச், சடமச டங்க டோறுஞ் சாக்கியு மாகி நின்ற, வடல்புனை சிவனார் நம்மை யன்றிவே றில்லை யென்றே, யுடைகுட விசம்பு போலொன் றுதலே யோக மாமே.

இந்திய மாந்மா வென்ப ரிறைவனின் றிருநோக் கில்லார், முந்திய பிராணன் றன்னை யுயிரென மொழியா நிற்பர், சிந்தையை மநவ கத்தைப் புந்தியைச் சீவ னென்பர், சந்துறு மிவைகட் கெல்லாந் சாக்கிநா னென்று கண்டேன்.

பிண்டமா முடனா னல்லேன் பிராணவா யுவுநா னல்லேன், கண்ட வைம் பொறியு மல்லேன் காரணமோர் நான்கு மல்லேன், பண்டைய வறிவ னானென் றுன்னருந் கொண்டு பார்க்கி, லெண்டிசை கீழ்மே லெங்கு மேகனு யிருக்கின் றேனே.

காயனை யகாய னாக்கிக் கண்டனை யகண்ட னாக்கிப், பேயனைப் பிரம மாக்கிப் பிறப்பிற் பிலாமை யாக்கித், தாயினு மினிய னாகி வந்தெனைத் தகைந்தாட் கொண்ட, தூயசற் குரவ நின்னைத் தொழுந்தொறுந் களிது ளங்கும்.

பாசத்தாற் பாசி யாகிப் பலபல பிறப்பிற் சென்று, பாசத்தாற் பிறந்தி றந்து பலபல போகந் துய்த்த, பாசத்தைத் தாளாற் போக்கிப் பதித்துவம் பதித்த நாதன், பாசத்தை நினையுந் தோறும் பகர்த்துவங் கழலு மன்றே.

எல்லாருங் களிதுளங்க விரும்பையிரும் போன்னுக்கி, நல்லார்க டொழுந்தேவாய் நாட்டுகின்ற ஞாயம்போற், கல்லாத புலையேனைக் கருணை யினுற் கடைக்கணித்துப், பொல்லாத பரப்பிரம மாக்கியென் போல் வந்தே.

சித்தாந்த தரிசநம்.

திருமூலர் மாலையெனுந் தெப்பத்தைப் பற்றிக், கருவேலை னைக்கடப் போங் காண்.

திருநோக்கான் ழுலமலந் தீயும் பரிசத்தா, லிருண்மாயைக் கூட்ட மீரியும்.

திருமொழியாம் கண்மலஞ் சிந்துநீதி யாந்தாற், பெருமாயை போ யொழியும் பின்.

சைதந் நியவுருநா னென்று தமநீங்கல், சைதந் நியனுருவர் தான்.

எனவிட வேறில்லை யியானே பாப்பிரம, மெனவுணர்த நற்றெரிச
நம்.

அந்தச் சிவநம்மை யன்றியிலே யன்றோந், லுந்துஞ் சிவயோக
மோர்.

ஆமயத்தை நீங்கி நிராமயத்தை யாதரிக்கி, னாமயம்போ நீயேய வன்.

புத்திக்குச் சாக்கியாம் போதமய வாந்மா, புத்திசட மாதலினாற்
பொய்.

சீவனத்தாற் சீவனெனல் சீவமிறந் தாலிந்தச், சீவனே யந்தச்சி வம்.

ஊனெ யொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபினர், நானே பிரம மென
நாடு.

சொப்பநமுஞ் சாக்கிரமுநீ தொலையொத்த காலத்துச், சுப்பிரம
மென்றுநீ சொல்.

உபதேச மாலை.

சீவபர மிரண்டுந் தேருமிடத் தேகமென்று, மேவியசிக் முத்திரை
கொள் மென்கரத்தா-லோவில், வழக்கறுத்தான் பல்சமய வாதுகளே காண்
மின், மழுக்கரத்தி லேந்தியவெம் மான்.

பாசத்தை விட்டாற் பசுவோ பதியோநா, னாசற் நவர்வணங்கு மைய
னே - யோசித்துச், சொல்வா யருட்குருவே சுத்தபரி பூரணனே, யெல்லா
மாய் நின்றவனே யின்று.

பாசத்தி னுலுனக்குப் பாசியெனும் பேர்வந்த, தாசற்ற மாண வறை
யக்கே - ணேசித், தருமறையி னுலு மதுபவத்தி னுலும், பிரமமென்று
மீசனென்றும் பேர்.

தீக்கையினு லுண்ணைச் சிவமாக்கி னோமதன்றி, யாக்கைச் சிவவடிவ
மாக்கினே - நோக்கியே, நானேநீ யென்று நவின்னுமுப தேசித்தோ,
மேனோ மயக்கமெ ழும்.

என்று பிறந்தேனா னென்று வளர்ந்தேனா, னென்று துயருந் நிறந்
தேனா - னென்று, மழியாத சிந்துநா னென்பே மகிழ்தல், நமுவாத
நின்றிரிச நம்.

நானே சிவன்சிவனே நானென்று நாடிவெறுந், தானாகி நின்றநிலை
தானன்றோ - வாளுப், பவசலதி நீந்திவரும் பண்புடைய மாணா, சிவ
போச மென்றே தெளி.

உன்னை யொருவ னுயர்சாமி யென்றுரைத்தா, லென்ன மகிழ்ச்சி
யக்கே யெய்தினும் - பின்னொருவன், பாவி பசுவென்றாற் பதைபதைப்
பா யாகையினாற், சீவன்லீல நீயே சிவம்.

விழலாம் விலாமிச்சி வேட்டுவனாங் கீட, மழலா மயப்பா மாலி - தொ
ழிலா, லவமா முவகி லவதரித்த மாணா, சிவமாநற் கையமேன்ன செப்பு.

ஈசனுனக் கெஞ்ஞான்று மிதசத் துருவென்னும், வாசகத்தைச் சொல்
லக்கேண் மாணவக - வீசன்றான், தத்துவத்தி லாக்கித் தவத்தில் வளர்த்
துண்ணைத், ழுத்தியின்றி சங்குரப்பான் முன்.

சிவமல்ல நாமென்றுஞ் சீவனா மென்றும், விவகாரம் வந்தவிட மெல்
லார் - துவமகலச், சாம மறைபுகலுந் சத்தியமா வாக்கியத்தைத், தோமற
வுட் கொண்டு துணி.

ஆதிமறை யாகமங்க ளெல்லா மளவிட்டே, யோதி யுணர்ந்தெல்லா
முரைத்தாலும் - வேதை, யெழுநான்கு கோடி யிழிநிரைய மெல்லாம்,
விழுவர் சிவனாகா விடின்.

மாதாபி தாநாத்தி மற்றொருக்க லுநாத்தி, யாதார வைப்பு மான்மனையுந்-
திதான, நாத்தியிவை மெய்யென்று நம்பாதே யென்றறைந்த, மாத்திரத்
தே வீடுற்றான் மன்.

தாயரையுந் தந்தையையுந் தற்சார்ந்த கேளிரையு, மாயு மயல்காட்டு
மனைவியையுந் - சீயென்று, சொற்பநம் போந் கண்டெட்டாத் தூரப்
போ யோகநிலை, நிற்பவனை ஞாநியென நேர்.

எண்ணுஞ் சிவயோக மான்மியத்தை யென்சொல்கேன், மண்ணுல
கும் விண்ணுலகும் வந்திறைஞ்சி - யண்ணவென், ரோலமிடு நீசிவமா
யோரிமைப்பு நிற்பையெனநிற், காலனுங்கை கூப்பிநிற்பன் காண்.

ஓவா பவக்கடலுக் கோரம்பி யாகலான், மாவாக்கி யம்புகல்வேன்
மைந்தாகேள் - மூவாத, தற்பதநான் தொம்பதநீ சாற்றியா னாயென்னு,
முப்பொருளுங் கண்டு முடி.

அறிவுநா மென்றறிய மாட்டாதா ரன்றோ, வெறிகாற் புனலருந்தி
யென்றுந் - தறிபோலு, நிட்டையுடன் மட்டாய் நெடுங்கால் நின்றார்க்,
ண்டமலா லுண்டோ நயம்.

சுகன்வாம தேவன் றுருவாசன் காதி, மகன்விதூன் லெண்காடன்
மாறன் - சுகமாண்ட, பத்ரகிரி வார்மீகி பற்றற்றே முத்தியினை, யுற்றரு
றார்க்கிவரொப் பார்.

ஆண்ண றுவரைக் கரச னலகிறந்த, வண்ணமுலைப் போக மகிழ்ந்
துண்டு - மெண்ணின், முறிக்குமுவின முன்னே முழுப்பிரமங் காட்டி,
மநக்கவிலை தீரவகுத் தான்.

பாசங் கடந்து பதியான பண்ணவர்க், ளாசங் கடத்தி லலைந்தாலு -
மீசன், றிலையோட்டி லேயிரந்துந் தன்மைகுறைந் தானோ, மலேகோட்டி
முப்புரமட் டான்.

சிவ ஞாநப் பிரகாச வெண்பா.

பாலொடி சேர்ந்தநீர் பாலாகு மாங்கதுபோல், வாலறிவ னைச்சேர்ந்த
மன்னுயிர்கள் - வாலறிவன், றானாகி நிற்பதல்லாந் தண்டாத லைம்பாச,
ஆனாகி நில்லாரு வந்து.

ஆயிழையைக் காழற்றே யாலிங்க நஞ்செய்தே, ஞாயிழையே தானுன வாதாம்போன் - மாயையையிட், டையனெடு சேர்ந்தபினு மாங்கிரண்டுண் டேயென்ற, லுய்யுநெறி யில்லையவந் து.

அரசன் மகனாச னுகிநின்றற் போலப், பரமசிவ னின்றேன்றும் பல்லியரும் - பரம, சிவனுக் கிற்பதலாற் சீவனுய் நில்லா, சிவனுணை யுள்ளே தெளி.

ஆசானே நீனுனென் றங்கைத் தலைவைத்தான், பாசா திகனைந்தும் பாறித்தே - யாசானே, யுள்ளபடி நேர்க்கி யுறுபூசை செய்வதல்லாற், கள்ள னிடத் துண்டோகைம் மாறு.

நீயேநா னென்று நிலையளித்த தேசிகனைத், தூய மலரெடுத்துத் தூவாதார் - போய்வாழும், காட்டிற் கனிதூய்க்குங் கருங்குரங்காய்ச் சென்னுயாய், வேட்டுவனுப் சென்மிப்பார் மேல்.

ஆக்கையு நீயல்ல வைம்பொறியு நீயல்ல, தாக்கு கரணங்க டான்ல்ல - சூக்க, வுடல்லல் சீனல்ல வுண்மை நீ யென்றார்க், குடலுருகி நிற்பேனு வ ந்து.

கறுத்த விரும்பைக் கனகமய மாக்குதல்போற், சிறுத்தநமைப் பேருரு வாய்ச் செய்தாரை-வறுத்த, விதைபோல் வரும்பிற்ப்பை வேறுத்த வேதி யரைப், புதைமறத்து ளெப்போதும் போல்.

அறிந்தவிடத் தில்லை யறியாமை யத்தைப், பிறிந்தபினும் பேசல் பிழையன்றோ - செறிந்த, சுடர்கொண் டிருட்டேடித் தயருறுவா ருண் டோ, மடமகமன்ற மாணக்க னே.

பாவநாதிதப் பதியேறிப் பின்னுநாந், சீவனென்றுந் சிந்திப்பா ருண்டோசொல்—சீவ,மகன்றபுழுப் பின்புமுநா னென்றறைத லுண்டோ, சுகமறிந்த துண்டோ சுகம்.

ஊனுறங்கி யானாத வுள்ள முறங்கியொரு, னானுறங்கி ஞால முறங்கி யுமே—தானுறங்காச், சிவனை யறிந்தவனைச் சீவனென லாமோ, சிவகுரு நா தாவிதனைச் செப்பு.

ஞாந விளக்கம்.

ஆகாயத் தேடி யலைவோருக் காகாய, மாகாயத் துட்காட்டன் மானு மே-யேகபரி, பூரணத்தைத் தேடிப் புலம்புவோ னுக்காசான், பூரணநீ யென்று புகறல்.

ஆறுறு தத்துவத்துக் கப்பா லதீதத்தே, வேராகத் தம்மை விசாரித் தங்-கூரக, வாநந்தநீ தாமென் றறியா வறிவிலக, னாநந்தத் தேடியலை யும்.

தத்துவத்துக் கப்பாலே தன்னைத் தரிசித்து, நித்தபரி பூரணத்தி னில் லாமல்-சுத்த, பனிமாயை யாற்செய் பதுமையினத் தேடி, நனிமா னிட மிருக னாடு.

ஊழா லுடம்புண் டிடம்பால் வினையுண்டு, தாழும் வினையாற் சுக முண்டு-காழ்கொண்ட, வித்துமுனா யும்போல வீயா நொருகாலு, முந்தி யிலே வீயுமு னே.

நினைப்பு மறப்புமிந்த நீடுலகு மித்தை, யனைத்தும்போ னுலீச னுவே ன்-உனற்கரிய, கன்னனுக்கு வேடு கழித்தகதை போலுனக்கு, மந்நியமே வேடென் றறி.

நல்லுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி, நல்லறிவு பெற்று டைய நன்மாண-நல்ல, சிவம்பேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தை கலங்காதே, சிவமென்ற நீயேசி வம்.

நானே பரமசிவ னானே பாப்பிரமம், நானே யுலகுயிர்த்த நாதன்-நானேயோ, கண்டதுவுங் காணுது மென்றிவனங் கண்ணாக், கண்டவனே சீவன்முத்தன் காண்.

மலமில்லை மாசில்லை மாநாபி மாநங், குலமில்லை யென்னறிவின் கூற்றிற்-கலக, மலமுண்டு மாசுண்டு மாநாபி மாநங், குலமுண்டு தீரிசியக் கூறி நில்.

அத்துவிதக் கலி வெண்பா.

அறுவகையாற் போக்கினே மாணமையா னீயே, பிறிவில் பிரமமெ னப் பேணி-மறுபிறப்பை.

நசுள்வே நியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை, நீசரெனக் கண்டு நினையென்ற-ஞசையொடும்.

வேத முழுவறிந்த வேதியரைக் கூடென்றான், பேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்.

அதி ரகசியம்.

வானே முதலாம் பூதங்க ளல்லே காரண வகுப்பல்லே, யானுப் பொறியு மைம்புலனு மல்லே யறியு மறிவல்லே, யூன ருடம்பின் வயத்தாலே யுள்ளந் தளரே லொன்றாய், நானே நீயென் றருள்செய்த ஞாந குருவை வணங்கு வாம்.

ஆல யந்தொழு வறந்தலை நிரப்புநல் வருச்சனை புரியென்றே, யோல மிட்டொன் மறையெலா முரைப்பது வலகரைக் குறித்தன்றோ, மூல காரண பரம்பராஞ் சூக்கமாய் முழுதையுங் காணென்னுச், சீல முற்றிய வறி னுரைக் குறித்துரை செய்ததம் மறையன்றே.

தந்தைதா யிவரோ வென்றான் றாகம் பிரம மென்றான், பைந்தொடி யாசை யாலே பாகதி யிழந்தே னென்றான், புந்தியார் போந்த போக்குப் பொறுக்கிலே னென்ற னந்தோ, வெந்துயர்க் கடலில் வீழ்ந்தே னென லுளம் வெருவி னானல்.

ஈதுமெய் மீதுபொய்மை யெனும்வந்து விவேக மெய்திப், பூதலத் தாசை மேலைப் புலந்திலாசை போக்கிச், சாதுந் சமமே யாதி சட்குண தானும் மீளா, மோதுவெங் கலியை மாப்ப்பான் முத்தியில் விருப்ப முத் துள்.

கண்டான் குருவைக் கண்ணாக் கதறி வீழ்ந்தான் கமல மிசை, யண்டா வானே நெமொலே யயனே யென்ற னகமகிழ்ந்தான், நெண்டா வியலும் பணிசெய்யத் துணிந்தான் பணிந்தான் மும்முறையே, பண்டா னிறைந்த பாவாலுங் காவா யென்னப் பாடினான்.

பஞ்சபூத நீயல்லே பஞ்ச கோச நீயல்லே, விஞ்ச கரண நீயல்லே விசுதி பகுதி நீயல்லே, துஞ்ச சீவ நீயல்லே தோன்று பாமு நீயல்லே, நெஞ் சிற் சிறிது மையுறே னீயே யந்தப் பரமசிவம்.

ஆக மேவடி வாகிய சீடனே, யேகனீயேன் நியம்பலு மெம்பிரான், மோக வாரியின் மூழ்கிய பாவியே, னேக னாகுவ செவ்வண மெந்தையே.

என்றி யம்பிய வேழையை நோக்கியே, நன்றெ னைகைத் தானெங்க னாயகன், நென்று தொட்டும் வாதினைச் சோம்பினா, லன்று நீயப் பரம்பெர்ந ளாதுவாய்.

நாலு வேதமு மோது நலத்தினே, யேல வோதியு மேழைகட் கென் செய்ப், பாலு நெய்யும் பறையனுக் கென்செய்த், தோலு மென்புந் துரிசு மொழியவே.

சமய மேபா மென்னுஞ் சமர்த்தராய்ச், சமய சாத்திரங் காட்டுஞ் சமூகநீகாந், சமய மென்னுஞ் சத்தார்த்த முணர்கிலீர், சமய மென்பது துனீன யறிதலே.

கற்புடை மகளி ரெல்லாங் கணவனே தெய்வ மென்பர், சிற்பொலி சமய வேடர் சிலையையே நெய்வ மென்பர், தற்கொலி மாந்த ரெல்லாந் தாருவே தெய்வ மென்ப, ரற்புறு பெரியோ ரெல்லா மறிவையே நெய்வ மென்பர்.

நித்தனன் றுரைத்த வாக்கியப் படியே நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைந் தினையுஞ், சத்திய மீந்த வுலகெனல் கருவி தணந்திடா துடலைநா னென் னல், கத்தபோத் தாவு நானென னுனுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல், சித்துந வாக்கி யிருந்துநா னுகேன் சிவனெனல் சிதர்பா வறியே.

காசி வாஞ்சியங் காளத்தி கழுக்குன்றங் காஞ்சி, மாசி லாருறைப் பரு ப்பதங் கோகன்ன மறைக்கா, டேசி லாதுறை மூர்த்தித் தெரிசந மெல் லாந், தேசி கன்றிருச் சேவையை நிகர்க்குமோ செப்பில்.

ஆகையா னேனே யெல்லாப் பொருள்கட்கு மறிவாய் நின்றே, தேகமா திகளுக் கப்பாந் சிதம்பர வடிவ மாகி, யேகனு யநாதி ழுந்த னாயெனில் வேறென் றின்றிப், போகமோ கங்க ளின்றிப் பூரண வறிவா னேனே.

அறிவென்னு முதல்வேத மகமென்னு மிரண்டாமோத், தறிவதுநீ யானுயென் றறையுமுன் றும்வேதஞ், செறியிந்த வாந்மாவே சிவமென்னு மதர்வண்ணஞ், செறியுநால் வாக்கியத்தின் சித்தாந்த மறிந்தேனே.

தானேநீ நீநானே யானமையான் ஞானகுரு, வானவனே கைம்மாறும் வழிபாடுந் தோத்திரமு, மீனமிலாப் பூசனையு மியந்துவான் றனைக்கானே, னானுமிலை யுயிருமிலை யுனையன்றி யொன்றுமிலை.

எல்லாநா னென்றுணராக்காலத்தி லிடர்ப்பட்டே, நெல்லாநா னென் றுணர்ந்த காலத்தி லின்புற்றே, நெல்லாநா னெயன்றிந் கெனையெடுத்து விழுங்கினா, யெல்லாநீ யென்றுணரு மெண்ணமும்போய் மாண்டதே.

ஒன்றென்று சொல்வதற்கு முரையில்லை நாவில்லை, யன்றிதா மென் பதற்கு மறிவில்லை செயலில்லை, சென்றெடுங்கு மாநிலலை சோநிற்பது மில்லை, நன்றுமிலை தீதுமிலை நானுமிலை நீயுமிலை.

திரண்டொழுதும் போற்றிற் சிறுவூற்றுக் குழிதேடிப், புரண்டபுரண் டமுவார்க்குப் புத்தியெவர் போதிப்பா, ரிரண்டிறந்த வாந்த மெழுந்தபின ரறுசம்ய, முரண்டதுசிற் றாற்றுண்டோ முழுஞா மூர்த்தியே.

சிவாகமக் கச்சி மாலை.

அறிவா யிருந்தறி யாமையை நோக்கி னஃதொழியுஞ், செறியு ம்பரிபூ ரணவுருத் தானெனிற் றேகமறு, மறிகரு மங்கட்குச் சாக்கி யுயிரெ னின் மாளுமது, பிறியா கிலையிது வென்றான் பெருங்கச்சி யேகம்பனே.

விருப்பு வெறுப்பற் றுவேத மொழிப்படி மெய்யுணர்ந்து, மரிப் பைச் சனிப்பையு மற்றொளி யாகிய மாதவர்பாந், கருப்புச் சிலையனுங் கால னும் வந்தென் செயக்கடவர், நெருப்பைப் புழுப்பற்றுங் கொல்லோ டெடுங் கச்சி யேகம்பனே.

அஞ்ஞாந நீக்கத்தி லாருயி ரேசிவ மாணமையான், மெய்ஞ்ஞாநி யென்ப தெவர்க்குஞ் சரியொக்கும் வேறென் றுன்னிப், பொய்ஞ்ஞாநம் பேசும் புருடர்க்குன் பாதப் புணைகிடையா, வெஞ்ஞான் நவர்க்குந் செய் குவை யோகச்சி யேகம்பனே.

வேறென்று பேசுவ தெல்லாம் விவேகம் லாமையன்றே, கூறென் றிலாமறை கூறுஞ் சிவனுநுச் சிவனென்றுந், தேறு முமையுநத் தேக மென் றும்மிதைத் தேறுவரோ, வீறின் மலவயப் பட்டோ ரொழிற்கச்சி யேகம்பனே.

சிருட்டிக்கு முன்னுயி ரெல்லாந் சிவமெனச் செப்புமறை, சிருட்டிக் குப் பின்னுயிர் வேறுபட் டான்சிறு சிவனென்றே, சிருட்டியை நீக்கிச் சிவோகமென் பாவனை சேர்தாலுஞ், சிருட்டிக்கு முன் சிவ மானுந் நிகழ் கச்சி யேகம்பனே.

கர்நாமிர்தம்.

பாவமு மறமு மொத்துப் பக்குவம் பருவ முற்றிந், காவியைப் புலனைப் பற்ற தகமுக மாகி யென்று, மோவியம் போன்றிட் டங்க ணுணருண் றாமைபோக்கிந், சிவனுஞ் சிவனும் வேறே திருப்பலி வந்தது ளானே.

ஆகநா மல்ல வந்த வைம்பொறி நாமே யல்ல, வேகமே நாமென் னுன்னு மிருடிக ளிதயத் துள்ளாய்ப், பாகமா முமைம னுள பசுபதி பிறவி வேண்டேன், சேகறு மந்ததோர் போற்றுத் திருப்புலி வந்தது ளானே.

அறிவினி லகமுண் டாகி யகத்தினின் மறமுண் டாகிப், பிறிவரு மந்தின் மாயை மாயையிற் பிண்டாண் டங்கள், மறியுல கத்தி னுக்கை வந்தவம் மாய மெல்லாந், செறிதரா தருளிச் செய்வாய் திருப்புலி வந்தது ளானே.

சுருதி சார விளக்கம்.

செத்துச் செத்துப் பிறக்குஞ் செருக்கற, மெய்த்த ஞாந விவேகங் கண் மேலிடச், சுத்த வாந்ம சோநுபமே நீயெனுஞ், சுத்தி வேற்கைச் சரவணற் போற்றுவாம்.

முப்பாழும் பாழென்ற மூலனா ரடிபோற்றி, யப்பாலும் பாழென்ற சடகோப ரடிபோற்றி, யொப்பாரு மிலையென்ற சீவாக்க ருணாபோற்றி, பொய்ப்பாரை யறத்துறந்த வெண்காடர் புகழ்போற்றி.

கண்ணுலங் கருத்தாலுங் கையாலு மெய்யாலு, நண்ணுத பாஞ்சடகா நாதாந்த நாயகரை, யுண்ணுடு பவர்க்கெளிய வுத்தமரை யுபநிடதக், கண்ணுரக் கண்டவரைக் கருத்தாரப் போற்றுவாம்.

பெற்றதபோ தனர்பாதப் பெய்துளி புனைந்திடவுங், குற்ற முறு மெனதுள்ளங் குவிந்தறிவைக் குறுகிடவுங், பற்றறத்தி ர்த்துறந்த சுகழநி பங் சுயத்தானே, யற்றமறத் துறந்தவன்போ லறிவாகி வணங்குவாம்.

ஆக்கையல வந்தியநீ யல்லவகக் கரணமல, தேக்குபிரா ணனுமல்ல சீவனல சாக்கியல, போக்குவா வில்லாத பூரணநீ யென்றருளு, மாக்குர வன் றிருத்தானே மறவாமல் வணங்குவாம்.

ஆலவிடஞ் சிவன்மிடற்றி லடங்கியத்தா லகிலமெலா, மாலவிட மெ ன்றிகழா ரஞ்சலிசெய் வார்போல, மூலமகா வாக்கியமா மணிச்சீரை முடிந் திடுமீம், மூலமறிந் தோர்கழா ரதுவேயென் மொழியம்மா.

நாரதாதி யர்சுகர்க்கு நவீன்றநால் வாக்கியமும், தீராய் முத்திபெறச் சித்தமொருப் பட்டவர்க்குத், தாரமா யணித்தாய சுயம்பிரகா சப்பெயரோ, னுரியன்சே வடிபோற்றி யறைவனருந் தமிழாலே.

உலகமே பரப்பிரம முணாக்கு மந்தப் பிரமநா, மலகில்கலை யுணர்ந் தாலு மருத்தமிதே யறிகண்டாய்ப், பலமயலைத் துறந்தரிய பாம்பதந் தனைத் தாவி, யுலவுந்க முநிவரனே யென்றுரைத்தா னுயர்முநிவன்.

ஆகிலிந்தப் பரப்பிரம மகிலமயமா யிற்றென்றூற், சோகமொடு பிறந் திறக்குந் தொழிலுளவோ வென்பாயே, லீகைபல பணியாயு மிறந்தன வோ வதுபோல, வேகபா மகிலமுமா யிருக்கும்வியா பகத்தாலே.

தந்தைவயி னுண்டாய சந்ததியு மவனென்றே, முந்துமறை யுரைதரு மான் முழுவதுந்தா னன்றியொரு, சிந்துமிலை யெனவீசன் சேயிழைக் கோ தியபரிசாற், பந்தமறுஞ் சுகமுநிவ பார்பிரமஞ் சேகமென்றே.

எல்லாவண் டமுமியானே யாவருமென் சோநுபமே, நல்லார்பொல் லாரநானே நன்மையொடு தீமையுநா, னுல்லாச பாமுத்தி யொன்றொழிய விரண்டில்லை, கல்லார்க்கிப் பொருடேரியா கண்ணிலர்க்குக் கதிருண் டோ.

ஒலியாகிப் பரிசமா யுருவாகி யிரதமாய்ச், சலியாத கந்தமாய்த் தாரணி யாய்ப் புனலநலாய், மலிவாயு வானமாய் மதியிரவி யிழமானா, மலியாகி யானாகிப் பெண்ணாகி யமர்கின்றேன்.

சாவதுவும் பிறப்பதுவுந் தனுவன்றோ வஃதறிதி, சாவதுவும் பிறப் பதுவுந் தாமென்றே யுரைதருவார், போவதுவும் வருவதுவும் புரியட்ட சரீரமே, போவதிலை வருவதிலை போதமயப், பொருணமே.

தன்னை யறிந்தோர் தபோதனரே தன்னை யறியார் தபோதனரோ, முன்னை வினையின் முடிபறியார் முதன்மைப் பிரமந் தானென்றே, சொ ன்ன மறையின் பொருளறியார் துறந்துத் துறவார் சுபமுத்தி, பிந்நமென் றே பிந்நிறுவா ரென்னே யுலகின் பேதமே.

வான்முத லுலக மெல்லா மந்திடை யாக்க வல்ல, நான்முகப் பிர மன் தன்னை நவீலசுக முநிவ னேக்கி, மோநவத் துவிதச் சொற்கு மொழிபொரு ளிரண்டோ வொன்றோ, ஞாநசற் குரவ சொல்வா யென் றுள னைந்து கேட்டான்.

ஏகமேவாத் துவிதம்பிர மோகமென் றிசைப்பத், தாகமொடுஞ் சுக முநிவன் சந்தேகத் தடைநீங்கி, யாகமெனுஞ் சிறையுலவா தாந்தச் சிறை யாகி, யேகமே யத்துவிதம் பிரமநா மெனத்தெளிந்தான்.

அத்துவிதந் துவிதமில்லா தெனவரிய மறை யேக, மத்துவித மிதந் கைய மிலையென்றே யறைந்தாலும், பொய்த்துவித மயக்கொழியார் பூருவவா தனையாலே, யத்துவித மொழிபொருடா னந்தியமாய்த் தேளி வரால்.

ஒன்றாகிப் பரவெளியா யுருவருவ மிலதாகிக், குன்றாத பரப்பிரமந் துகையிருக்கு மதைவினக்கி, னன்றரு மித்யதுகை நாமதுவே யையமிலை, கன்றாத ின்மொழியான் மெய்ஞ்ஞாநங் கடைப்பிடித்தேன்.

ஊழாடி யுயிர்நாடி யுண்ணாடிப் புறநாடி, வாழாடி வளிநாடி மண்ணாடி நீர்நாடித், தீநாடி நாதவிந்து செங்கதிரோன் றனைநாடி, நானாடிப் பார்ப்பனவி னுனையப் பரப்பிரமம்.

பல்கலையா லாகமத்தாற் பகர்கீதை பதினெட்டா, னல்லிணையாற் கருமத்தா னுண்மறையான் ஞாந்தாற், சொல்லாகத் தான் மறையாத் துணிவாலிற் றுறந்தோரா, னல்லோரா னுன்பார்க்கி னுனையப் பரப் பிரமம்.

ஒருகாலந் தோன்றினே னொருகாலம் வளர்கின்றே, னொருகாலஞ் சாம்பினே னென்றுரைக்கு முணர்விலிக, னொருகாலம் பிறந்ததிலை யொரு காலம் வளர்ந்ததிலை, யொருகால மறிந்ததிலை நானேயல் வுயர்பிரமம்.

நான்மனிதன் என்றுநா னவிலுதுதே வனுமன்று, நானிராக் கதனன்று
நலியசுர னுன்னு, நான்முரிவ னன்றுக னுன்முகனு நானன்று, நான்
றிருமர் லன்றானு மன்றிய பிரமநான்.

முன்னவரு நானல்ல முடிமன்னர் நானல்ல, துன்னுவசி யருமல்ல
குத்திரரு நானல்ல, வன்னியரு நானல்ல வன்னிபுரு நானல்ல, பிந்தமொடு
பிறப்பிப்பு மில்லாத பிரமநான்.

நான்பிரம மெனுஞ்ஞாந ஞாநிகன்பா லுளவாகு, முன்பிரமை யொழியா
தாரீக் கொருக்காலந் தோன்றுவா, மான்வயிற்றி னரிதார மருவுமன்றி
வராகவயிற், தூன்பிறக்கக் கண்டாரு முண்டோபொய்க் கலியுகத்தும்.

ஆதலா லகம்பிரம மெனுஞ்சுருதி யகந்தெளிந்து, போதினான் முகப்
பிரமன் புண்டரிகத் தாள்வணங்கி, யோதொணு மகிழ்ச்சியொடு முலாவினு
னுலகமெலாந், சோதியிவன் றுனென்னத் தறந்தசுக முரியம்மா.

பக்குவர்க்காய்க் கல்லாலின் பாக்கெழுந்த தெய்வமே, தக்கவிராட்
டிருவுருவாய்த் தமியேன்றன் விண்ணப்ப, முக்குறும்புங் கடந்தவிட முழுத்
துரிய நிலையென்ற, லக்குறும்பைக் கடப்பவன்யா ரவனையப் பரப்பிர
மம்.

காரணகா ரியங்கடந்த கரிப்பிரம நாமென்றே, யாரணதூற் புகன்ற
படி யதுபவிப்பா யருந்தவனே, காரியமேழ் காரணமேழ் கழறினுபா திக
ளாகுந், காரியமுன் பாலுடைத்துக் காரணமக் கடவுடன்பால்.

தேகமொடு பொறிகாணஞ் செறியுயிரோ டேழுென்பா, ராகிலுயி
ருபாதியிதா லகிலேச னுபாதிசொலிற், சோகமிலாச் சருவசிட்டி முதற்சரு
வாந் திரியாயி, பாகமுறுஞ் சுசமுநிவ கடையேழும் பரிந்தறியே.

இன்னனமா யுயிரானைக் கடந்தேறி யிறையானைப், பன்னுமறை
யின்படியே கடந்திடிற்றைப் கிளிப்பெயரோய், சொன்னபரப் பிரமமய நீ
யாயே தோன்றமா, லந்ரியமா யொருபொருளுந் தோன்றவே யதுப
வத்தே.

தேகமலேன் பொறியல்லேன் செறிகாண நானல்லேன், மூகபிரா
ணனுமல்லேன் முழுப்பிரம நானென்னச், சோகமெனப்பாலிக்குந் சுசமுநிவ
வுயிர்த்தடைபோம், மாகமுறு மதிபோல விளங்குமுன்றன் மதிதானே.

பாவனையெ லாமிறந்தாற் பாழன்றோ பரமேட்டி, பாவனையெ லாமிரு
ந்தாற் படுசுகமன் றோவிரண்டு, மோவியதே நின்னிலைய முபாதியறு சூரி
யமா, யோவியம்போ ன்ருவிகற்ப வுணர்வாய்தில் சுசமுநிவ.

அறிகின்றே னறிவில்லே னெனுநிலையங் கடந்தநிலம், பிறிவரிய
சுவாறுபவா தீதம்பர மோகமேன, மறுவினமறை கூறுமா வாக்கியத்தைக்
கடைப்பிடிக்கி, னறிகின்ற வதுபவமு மதுபவமன் றுமன்றே.

உன்றந்தை யுரைத்ததுவு முயர்முநிவ னுரைத்ததுவு, மன்றல்கமழ்
கமலனுரை வாக்கியமு மகதேவ, ரன்றுரைத்த வாக்கியமும் யானுரைத்த
வரும்பொருளு, மொன்றையா மையமிலை யுனையுந் யேறில்லே.

பெறுபவன்யார் பேறியாது பேசென்றான் சுசமுநிவ, னறிபவன்போ
யாந்தத் ததுகடல மானபினர்ச், செறிபிரம மொன்றெழிய விரண்டில்
லாந் திறத்ததேல், பெறுபவன்யார் பேறியாது பேசென்றான் பெருஞ்ஞா
கன்.

காண்பவன்யார் காண்பனயார் கழறென்றான் சுசமுநிவன், சேண்பயிலு
மொளிக்கொளியாய்ச் சித்தாக்கிப் பரவான்மா, தான்பிரகா சித்தபினரீந்
தானேதா னுனமையாற், காண்பவனயார் காண்பனயார் கழறென்றான் கண
ஐகன்.

பூசனையார் பூசகன்யார் புகலென்றான் சுசமுநிவ, னுசையெலா நிரா
சையா யாந்த முங்கடந்த, வீசுநு னுவீச னிரண்டற்ற வெல்லையிலே,
பூசனையார் பூசகன்யார் புகலென்றான் புகழ்ச்சகன்.

தோத்திரியார் தோத்திரம்யார் சொல்லென்றான் சுசமுநிவ, னார்த்த
மொடு மவாக்குக் ககீதத்தே யனவிறந்த, சேத்திரத்திற் சிவமாகித் திறம்
பாத நிலையத்திற், ரோத்திரியார் தோத்திரம்யார் சொல்லென்றான் றுரைச்
சகன்.

முத்தியுண்டோ பெத்தமுண்டோ மொழியென்றான் சுசமுநிவன்,
சித்தமல மிறந்தரிய சிற்பரையைங் கடந்துபோ, யெத்திசையு மெப்பொரு
ளும் யாமாகி நின்றிடத்தின், முத்தியுண்டோ பெத்தமுண்டோ மொழி
யென்றான் முதிர்ச்சகன்.

முன்பண்ணிய விருவாதனை முதிர்ந்தேசிகன் விழியாலுமும், பின்பண்
ணிய விருவாதனைப் பிரமாற்பணத் தாலேகெடு, மன்பொன்றிய நாமச்
சுநு னென்கின்றபே ராந்தமேற், றுன்பங்களா ரின்பங்களார் சுசயோ
கியே சுசயோகியே.

ஐயமெனும் புறங்காட்டை யட்டேனின் னுருண்மொழியால், வைய
கத்தி னின்போன்ற மாதவா ரொனவாழ்த்த, வுய்யுநெறி யுணர்ந்தேனே
யுள்வாவெந் கிடைக்குமோ, செய்தவத்தா லுன்பாதத் தெரிசனையான்
பெற்றேனே.

வாழ்த்திடவும் வாயில்லை வணங்கிடவுஞ் சிரமில்லை, சூழ்த்திடவு மல
ரில்லை தொழுதிடவுங் கையில்லை, யேத்திடவும் பாவில்லை யேதிநீந்தவோ
ரிறையிலைப், பார்த்தவிடந் தொழியானே யேனையானே பணிகின்
றேன்.

பண்டைமறை மொழிப்படியே பாம்பத மினிதுணர்ந்து, தண்டதெலில்
வியாதமுரி மங்குவியத் தானினைப்பக், கண்டையொத்த மங்குவித்துக்
கனகவரை மீசடைந்தங், கண்டரொலா மறியாத மத்துவித வீடுற்றான்.

மாறாத வாகையெலா மமராத் துறந்துபோ, யேறாத முத்திமலை
யினிதேறி யிச்சுகத்தை, நீருக்கி நிலையாம னித்தியா நந்தமுற்றான், நேறு
வென் போலியெலாந் திரமலையுந் தெரிவையாத்தே.

காற்றிலா விளக்கொளியோ கண்ணடி மண்டிலமோ, நீற்றொளியோ சார்க்கால நிறைமதியோ நிறைவானோ, தேற்றறுபூந் கங்கையோ திரையற்ற பாற்கடலோ, வாற்றரிய தவனோற்ற சுகமுநிவ னகமம்மா.

ஆங்கவனை நினைதொறுமென் னகங்கார மடுக்கழியும், பூங்கமலத் திருத்தானை யுள்குதொறும் புகலுளவாந், தீங்கறுமன் னவன்காளை செவிபுக வென் றீமையுமும், பாங்குடையோன் றுறவெனக்கும் பதியுமோ பாரிடத் தே.

சிந்தனை வெண்பா.

தேறினார் சித்தத் திருந்தார் சிவனென்றால், வேறு படுத்துவதென் வீணை - மாறுபட்டுப், பேசாதே யெல்லாம் பிரமமென்னும் வேதாந்த, மாசையற்று வீயே யது:

சிவன் வேறு சீவன்வே நென்றிரண்டாய்ச் செப்பு, மவன்சிவனை யென்றுமறி யாதான் - நவமில்லா, வுள்ளத்தார்க் கெய்துமோ வுர்க்குருவி யாகாச, மெள்ளப் பறந்தறியு மே.

அதுவேநீ யாமென் றருமறைகள் சொல்லும், எதிர்சிவனை நீயான யென்னு - முதுசைவம், வேறேவே றன்றோசொல் வேதியனை விண் விசம்பும், வேறேவே றன்றோ விளம்பு.

தானே பரமானுற் றத்துவசா லத்திலே, யேனோ பிறத்திறந்தே னித் தனைநான் - மாணுகேள், நீபிறத் தில்லையுண்மை நெஞ்சுபுல னும்பொறியு, நீபிறந்தாற் போனிச்ச யம்.

தானே சிவமல்லாந் தனிச்சிவமவே றில்லையென்ற, மோந மொழி யொன்றின் முடிபறியா - யோநதொறுஞ், சென்றுபிறத் தெய்த்தேன் சிவாயசிவ வென்செய்கே, னென்றுகடைத் தேறுவே னியான்.

நிராமய வந்தாதி.

மெய்யைப் பொய்யென்றான் வெளியைநல்ல வீடென்றான், சைவத் துணாகாழிச் சம்பந்தன் - ஐயமற, நின்றபோதம் போமிடத்தே நீயே சிவ மென்று, னென்போதத் துள்ளே யிருந்து.

இருந்த படியிருந்தா லிறையுருவந் தோன்றும், பொருந்துமல மீய் மையிலே போன்று - மிருந்தபடி, யேதென்றற் குன்னி யிரண்டாட்டு வார்க்குண்டோ, போதமுண்ட பின்னை புகல்.

உற்றுணரி வீயே யுயர்பிரம மென்பதுவு, மற்ற சிவன் றனுய் வருப் பதுவு - முற்ற, மிறந்தவிடத் திரண்டு மேகமே யென்றான், சிறந்த சீ காழிவரு தே.

அறு பத்து நாலு சங்கை சமாதாநங்கள்.

‘பாச பத்தே ஜீவ; பாசமுத்ததே சதாசிவ:’ ‘ஆத்மாவுக்குள்ளே சிவ முஞ், சிவத்திற்குள்ளே ஆத்மாவுஞ், சமவாய சம்பந்தமாயிருக்கு மென்று ஆகமங்கள் சொல்ல’ ‘அறிவுஞ் சிவமு மொன்று, அல்ல வென்கின்றவன்

வாயில் மண்ணு’ என்கின்ற உலக வசநமே சாக்ஷி. ‘அறிவென் றறியாத வாணவமே ஞாநச், செறிவாய வெண்ணை நீ தீண்டற்க—வறிவாய, வெண் ணைச் சிவமாக்கி.’ ‘ஒளியை யிருள் மறைக்குமோ’ ‘சந்திராதித்தர்களை, இராகு கேது மறைக்கிறது போலும், நெருப்பை ஈரம் மறைக்கிறது போலும், ஆகாசத்தை மலை மறைக்கிறது போலும்’ ஆனால், இந்த மறைப் புத் தான் வருவானென், நீ பண்ணின கன்மத்தால். நான் அவயவம் இன்றி நிரவயவமா யிருக்கக் கன்மத்தை எப்படிச் செய்தேன்? நிரவயவன் னா னென்பதை மறந்து, அவயவம் நா னென்னுங் கருத்தாற் கன்மம் வந் தது. அந்தக் கன்மத்தால் மாயை யுண்டாயிற்று. இந்த மாயையால் சர்வ பதார்த்தமும் உண்டாயின. இது போமாயு, சிற் றறிவாகிய நீ, போறிவாய் நின்றற் பசு பாசம் இல்லை.

அறிவுரு வாய வெண்ணை யாணவ மனாதி கூடிப், பிறிவறி யாதநின் னைப் பிறித்துத்தான் முழுது மாகி, நெறியினை மறைத்துப் பொல்லா நீச ருக் கடிமை யாக்கிச், செறியிரு ணின்ற தென்னே திருப்புலி வநத் து ளானே.

ஆத்மாஒன் றென்று வேதாந்தஞ் சொல்ல-விஞ்ஞாநகலர், பிரளயாகலர் சகல ரென்று அநேகமாக ஆகமுஞ் சொல்வானென்? வேத வழி சென்ற வன் ஆகம வழியிற் செல்லான், வடக்கே போகின்றவனுக்குக் காவேரி தெரியுமோ? அப் படிப் போல், ‘முத்தி பலவும் பகர்த்தோம் பக்கு வத்துக் கிடாய்.’ ‘வேதம் வேதாந்தம் வேத்தியம் வேத மகாவாக்கியம் வேதாந்த மகாவாக்கிய விசாரம், வேத்தியப் பிரஹ்மம். இப்படி வேத பண்டி தர்கள் வெகுமுகமாகச் சொல்ல, ஆகம வாக்கியமே பிரதாந மெ ன்று முற்சொல்லிய வேதத்தை நிர்த்திப்பானென்? தத்துவமசி, சிவத்துவமசிக்கும் அது நீயானாய்-சிவம் நீயானாய்-என்று அர்த்தம். ஏகமே. ஆத்துமாவே சிவ மென்பது சித்தாந்த மானால் சிவ மென்றும், பிரஹ்ம மென்றும், அரிகரப் பிரமாதி பென்றும் பலவாய் வருவானென்? உபாசியர்கள் உபாசனையால் வேறு வேறாயின’.

‘காவேரி யொன்று கால்வாய் ஞாற்றெட்டு, மண்ணென்று பாண் டம் வரும்பல வாகி, விண்ணென்று ஆகாயம் வேறு வேறாகு, மாவியு மிவ் வண மாய்ந்துகொள் வீரே’ என்று வசந மிருக்கிற படியினாலே சங்கை யில்லை, இந்த ஆத்மாமைவிடச் சிவ மில்லையோ? விலாங்கு சம்பந்தம் போல உண்டு. அஃதெப்படி (ஆமடி கெட்டேனே-பாம்படி-யல்லடி ‘கெட்டே னே) என்பது போல, வெகு முகத்திற் சீவனாயும், அகமுகத்திற் சிவனா யுந் தோற்றும். இந்த வித்தை நா னெங்குங் கண்டதில்லை யென்னில், வேத வீதியிலே போனாற் காணலாம். ஆத்மா சுதந்தர போதனா அசுதந்தர போதனா வென்னில், ஆகமம் முத்தியில் சுதந்தர போத னென்று சொல்லும்; வேதம் பெத்தம் முத்தி யிரண்டிலுஞ் சுதந்தர போத னென்று சொல்லும். ஆனால் சுபாவ சித்தாந்தமே தென்னில், அதுபவத்திற் காண்க. ஆணவ மலத்துக்கு அநேக சத்தியும் சிவனுக்கு இரண்டு சத்தியுமாயின் ஆணவ முயர்ந்து சிவந்

தாமுமே யென்னில் சிவந் தானு யறிகின்ற சத்தி யொன்று, சருவாத்மாக்க ளுக்கும் அறிவிக்கின்ற குண சத்தி யொன்று. இந்த ஆணவமாகிய பஞ்ச பாசங்களும், நித்திய மென்று சிவாகமஞ் சொல்லு மெனில் கூடாது. எப் படி? ஒரு வேதம் பஞ்ச பாசங்களும் அறித்திய மென்று சொல்லிற்று. பின் னொரு வேதம் காண் சலம் போலத் தோற்றாவு மாத்நிரமே யென்று சொல்லிற்று. பின் னொரு வேதம், ககனாவந்தம் - வந்தியா புத்ரன் சச விஷ்ணும் போல அதுபவத்தில் பஞ்ச பாசம் இல்லை யென்று சொல்லிற்று. நாலாம் வேதம் மாயையே யில்லை; இருக்கின்ற தெல்லாம் பிரஹ்மமே யென்று சொல்லிற்று. அட்டாவக்கிரர் தன்றாய்வயிற்றிலிருந்து கொண்டு தகப்பனை நோக்கி எல்லாம் மாயை யென்கின்ற வாய், எல்லாம் பிரஹ்ம மென்று சொல்லாதோ வென்று திருவுளம் பற்றினபடியாலும், பஞ்ச பாசங்களு மில்லை யென்பதே சித்தாந்தம். மலம் அறிவை மறைக்கு மோ? மறத்தை மறைக்குமோ? மறதைத்தான் மறைக்கும் அறிவை மறைக்கு மென்று வசந யிருப்பானேன். மறமும் அறிவின் சம்பந்தமானபடியினால் அங்ஙனஞ் சொல்வாரு முளர். கண் ஜடம், நான் சித்து, கண்ணைக் கொண் டறிகிறதாமம். மறதிருச் சாக்ஷி நான். கண்ணும், விடயமும், மறமும், மாயை; நான் அறிவு; என் பெயர் ஆத்மா. செவி ஜடம், நான் சித்து; செவியைக் கொண்டறிகின்றது மறம்; மறதுக்குச் சாக்ஷி நான்; செவியும் விடயமும் மற மும் தூலம்; நான் சூக்குமம்; என் பெயர் ஆத்மா. தொக்கு நா னல்ல-ஜடம்; நான் சித்து; தொக்கால் பரிசுத்தை யறிகின்றது மறம்; மறதுக்குச் சாக்ஷி நான்; இவை யெல்லா மிறந்தாலும் நான் நிவாதபடியினாலே நான் சிம்மாத்திரன். கிராணம் நா னல்ல, ஜடம்; நான் சித்து; கிராணத்தைக் கொண்டு கந்தத்தை யறிகின்றது மறது, மறதுக்குச் சாக்ஷி நான், சிவம் வேறு நான் வே றல்ல. கிராணமும் கந்தமும் மறதும் அழிய நா னழியாமல் பாசத்தைப் பின்னிட்ட படியால் நான் சிவநாத ரூபன். நாக்கு நா னல்ல; நான் சித்து; நாக்கு ஜடம், நாக்கைக் கொண்டு ரூபியை யறிகின்றது மறம்; மறதுக்குச் சாக்ஷி நான். சிவங் வையும் ரூபியும், மறமும் அழிய நான் அழியாதபடியால் நான் நித்தியநாதன். பிராணவாயுவும் நா னல்ல; பிராணன் ஜடம்; நான் சித்து; பிராணனைக் கொண் டறிகின்றது ஆத்மா; அந்த ஆத்மாவே நான். ஆணவம் இருள், மாயை விளக்கு, கண்மம் கருக்கனோ வெள்ளியோ வென்னு மயக்க அறிவு, கண்-ஆத்மா, சூரியன் சிவம், பகல் சகலம், இரா கேவலம்; இப்படி அநாதி தொட்டி இன்றா வும் வரும். சற்குரு ஞானத் தீக்கையால் சகல கேவலம் அறும்; அறவே ஞான சூரியன் உதயமாம். ஆகவே ஆணவ விருள் - நாசத்தை யடையும் அடையவே, மாயை விளக்கவியும்; அவியவே - ஐயம் திரிபு அறும்; அதனால் ஆத்மா சவாதபவத்தைப் பெறும். சிவத்தைவிட ஆத்மா வெ ன்று நாமம் வருவானேன், சிருட்டியால். ஆனால் சிருட்டிக்கு முன் சிவராசி யில்லையோ? இல்லை யென்றே வேதஞ் சொல்லும். ஆகமம் உண் டென்று சொல்லுகின்றதே, அது பூருவ காண்டத்திற் சொல்லும்; உத்தர காண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சொல்லும். சிவ பே த மெல்லாஞ் சிவ மென்று திவ்வியாகமஞ் சொல்லும். அதற்கு முன்னே

வேதஞ் சொல்லும்; சந்திராணிடத்திலே யிருக்கின்ற களங்கத்தைமுய லென் றும் மா னென்றும் ஆல விருக்ஷ மென்றும் பூமிச் சாயை யென்றும் பல வாய்ச் சொல்லுவ தன்றிப் பிரத்தியக்ஷமே பிடிபடாமல் மயங்கு மென்னில் அநாதியிலே விளைந்த விருத்தாந்தம், நீ சிவமாய் நின்றாற் றெரியு மன்றிச் சீவனும் நின்று பார்க்கு மளவுந் தோன்றா தென்பதே சித்தாந்தம். ஒரு குள வியாற் றீடத்துக்குக் றீடத்துவம் போய்க் குளவி சிந்தனை முற்ற முற்றக் குளவியான தன்மையும், ஒரு பாடாணஞ் சிற்பனால் வேதாங்கப்படி செய் யத் தெய்வமான தன்மையும், ஒரு விழல் ஆறு அமாவாசி பறித்துப் பறித்து நட விலாமிச்சியான தன்மையும் போல சீவன் தீக்கையாலுஞ், சிவ ஞானத் தாலும் சிவ மாவன். சீவன் முத்தர்கள் உலகத்தோடு கூடியுங் கூடாமல் எப் படியிருப்பார்? தாமரை யிலையுந் தண்ணீருஞ், சேறும் பிள்ளைப் பூச்சியும், புளியும் பழம் ஒடும் போலும் நிற்பர். சிவ ஞானியைப் பிரார்த்தம் வாதிக் குமோ வாதியாதோ? வெகு முகத்தில் வாதிக்கும்; அக முகத்தில் வாதி யாது. அக முகமானால் வெகு முகம் வருமோ? அது தான் பிரார்த்த வாகன. இந்த வாகன கிருஷ்ணர், சீராமர், சுகர், வாமதேவர், நந்தி, பிருங்கி, வதிட்டர், வாந்திகி, இவர்க ளிடத்திலுங் காண்க

சிவ யோகிகள் சிவாலய தரிசநங், குரு தரிசநஞ், சங்கம தரிசநஞ் செய் வாரோ? ஜீவனே ஆலயமாகவும், சிவமே குருவாகவும், அறிவே சிவ்யனாக வும் தரிசிப்பர். தான் சிவாகாமராவதே சங்கமமாகவுந் தரிசிப்பர்; சிவா லயமாகவுந் தரிசிப்பர். கடைசாரஞ் சீவாத்மாவே பரமாத்மா, பரமாத்மாவே சிவமானற் சைவ சித்தாந்தம் ஒப்புக் கொள்ளுமோ? பூருவ காண்டத்திற்குத் தள்ளுபடி, உத்தர காண்டத்திற்குச் சம்மதம்.

தச வழக்குச் சிந்தனை.

ஆனால் மித்தை யென்றால் ஆகம சித்தாந்தம் என்னமாய் முடியும்? மல சத்தி யிறந்தும், மலம் அப்பிரகாசமா யிருக்கு மென்றதுஞ் சரியோ? என் தகப்பன் செத்துத்தெய்வமா யிருக்கின்றனென்றும், வீம னெறிந்த யானை ஆகாயத்திலே தோற்றி ஒன்றென்றாய் விழு யின்றைக்கு மென்றும், இந்த மரத்திலே பே யிருந்தது, இப்போது சிறிது காலமா யிறந்திருக்கின்றதென் றும், கலியுக அந்தத்திலே கற்கோழி கூவு மென்றும், பொய் வழக்குப் பல விதம்; இது போ லாமென் றறிவாப். இருள் போன பிறகு இருட் டெண் டென்னில் சொல்லள வன்றிப் பொரு ளில்லை. உண்டோ வென்னில் உணக்குண் டெனக் கில்லை என்பதே சித்தாந்தம். 'அறிந்த விடத்திலு லையறியாமை தன்னுப், பிறிந்தபினும் பேசல் பிழை யன்றோ.' நா மார் என்னும் ஞானமே சமயாதீத ஞானம். இந்த ஞானத்தால் சுகர் வாம தேவர் வதிட்டாதி கில ரீரய விருடிகளும், சம்பந்தர் முதல் மாணிக்க வாசக ரீரய மக து க் க ளு ம் முத்தி யடைந்தார்கள். தெய்வ மென்பது பொது. தெய்வத்தை யார் கண்டவர். கைலாயம் பொன் னெயில் வட்டஞ் ஸ்ரீரங்கந் திருப்பாற் கடல் செகநாதம் இவை ஒரு

று சிவ ஞான வள்ளலாரைக் கொள்ளா தொழிவாராக. சிவ ஞான போத பாலியத்தில் முத்தித் தசையிலும், பெத்த தசையிலும் முப் பொருள் நித்திய மென்று, யாங் காட்டிய வாக்கியங்கள் அறிவிக்கின்றமையின், “இவ்வாறே சிவ ஞான போத முதலிய சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் போதிக்கின்றன” வென்று, முத்தி தசையில் இரு பொருள் நித்தியங் கூறினமையின், “அவ சித்தாந்தம்” என்னுந் தோல்வித் தாந்தத்தை யடைந்தனர். முன்னர் 3-வது பக்கத்தில் ‘மல சத்திக்குக் கேட்டு, மல சத்தியின் கேட்டினால் மலத்தி னின்றும்’ என் னுள்ள வாக்கியங்களால், சத்திக்குக் கேடே யன்றி மலத் திற்குக் கேடின் மென்றும், ஈண்டு ‘முத்தியி லுயி ருண்டு மல மில்லை’ யென்ற வாக்கியத்தால், மலத்திற்கு நாச முண் டென்றும் கூறுகின்றமை யின், ‘மாறு கொள்க் கூடல்’ என்னுந் குற்ற முடையவ ராயினர்.

10. ‘இறப் பிலா இந்த மோகம், என்ற ஞான வாசிட்டச் செய்யுளுக்கு இவரும் இவர் சார்பினரும் என்ன பொருள் கொள்கின்றனர்” என்கின்றார்.

“நல்லது சிறுவநீ யுரியை நானது, சொல்லுவன் கேட்குதி துயர்செய் மோகநீ, வெல்லலா மோகந்தான் சகத்தின் வேறன்றி, மல்லல்வா னிறம் படைத் தென்ன வந்தும்”

ஸாயு வது ஸாயுஜி பொய்யோவியி கூடியாதி தெ ।

ஸுதெந பெந ஸுதெஹிமே ௨-௮ ரெ கூரிஷ்யஸி ॥ 5

ஸுபிஷ்ய ஜாமதஸ்யாஸு ஜாதஸ்யாகாஸ வண்டுவச ।

“இறப்பிலா வந்த மோக மிறையுமீட் டெண்ண மின்றி, மறப்பதே நல்ல தென்று மதித்துயர் மரத்தி னுக்குத், திறப்படக் காணப் பட்ட தில் வெணச்சித்தி ஞலே, யுறப்பெறு மெப்போ தப்போ துயர்பா சுகம தாமே”.

சுபுமஃ ஸுரணம் ஸாபொ சிநெ விஸுரணம் வரபு ॥ 6

ஐயுயம் நாவூதி வொயெந சிநவொ ஐயுயேஜபுநு ।

ஸுபவஹம் வெதுஐஹொ வரநிவபுணமிவபுதி ॥ 7

என்னும் செய்யுளி லுள்ள, ‘இறப்பிலா மோகம்’ என்றதற்கு நித்திய மென்று பொருள் கொண்டு, வேதாந்திகள் ‘மோகத்தை நித் திய மென்று கொள்ளுகின்றார்களா? இன்று? என்று வினவு கின்றார். மாயை, அஞ்ஞானம் என்னுந் காரணங்களையே நித்திய மென்று கொள்ளாத வேதாந்திகள், அந்தக்கரணத்தின் காரியமான மோகத்தினை நித்திய மென் று கொள்வார்களா? “நல்லது” என்னுந் செய்யுளுக்குள்ள சுலோகத்தின் கண் ‘சம்மோகம்’ என்னும் பதத்தை, மொழி பெயர்ப் பாசிரியர் எது கைத் தொடை நோக்கி யறுவதித்தனர். அல்லது, ‘அபுநல் மரணம்’ என் னும் சொல்லுக்கு விசேடமாக ‘இறப் பிலா மோகம்’ என மொழி பெயர்த்

தனரென் றுணர்க. ‘நித்தியம் போலுங் காணப்படும் இந்தச் சகத்தை’ என் பது அதன் பொருளாம். வடநூல் வியாக்கியாரத்தின் பொருள் ‘திருசிய விஸ்மரணத்தை’ யென்பதாம். இது போன்றே, படலக்காரரும் இந்நூ லில் ‘ஈனமில்சை வாகமர்க்கு’ என்னுந் சொல்ல யெடுத்துக் கூறித், தமக்கு அதுகூலம் வேதாந்தத்தி லிருப்பதாகச் சாதிக்க நினைத்துப் பன் முறை யெழுதி, மூலத் தின்றென்று கண்டந மறுக்கப் பெற்ற பின் பேசாது மௌந முற்றனர். இவரும் அவர் போன்றே தென் மொழி மாத்திரம் ஒரு சிறிது கற்றவ ராகலின், மொழி பெயர்ப் பாசிரியர் எதுகைத் தொடைமோனைத் தொடை நோக்கிக் கொடுத்த அடை ப்பதங்க ளெல்லாவற்றையும், தமக்கு ஒப்புயர் வற்ற பெரியதோ ராதார மெ னக் கருதி வரைகின்றனர். யாம் காட்டிய சுலோகங்களால் அது ரிராதார மானமை காண்க. முத்தியில் முத்தாத்தமாக்கட்குப் பாச மில்லை யென்று கூறுமிவர், வேதாந்திகள் மோகமாய சகத்தை நித்திய மென்று, கூறுகின் றார்களென்று கூறுதற்கு, “இறப்பிலா இந்த மோகம்” என்னுந் செய் யுளை வரைந்தனரோ? வேதாந்திக ளிவரினுங் கூரிய புத்தி யுடையவர்க ளாகலின், இறப்பிலா மோகமாய சகத்தையும், பதித்தன்மை பசுத்தன்மை களையும் நித்திய மென்று கொள்ளாது, சேதநப் பொரு ளொன்றே நித்திய மெனக் கொள்ளுகின்றன ரென் றுணர்வாராக.

11 “ஏலாதாகவே யென்ற பின்னர் பொய்யே யென் றங்கீகரிக்க றேரும்” என்றது எத்துணைப் பொருத்த முடைத்து? ” என்றனர். ‘நான் கருடன் என்னும் பொய்யாகிய பாவனையினால் பிறப்பாலுள்ள விட நீக்குத் லெல்வாறேலும்? ஏலாதாகவே, கருட பாவனையின், பலன் பொய்யே யென் றங்கீகரிக்க றேரும். அங்ஙனம் பொய் யென்று நம் நண்பர் அங்கீ கரிப்பாரா? அங்கீகரியாராகவே, பொய்யாகிய கருட பாவனையினாலும், மெய்யாகிய விட நீக்கக் கூடு மென் றுயிற்று’ என்று குட்டுக் கோலி லெழு தியிருக்க, பிழை திருத்தத் துண்டுப் பத்திரத்தில் உள்ள ‘யின்பலன்’ என் றதைக் கூட்டிப்படிக்கு மறிவில்லாது ‘எத்துணைப் பொருத்த முடைத், தென்று எழுதினார்? அஃதோ டமையாது, “சுவாமியர் தர்க்க சாஸ்திரத் தில் வல்லவர் போன்று தம்மைப் பல விடங்களிலும் வியந்து கொள்ளுகின் றனரே. இனி யேனுங் கவனித் தங்கீகரிப்பாரா? ” என்று பிழை திருத் தத்தை யுணரும் உர னிலாத் தேவானும் பிரியராய இவர் எங்ஙனம் கவனி த்து நடக்கும்படி யாஞ்ஞாபித்தனர். பிற ருணர்ந்த பிழை திருத்தத்தினை யிவ ரறியாமையின் ‘அந்நூநம்’ என்னுந் தோல்வித் தாந்தத்தை யடைந்தார்.

12 “இவருக்குத் தாயுமான சுவாமிகள் மீது இத்துணைக் கோபம் வந் தமைக்குக் காரணம் என்னையோ? தாயுமான சுவாமிகள் திரு மூல நாயனார் போலவே, வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் இரண்டினையுஞ் சமரசமாகக் கொண்டு சித்தாந்த ரெறியே சென்றவர். ‘சிவ ஞானிக ளென்று சொல்லித் தம்பட்ட மடிக்கு’ மென்று ஏனாஞ் செய்தது இவர் மதத்தைக் கண்டித் திருத்தல்

கொண்டு போலும். திரு மூல நாயனாரைப் பெரியா ரென்று கொண்டது ஜயீந்தாராகிய ஸ்ரீமான் அள அரு. அருணாசலஞ் செட்டியா ரவர்கள், திரு மந்திரத்தைப் பரமப் பிரமாணமாகக் கொண் டொழுகுவது பற்றியா? அல்லது உண்மையா? ” என்கின்றார்.

‘நம் நண்பர் தம்பட்ட மடிக்கும் தாயுமான சுவாமிகள்’ என்று சூட்டுக் கோல் சூடுகின்றமையின், தம்பட்ட மடித்தற்குக் கருத்தா, நண்ப ராவ ரே யன்றித் தாயுமான சுவாமிக ளன்றும். “சுகம் பொய்யெனத் தம்பட்ட மடியே ” யென்று அவர் கூறுபுருக்கின்றனர். தும்மவர்மீது கோபமே யன்றித் தாயுமான சுவாமிகள் மீது கோப மின்றும். திரு மூல நாயனார், வீர சைவக் கொள்கை யுடையராய் ‘சிவாத்தவீதம் ஐக்கிய வாத சைவம்’ என்னுஞ் சித்தாந்தத்தை யவலம்பித்தவ ரென்பது, சமஸ்கிருதத்திலுள்ள மந்திர மாலிகா என்னும் தூலினாலும் அவரது சரித்திரப் புத்தகங்களிலும், தென் மொழியிலுள்ள திரு மந்திரம், வீர சைவக் கிரந்த முதலிய வற்றாலு முணரலாம்.

வேதாந்தம் சித்தாந்தம் இரண்டினையுஞ் சமரசமாகக் கொண்டு என்னுஞ் சொற் பொருளை யாராய்வாம். வேதாந்தத்தோடு சித்தாந்தத்தைச் சாரவைத்தலால், சமரசமா? வேதாந்தத்தைச் சித்தாந்தத்தோடு சார வைத்தலாற் சமரசமா? வேதாந்தஞ் சித்தாந்த மிரண்டையும் சகட சக்கரம் போல் கொள்ளுதலாற் சமரசமா? இரண்டாவது பொருந்தாது; மூலமாய வேதத்திற் கூறும் வேதாந்தத்தை, யுரையாய ஆகமத்திற் கூறுஞ் சித்தாந்தத்தோடு சார வைத்தல் பொருத்த முடைய தன்றும். ஒன் றென்று வேதத்திற் கூறிய பொருட்கு முரணி, மூன் றென்று பொருள் கொள்ளுதல் அறிஞர் கூற் றன்றும், மூன்றாவது மன்று:—சகட சக்கரம் போலக் கொள்ளின் வேதாந்தத்துட் கூறிய பிரஹ்மப் பொரு ளோடு, சித்தாந்தத்திற் கூறிய பசுப் பொருளையு முடன் கூட்டிப் பொரு ளிரண்டாய், அவ்வாறே சித்தாந்தத்திற் கூறிய பாசப் பொருளை அபாவமாக்கி, பொரு ளிரண்டாய், வேதாந்தஞ் சித்தாந்த மென்னு மிரண்டற்கும் சமரசங் கூறல் வேண்டும். அஃது, சித்தாந்தத்திற்கும் வேதாந்தத்திற்குங் கருத் தன்றும்; அவசித்தாந்தமுமாம். ஆதலால், முதலாவதே சால்புடைத்தாம். ‘தந்தை யொடு மகன் வந்தான்’ என்பது போன்று மூலமாய வேதத்திற் கூறும் வேதாந்தத்தோடு, உரையாய ஆகமத்திற் கூறும் சித்தாந்தத்திலுள்ள பாசத் தை யபாவஞ் செய்து, அபாவஞ் செய்துபிப் பசுத்தன்மை பதித்தன்மை நீங்குதலின் சுத்த சேதந் மொன்றே யெஞ்சும். அச் சுத்த சேதநத்திற்கு வேதாந்தத்திற் கூறும் பிரஹ்ம சேதநத்தோடு, சமமாந்தன்மை யிருத்தலின், முன் மொழியாய வேதாந்தத்தோடு, பின்மொழியாய சித்தாந்தத்திற்குச் சம மாந் தன்மை பொருந்தும். இவ்வாறே, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் என்று எந்நூலில் வரினும் பொருள் கொள்க. இதனை யுணருந் தவ விசேட மின்றி, மே லெழுந்த வாரியாய், ‘சித்தாந்த நெறியே சென்றவர்’ என் றெழுதியது

நாமாபிமாந மாத்திரமா யுள்ள சைவ சித்தாந்திகளை யேமாற்றும் பொருட் டா?

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

அத்துவித வத்துவைச் சொப்ரகா சத்தனியை அருமறைகண் முர சறையவே’ ‘விரிவாய பூதங்க ளொன்றொன் றொன் றுயழியும்’ ‘இந்திரசா லங்கனவு கானலின் ரொனவுலகம்’. ‘மைவிடா தெழுநீல் கண்ட குரு வேவிஷ்ணு வடிவான ஞானகுருவே’ ‘மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே மதங்கடொறு நின்ற குருவே’ ‘வேதமே வேதாந்தமே’. ‘சொல்ல வேண்டும்வகை நல்ல காதிகதை, சொல்லு மாயையினு மில்லையென், ‘தெரிவதற் கரிய பிரம மேயமல சிற்சு கோதய விலாசமே’. இது போன் றே இன்னும் பத்துப் பாட்டு உள்ளன. ‘மதவுண்ட வண்டெனவுஞ் சுக நாதி மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்’ ‘ஓதரிய சுகர்போல வேனெனென்ன வொருவரிலே யோவெனவு முரைப்பேன்றனே.’ ‘நான் முகத்தேவே நின்னொட்டிய வகிலமாயை, காண்முயற் கொம்பே யென் கோ கானலம் புனவே யென்கோ, வான்முக முளரி யென்கோ மற்றென் கோ விளம்பல் வேண்டும்’ ‘திடம் பெறவே நிற்கினெல் லாவுலக மும்வந் தேவல்செய்யு மிந்தநிலை நின்றோர் சுகன்முதன் முநிவர்’ ‘பாராதி யண்ட மெலாம் படர்கானற் சலம்போற்’ ‘சுகம் பொயெனத் தம்பட்ட மடியே.’ ‘இரவுபக னினைப்புறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க ளிதயம்வே தச்சிரமென வாழ், ‘அத்துவித வறுபவத்தை யநந்தமறை யின்னமின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிரக்குணத்தைத் தன்னருளா னினைவுக் குள் ளே, வைத்து வைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாக வெந்நாளும் வளர்த்துக் காக் குஞ், சித்தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மாந்தத் தெய்வந் தன்னை.’ ‘பாரனை த்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்பேர, லா ருந் துறக்கை யரிதரிது, ‘அவனே பாமு மவனே குருவு, மவனே யகில மனை த்து-மவனேதா, மானவரே சொன்ன லவரே குருவெனக்கு, நானவனாய் நிற்பதெந்த நான்’ ‘நேரே மந்த்ரநவு ம்ப்படியே மாணு விவற்றி, லுனக் கிசைந்த வாறென்றே யோர்.’ ‘மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யனை யாப் பொய்நெஞ்சே, பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் போகுமோ - வைய மறத், தன்மயத்தை மெய்யெனவே சார்ந்தனையே லாந்த, மென்மயமு நின்மயமு மே.’ ‘மதுகுதநன் றங்கையே’ ‘தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க் கை யாக்கை சுகமனைத்து மௌரியரு டடைத்தபோதே, யிந்திரசா லங்க னவு கானனராயிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே’ வேதமே வேதமுடி வானமோன’ ‘நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம் வேறே நில நீர்தீக் கால்வானு நீயலாத, குறியாது மில்லையென்றால் யாங்கள் வேறே கோதையொரு கூறுடையாய் கூறாய் கூறாய்’ ‘ஏகதே சம்பூர ணத் துக் குண்டோ தான்புகலல் வேண்டும்.’ ‘ஆறிவா ரென்ன வந்தமறை யோல மிடம், பேறரிவே யின்பப் பெருக்கே பராபரமே.’ ‘வாந்த மண்ணினந்தம் வைத்து வைத்துப் பார்க்க வெனக், காந்தந் தந்த வரசே பராபரமே.’ ‘வே

தாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே.' 'விளக்குத் தகளியையும் வேறென் னார் நினைத், துளக்கமறச் சேவனென்று சொல்வார் பராபரமே.' 'பாராதி நீயாப் பகர்ந்தா லகமெனவு, மாறாயுஞ் சேவனு நீ யாங்காண் பராபரமே.' 'வரு வான்வந்தே தோனென்போன் மன்னியழி யுஞ்சுகத்தை, தெரிவாக வில்லே யென்ற தீரம் பராபரமே.'

'மாயா சகமில்லையென் மற்றெனக்கோர் பற்றுமில்ல, நீயேநா னென்று வந்து நிற்பென் பராபரமே,' 'வானுதி நீயெனவே வைத்தமறை யென்னையு நீ, தானாகச் சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே.' 'மாயைமு தலாம் வினைக் மன்னுயிரீ மன்னுயிர்தேர்ந், தாயுமறி வானது நீ யன்றோ பராபரமே.' 'தன் னைத் தந்தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின்கருணைக், கென்னைக்கொண் டென் னபல நெந்தாய் பராபரமே.' 'என்று மிருந்தபடிச் சென்னையெனக்களித்த, தொன்றும் போதாதோ வுரையாய் பராபரமே.' 'எண்டுகைசகிழ் மேலான வெல் லாம் பெருவெளியாய்க், கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபர மே.' 'பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே, சேலிகு ஞாநி யர்தஞ் செய்கை பராபரமே.' 'அப்பு முப்பும் பேசுந் வயிக்யபரா நந்தர் தமக், கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே,' 'சித்தந் தெளிந் து சிவமாறோ ரெல்லார்க்குப் கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே' வல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நாடுநவ, எல்லிலையெனி னெங்கெ யிருக்கும் பராபரமே.' 'முக்குணத்தா லெல்லா முளைக்கப் பிரகிருதிக்க கிங் குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே.' 'பாசசா லக்கெல்லாம் பற்று விட ஞானவவான் வீசநா னெந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே.' 'மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பியையோ, நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே.' 'சித்தியமொன் றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற், சித்தனை தான் றுன்பமுண்டோ வென்னே பராபரமே.' 'ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பி நம்பி நானுமென்றன், காலத்தைப்போக்கியென்ன கண்டேன் பரா பரமே.' 'அங்கமே நினைவடிவ மானசகர் கூப்பிடநீ, யெங்குமே நேனெ ன்ந தென்னே பராபரமே.' 'சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிகொன்ன, வற்புதமே யன்பே யறிவே பராபரமே.' 'அத்துவித மான வயிக்ய வதுபவ மே, சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.' 'தானந்த மான சகச நிரு விசர்ப, வாந்த நிட்டையரு ளையா பராபரமே.' 'சிந்தை மயக்கமறச் சிம்மயமாய் நின்றவுன்னைத், தந்தவுனக் கென்னையுநான் றத்தேன் பராபர மே' 'மண்ணை மாயையெலா மாண்டுவெளி யாகவிரு, கண்ணா வுக்கனவு கண்டேன் பராபரமே.' 'நீயேநா னென்று நினைப்பு மறப்புமறத், தாயே யனைவரு டந்தாய் பராபரமே.' 'பூதமுத னாதவரை பொய்யென்ற மெய்ய ரெல்லாந், காதலித்த வின்பக் கடலே பராபரமே' 'நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய், பார்க்குமிடத் திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ' 'காக்கைநரி செந்நாய் கழுகொருநாட் கூடியுண்டு, தேக்குவிரும் தாமுடலைச் சீயென்ப தெந்நாளோ.' 'வேலையிலா வேதன் விதித்தவிர்தா சாலவுடன், முாலையா பார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.' 'வித்தியா தத்துவங்க ளேழும்

வெருண்டோடச், சுத்தபர போகத்தைத் துயக்குநா னெந்நாளோ' 'எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தை நிறைவாம் வடிவை' 'சாலோக மாதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பான், மேலான ஞாநவின் பமேவுநா னெந்நாளோ' 'தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதி யெனும்.' பொற்பறிந்தா நந்தம் பொருந்துநா னெந்நாளோ.' 'காணற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர, வான முத வாவி மருவுநா னெந்நாளோ.' 'வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை, யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.' 'எனக்குணீ யெ ன்று மியற்கையாய்ப் பின்னு, முனக்குண னென்ற வுறுதிகொள்வ தெந் நாளோ.' 'நாம்பிரம மென்ற னடுவே யொன்றுண்டாமா, தேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழநா னெந்நாளோ.' 'சித்தான நாமென் றுடத்தைநா மெ ன்னவென்றுஞ், சுத்தான வுண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே' 'இருக்காதி மறைமுடிவு மிதயத்துள்ளே, யொருக்காலே யுணர்ந்தவர்கட் கெக்க லுந்தா னொழியாத வின்பவெள்ள முலவா நிற்கும்.' 'பாராதி பூதநீ யல்லை உன்னிப்பா ரிந்திரியங் காணநீ யல்லை' 'யாரா யுணர்வுநீ யென்றான்,' 'அன்பருக் கன்பான மெய்யன், ஐயனாந்த மோந னருட் குருநாதன், தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்தா னறிந்தேன் மநந் தானிறந்தேனே' 'இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த, எனக் கெவ்வணம் வந்ததென் மெண்ணிபான் பார்க்கின், மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற மாயா மந்தால் வளர்ந்தது' 'என்னையுந் தன்னையும் வேறா உள்ளத் தெண்ணாத வண்ணம்' 'தத்த நிலையே முத்தி முடிவென வாத சர்க்கமும்' 'குறியுந் குண மு மன்றி நிறைவுந் குறைவு மன்றி மறையொன் றென விளம்ப' 'சுகரை யகண்டத் தூவெளி யெல்லாந் திகழவே காட்டுஞ் சின்மய.சாக்ஷி' 'அதுநா னெனவே யாற்றிடு மதுபவஞ் சதுர் வேதாந்தத் தன்மையென் றுரைத் தோன்'.

என்பனவாதி-செய்யுட்களில் வேதாந்தத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி யிருக்கவும், 'இவர் மதத்தைத் தாயுமான சுவாமிகள் கண்டித் திருத்தல் கொண்டு போலு' மென் றெழுதியது அந் நூலைப் பார்த் தவழி நில்லாக் குறையாலேயாம். ஒருவரை யுலகத்தி லுள்ள எம் மதத்தரும் பெரியா ரென்று கொள்ளல் தகாதாம். பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன், சிவன், பிரஹ் மம், என்பவரையே, அவ்வம் மதத்தர் உயர்த்திக் கூறுவதனை, யேனையர் தாழ்த்திக் கூறுதலின், ஒருவர் பிற ரொருவரைப் பெரியா ரென்று கொள் வது, அவரிடத்துள்ள தமக்கு வேண்டிய நற்குணத் தளவே யன்றி வே நின் றும். திரு மூல நாயனார் தமது நூலிற் சடந்தங்கனையும் கூறுமிடத்து, முதலில் வேதாந்தத்தினைக் கூறி, அம் மதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தமான "த்வந்தத்அசி" (தத்துவ மசி) என்னும் வாக்கியப் பொருளைப் பிறுண்டு பல செய்யுட்களால் 'நீ அது ஆனாய்' 'நீ அவன்' 'நீ அவனாயிருக்கின்றாய்' என விளக்கி யிருத்தலின், அது கொண்டு அவரை, உண்மைக் கருத்தோடு, பெரியா ரென்று கொண்டோ மன்றிப் பிறர் கொண்டதற்காகத் தாக்ஷண் யம் பற்றிக் கொள்ள வில்லை. ஸ்ரீமாத. அழ. அரு. அருணாசலச் செட்

டியா ரவர்களும் இவ்வாறாய் கருத்துப் பற்றியே, கைக் கொண்டார்களன்றி, அந் தூல்களையும், ஏனை வேதாந்த சாஸ்திரங்களாய், வேதாந்த சூடாமணி, கைவல்ய நவநீதம், ஞான வாசிடீம், விசாரசாக்யம் முதலிய தூல்களையும் ஸ்ரீ செல்லப்ப சுவாமிக் எவர்களாய் தமது ஞானாசாரிய ரிடத்து முறையாகப் பாடங் கேட்டும், உணர்ந்தவர்க ளாகலின், பிறர் தாக்ஷண்யத்திற்காகக் கொள்ள வில்லை. கடாவிய இவர், தாம் கொண்ட வேதாந்தத்தைக் கை விட்டு, திருஷ்டப் பிரயோஜனமாய் வுபகாரம் கருதிச் சைவ சித்தாந்தத்தைக் கைக் கொண்டதுபோன்று வேதாந்திகளும், ஜமீந்தார வர்களும் கைக் கொண்டார்க ளென்று கருதுகின்றனரா? அவ்வாறின்மென்று தெள்ளிதி னுணர்வாராக.

13. “பெரிய புராணத்திலும், திரு முறை வகுப்பிலும், எழுத்து மூலமாகவும், சிவாலயங்களில் வழிபாடு மூலமாகவும், திரு மூல நாயனரைச் சைவ சித்தாந்திகள் கொண்டாடுகின்றார்கள் என்பது சுவாமியாருக்குத் தெரியுமா? தெரியாதா? தெரியுமாயின் சொன் மாத்திரையானே கொண்டாடும் என்றது பொருந்தமா? தெரியா தாயின் வாதத்திற்கு வரும்போதாயினுந் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?” என்கின்றார்.

‘தமது குல குரு வென்று சொன் மாத்திரையானே கொண்டாடுந் திரு மூல நாயனார்’ என்று சூட்டுக் கோலில் எழுதியதனைக் குறித்துக் கவல்கின்றார். இவர்க ளெழுத்து மூலமாகவும், வழிபாட்டு மூலமாகவும், திரு மூல நாயனரைச் சூடு வென்று கொள்வது, சொன் மாத்திரையே யன்றி யுண்மைக் கருத்தோ டன்றும் திரு மூல நாயனார் 28 தத்துவங் கொள்வோர் வேதாந்தி யென்றும், 25 தத்துவங் கொள்வோர் மாயா வாதி யென்றுங் கூறியிருக்க, அதனை யுணரும் ஆகூழ்வலி யின்றிப் போகூழ் வலியின் புணர்ப்பினால், தென்னிந்தியாவில் பேத வாத சைவமாய், இவர் மதந்தோன்றி ஐந்துறு வருஷ கால முதல், இவரு மிவர் மரபினரும், வேதாந்திகளை மாயா வாதிக்க ளென்று மருண்டு கூறி நிந்திக்கின்றமையின், சொன் மாத்திரையே குருவாகக் கொண்டவ ராவர். உண்மைக் குருவாகக் கொண்டிருப்பின், அவர் வாக்கியத்திற்கு மாறாக, வேதாந்திகளை நிந்திப்பாரா? நீங்கள் தாம் மாயா வாதிக்க ளென்பேரால், 28 தத்துவங் கொள்ளும் யாங்கள் மாயா வாதியாகுங்கால், 36 தத்துவங் கொள்ளு மிவரும் இவர் மரபினரும் மாமாயா வாதியாவர் என்க.

திரு மந்திரம் - இரண்டாம் தந்திரம் - 2-வது. குரு நிந்தை - 531:— “ஓரொழுத் தொருபொரு ளுணரக் கூறிய, சீரொழுத் தாளரைச் சிதையச் செப்பினோர், ஊருடைச் சுணங்கனாய் பிறந்திங் கோருகம், பாரிடைக் கிருமியாய்ப் படிசுவர் மண்ணிலே.” 533, “மந்திர மோரொழுத் துரை செய்த மாதவர், சிந்தை நொந்திடத் தீமைகள் செய்தவர், நுந்திய சுணங்கனாய் பிறந்து துறுரு, வந்திடம் புலையாய் மாய்வர்கண் மண்ணிலே.” 535. “சன்மார்க்கச் சற்குரு சன்னிதி பொய்வரின், நன்மார்க்க முங்

குன்று ஞானமுந் தங்காது, தொன்மார்க்க மாய துறையு மறந்திட்டுப், பன்மார்க்க முங்கெட்டுப் பஞ்சமூ மாமே.” என்பன வாதிச் செய்யுட்கு இலக்கிய மிவர் இவரு மிவர் மரபினருமேயாம்; குரு வாக்கியத்திற்கு முரணாக் கூறினமையா னென்க. தெரிந்தே சொன் மாத்திரையாகக் குருவாகக் கொண்டாடுகின்றார்க ளென்று கூறினேம். கொண்டாடுபவர்க ளெல்லாரையும், இவர்க ளுண்மைக் கருத்தோடு கொள்ளுகின்றார்க ளென்பதற்கு இடனின்ற; நீல சுண்ட சிவாசாரியர் இவர் கோளுக்கு மாறாய் அபிநவ நிமித்த வுபாதாந காரணங் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷித ரவர்கள் சந்தாத்வைதத்திற்கு மாறாய் சிவாத்வைதங் கூறுகின்றார்கள். உமாபதி (சிவாசாரியர்) சுவாமிகள், இவர்கள் நிந்திக்கும் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளைப் புகழ்கின்றார்கள். ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக சுவாமிகளும், ஸ்ரீ சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளும், இவர் நிந்திக்கும் வேத வேதாந்தங்களைப் பல விடத்தும் புகழ்ந்திருக்கின்றார்க ளாகலின் என்க. மற்றும், இயற்கையில் பிராமண வருணத்தைத் தூஷிக்கு மிவர்க்கு, சந்தாமூர்த்தி ஸயனார், திரு நாவுக் கரச நாயனர்களிடத்து மிருக்கும் குரு பாவனை போன்று, ஸ்ரீ ஞான சம்பந்த சுவாமிகளிடத்தும், ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக சுவாமிகளிடத்தும், ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷித ரவர்க ளிடத்தும், ஸ்ரீ உமாபதி சுவாமிகளிடத்தும், குரு பாவனை யின் மென்பதனை யாவரு முணர்வர்.

வாதத்திற்கு வருங்கால் சென்மொழி வடமொழிகளிலுள்ள தூல்களை யுணர்ந்து, வாதத்திற்கு வர வழி யறியாது, பிறர்க் கிட்ட சூட்டுக் கோல துழைந்து, அச்சுட்டைத் தாமும் பெற்று, அதனால் வினவல் முறையறியாது, வினவி யிடர்ப்படு மிவர், பிறரைத் “தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா!” என்று எழுதுதற் செவ்வா றருக ராவர். தெரிந்தே வாதத்திற்கு வந்தோ மென்றுணர்வாராக.

14. “படிப்பின் கர்வம் பற்றியா? சித்தாந்த தூல்களைச் செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளாக் குறை பற்றியா?” என்கின்றார்.

படிப் பின்றியே, கர்வத்தா லொன்றை யொன்றாகக் கூறுங் கர்வ முடையோரும், தூல்களைச் செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளாக் குறை யுடையோரும், இதுகாறும் கூறியவற்றாலும், இனிக் கூறுமாற்றாலும், இவரு மிவர் மரபினருமே யாவர். உண்மையை யுள்ளபடி யெழுதினோ மன்றிக் கவர்த்தாலும் படிப்பின் குறையாலு மன்றும்.

15. “சமஸ்கிருத ஞான முடைய உமாபதி சிவாசாரியர் சுவாமிகள், சமஸ்கிருதத்தி லொரு தூலேனுஞ் செய்யாது, தமிழிற் பல தூல்கள் செய்து வைத்தமைக்குக் காரண மென்னே?” என்கின்றார்.

சூட்டுக் கோலில், உமாபதி சிவாசாரியர் சமஸ்கிருதத்தில் பெளஷ்டக ராகயத்திற்கு வியாக்கியாநஞ் செய்திருக்கின்ற ரென்றும், ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளை யதிற் நுதித்திருக்கின்ற ரென்றும் அறைந்திருக்க, அதனை யறியு மறி வின்றி, சமஸ்கிருதத்தி லொரு தூலேனுஞ் செய்யா

தென்றர், இது தென்மொழிஞரை யேமாற்றற்கா? குட்டுக் கோலைத் தக் காரிடத்துப் பாடக் கேட்டறியாக் குறையாலா? உரை, தூ லன்று என்ப ரோல், வேதவுரையாய ஆகமம் இவர்க்கு எங்ஙனம் முதனாலாம்? ஸ்ரீ அப் பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் இயற்றிய 104 கிரந்தங்களுள், சிவாரீகமணி தீபிகை, யின்னோ ரன்ன பிறவுரைகளும், அடங்கியிருத்தலின், அவற்றிற்கு தூ லென்னுந் தன்மை பொருந்தாதாம். “இதனை விரித்து, சிவாதித்த மணிதீபிகை, சிவ தத்துவ விவேகம், முதலிய நூலுடையார்” என்று சிவ ஞாந சுவாமி தமது பாஷ்யத்தி லெழுதி யிருத்தலின், இரண் டோரை யும் தூ லெனக் கொண்ட சிவ ஞாந சுவாமியும் புரட்ட ராவர். சிவ தத்துவ விவேகம் தூலே யின்றி யுரையன்று என்பரோல், அஃதறிவிலி கூற்றாய் முடியும். தூலுக்குச் சிகரணி மாலை யென்றும், உரைக்குச் சிவ தத்துவ விவேகம் என்றும் பெய ருண்மையின், மொழி பெயர்த்தாரும் அச்சிட்டா ருந் தமோகுண வயத்தராய், “தூலாசிரியர் கருத்தினை நோக்கா, தொரு குத்திரத்திற் கொவ்வொரா சிரிய, ரொவ்வொரு மதமா யுரையுரைக் குவ ரே, யவ்வரை யதனு ளுடெத்தவா சகங்கட், கவர்கருத் தறியா தவரவர் கருத்தி னுட், கொண்ட பொருள்படப் பொருள்கூ றுவரே,.....தூலுரை போதகா சிரியர் மூவரு, முக்குண வசத்தான் முறைமறந் தறைவரே, யிம் முறை யெல்லா மெவர்பகுத் தறியினு, மவத்தை வசத்தா லுலகுவர் திட னே, யதிமதி துட்பமோ டதிகுலை கற்பினும், விதியது வசத்தால் விதி விலக் கயர்ப்பார், ஆகையா ளளவிட லரிதே.....” என்று இலக்கணக் கொத் துரைத்தாங்கு, முறை பிறழ்ந் துரைத்தன டென்க. இதனால், சமஸ் கிருதத்தில் தூல் செய்திருக்க, ‘ஒரு தூலேனுஞ் செய்யாது’ என்று புரட் டினமையின் புரட்டரும், தம்மதத்தர் உரையை தூ லெனக் கொண்டாங்கு, கொள்ளாமையின் ‘அவசித்தாந்நம்’ என்னுந் தோல்வித்தாந முடையோ ரும், சிவ ஞாந பாஷ்யத்தை யறியாமையின் ‘அந்நாநம்’ என்னுந் தோல் வித்தாந்தை யுடையாரும், சிவஞாந பாஷ்யத்திற்கு மாறுபாடாகக் கூறின மையின், ‘மாறு கொள்க கூறல்’ என்னுந் குற்ற முடையோருமாயினர்.

“ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் முன்னர் பௌத்த மதத்தினை வெல் லுதற் பொருட்டு, ஏகர்தம் வாதஞ் சாதித்துப் பின்னர்த் தா முய்ய வேண் டிச் சைவ சித்தாந்த நெறியைத் தலைக்கூடி ரின்று சைவ சித்தாந்த சம் பந்தமாகச் சில வியாக்கியாநங்களும், சிவ வழிபாடுகளும், செய்து வந்த மையால், ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள், பின் செய்த வியாக்கியா நத்தை யெடுத்தாண்டன ரென்று ஏன் கொள்ளக் கூடாது?” என்கின் றார்.

பிறரை வெல்லுதற்கு, வேதாந்த தூல் சாதகம் என்கின்றமையின், பகலை யிர வென்று கூறின், மறுமொழி கூறுது, அங்கீகரிக்கும் மாணக் கனுக்குக் கூறுவது சைவ தூ லென்றாகின்றது. அவ்வாறாயின், இவர் மரபினரும் எம்மவரிடத்துச் சாணுகதி யடைந்து, பிறரை வெல்லுதற்கு

வேதாந்த தூலைக் கேட்கலாமே? அவ்வாறு செய்யாமையின் இவர் கூறி யது புரட்டாம். வேதாந்தத்திற்குப் பிறரை வெல்லுதற் பயனே யன்றி மோகக் கின் நென்கின்றார். மூலமாய வேதத்திலுள்ள உபநிடதத்திற் கூறும் மார்க்கத்திற்கு, மோகக் கின்றாயின், வேதத்தி னுரையாய ஆகமத் திற் கூறுஞ் சைவத்திற்கு மோகக் கெங்ஙனமாம்? அங்ஙன மாமேல், திரு வாசகம், தேவாரம், பெரிய புராணம், திரு விளையாடற் புராணம், திரு மந் திரம் முதலிய மூலத்திற்கு மோகக் கின் நென்றும், அவற்றின் உரையைப் படித்தலாலே மோகக் கமுண்டா மென்றுங் கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் அறிஞர் அங்கீகரிப்பாரா?

“பின், தா முய்ய வேண்டி சைவ சித்தாந்த நெறியைத் தலைக் கூடி ரின்றார்கள்” என்று, குரு, தீகைக், முதலியன வின்றி, வெற் றுரையாகச் ‘சைவ நெறியைச் சார்ந்தார்க்’ என்று கூறிய தெற்றிற்கு? சாஸ்திரங் களிற் சைவ குருவும், தீகையுஞ் சாற்றப்படாமையாலா? குரு, தீகைக், முதலியன வின்றிச் சைவ சாஸ்திரத்தான் மோகக் கமடையலா மென்னுங் கருத்தாலா? இவ்வாறு இவர் ஒப்பினும், இவர் மரபின் ரொப்புவாரா?

“சைவ சித்தாந்த சம்பந்தமாகச் சில வியாக்கியாநங்களு” மென்றன ரே; உம்மையால் வேதாந்தத்திற்குப், “பிரஹ்ம சூத்திர பாஷ்யம், ஈஸா வாஸ்யோபநிஷத் பாஷ்யம், கேகோபநிஷத் பாஷ்யம், கடோபநிஷத் பாஷ்யம், பிரஹ்மோபநிஷத் பாஷ்யம், முண்டகோபநிஷத் பாஷ்யம், மாண்டகேகியோபநிஷத் பாஷ்யம், ஐதரேயோபநிஷத் பாஷ்யம், தைத்திரியோபநிஷத் பாஷ்யம், சாந்தோக்கியோபநிஷத் பாஷ்யம், பிரகதாரண்யகோபநிஷத் பாஷ்யம், நரசிம்ம பூர்வதாபீயோபநிஷத் பாஷ்யம், பகவத்கீதா பாஷ்யம், விஷ்ணு சகஸ்திர நாம பாஷ்யம், சந்த் சஜாசீய பாஷ்யம், லலிதா திரிசுதீ பாஷ்யம்” என்னும் பதினாறு பாஷ்யங்களைச் செய்திருக்கின்றார்களென்று விளங்குகின்றது. சைவ சித்தாந்தத்திற்குச் சார்பாக வியற்றிய சில வியாக்கியாநங்களின் பெயரை யிவர் ஏன் எடுத்துக் காட்ட வில்லை? இருந்தாலன்றோ காட்டுவர். கமட ரோமம் போ லில்லாமையாற் காட்ட வில்லை போலும்!

“சிவ வழிபாடு செய்து வந்தமையால்” என்று கூறுகின்றமையின், சிவ வழிபாடு ஆகமத்திற்கே யுரிய தென்று கருதுகின்றனர் போலும்! வேதத்தின்கண் சிவ வழிபாடு முதலியவற்றை விரித்துக்கூறி யிருத்த லின், அதனை நோக்க ஆகமத்திற் கூறிய தொரு சிறிதே யாம். தாந்திரிக வழிபாட்டினும் வைதிக வழிபாடே யுயர் வுடைந்தாம். பிரமாணமாதற்கு தூல் காரணமே யன்றி, வழிபாடு முதலியன காரண மன்றும். வழிபாடு முதலியனவே காரணமாமாயின், வழிபாடு முதலியன வுடையோர், வெள் ளறிவார் கூறிய ரூ ணுரைகளும் பிரமாணமாதல் வேண்டும். சிவத்திற்கு மேலொரு சிவ மின்மையால், அச்சிவன் சிவ வழிபாடு செய்யாமையின், அவ ரறைந்த ஆகமம் பிரமாண மன்றாதல் வேண்டும். “ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் பின் செய்த வியாக்கியாநத்தை யெடுத்தாண்டன

ரென்று ஏன் கொள்ளக் கூடா” தென்று ஜோதிஷக் கூறுகின்றார். இந்தச் சோதிடத்தாற் காரியம் பலிதமாமா? சைவ சித்தாந்த பரமாக, வியாக்கியாந மியற்றி யிருந்தா லன்றோ, “ஏன் கொள்ளக் கூடாது” என்று கூறற்கும், பெளஷ்கராக மத்தின் வியாக்கியாநத்தைச் சமஸ்கிருத வல்லார்வாய்ச் சாணுகதி யடைந்து முறையாகக் கேட்டு, எவ் வுபரிஷத் பாஷ்யத்தின் அநுவாத மென்று வரைந்திருக்கின்ற தென வுணர்ந்தனரா? அப் புத்தகமே அச்சுவாகன மேற திருக்க, எவ்வ னங் கேட்டேனு முணருவர்? “தைத்திரீய வுபரிஷத்தின் அநுவாதத் தன்மையால் உபரிஷத்திற்கு வியாக்கியாநஞ் செய்பவர்களாயும், மஹா னுய முள்ள, ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளால், வியாக்கியாநஞ் செய்யப் பட்டிருக்கின்றதே யன்றி, சுபாலோபரிஷத் தநுவாதத் தன்மையால் வியாக்கியாநஞ் செய்யப் பட்டாமையின்” என்று உமாபதி சிவாசாரியர் எழுதியுள்ள வாக்கியங்களை யுணர்ந்தனரா? தைத்திரீய உபரிஷத்துக்கு அவைதிக தாந்திரிக சைவ சித்தாந்த பதி பசு பாச நித்திய துவைத பரமாக ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் பாஷ்ய மெழுதி யிருக்கின்றார்களா? இவ் வா திருக்க “பின் செய்க வியாக்கியாநத்தை யெடுத்தாண்டன ரென்று ஏன் கொள்ளக் கூடாது” என்று சிறிதேகற்கு மிளையாற்பாற் றற் குறி வழக்க மிகவெடுத்து நாட்டும் தன்மையாய் வரைந்தது அறிவுக் குறைவினா லாம். படலக் காரர் வாங்கிய குடு, தமக்கும் வந்து பொருந்தியதாகத் துள்ளி யெழுந்து துடி துடித்துத் துண் ணெனத் துணுக்கெனப் பலிவர்த் தன் போன்று மதர்ப்பாலி முன் பின் யோசனை யின்றித் தூல வறிவால் மே லெழுந்த வாரியாய் இருபது கடைக்களை யேவினமையா னன்றோ இக் கட்டாரியால் இத்தனை யிட ரியைந்தனர். சமஸ்கிருத ஞாந மின்றிய தாம், சமஸ்கிருத தூல் விஷயமாகத் தலை யிட்டுக் கொள்ளலாமா? என்னுஞ் சத்துவ குண மின்றித் தமோ குண மிகுதிப் பாட்டால், தம்மவர் சென்ற வழியிலுஞ் செல்லாது, புதிய புரட்டு வழி யொன்றைக் கற்பித்து, “பின் துவைத சைவ சித்தாந்த பரமாகச் செய்த வியாக்கியாநத்தைப் பிரமா ணித்தன ரென ஏன் கொள்ளக் கூடா தென்று, குருட்டுத் தனமாகக் கூறி, ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளை அவைதிக தாந்திரிக துவைத சவை சித் தாதியாக்கக் கருதுகின்றனர். ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் சிவாரீக் த மணி தீபிகை முகப்பில் “பிராவீநர்களாய ஆசாரிய ரத்நங்களான ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகட்கு, அத்தைதமே (வேதாந்தமே) உடன்பாடாம்” என்று கூறி யிருத்தலையு முணர்வாராக. சிவ ஞாந சுவாமி ஸ்ரீ வியாச பக வாணையும், ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளையும், வேதாந்திக னென்று கருதி வேறு படுத்தி யிருக்கவும், குரவரினுங் கூரிய புத்தி யுடையவ ராகலின், ‘சைவ சித்தாந்தி’ யென்று சாற்றினர் போலும். இவ் விஷயத்தைப் புரட்ட நினைத்த இவர், ஏனைச் சாதாரண விஷயங்களை யென் புரட்டுப் புரட்டுவர்? இவரை அண்டப் புரட்டரு ளொருவராக்குதலே சாலும். இனி, வரைவாராயின், அவ்வந் தூல்களைப் படித்து, அவற்றிலுள்ள வாக்கியங்களை யெடுத்துக் காட்டி வரைவாராக. அவ்வா நின்றி யிவ்வாறே வெற் றுறையாக வரையின் ஏனைய ரோனஞ் செய்வ ரென் றுணர்ந்.

கியங்களை யெடுத்துக் காட்டி வரைவாராக. அவ்வா நின்றி யிவ்வாறே வெற் றுறையாக வரையின் ஏனைய ரோனஞ் செய்வ ரென் றுணர்ந்.

16. “சிவ ஞாந சுவாமிகள் சிவனுக் குரிய எண் குணங்களும், மோக்ஷ காலத்திற் சிவனுக்கு வந்து பொருந்தாது என்று எவ்விடத் தெழுதி யுள் ளார்கள்” என்கின்றார்.

சிவ ஞாந பாஷ்யத்தில் ஆறஞ் சூத்திரத்தில் “ஆன்மா பசத்துவ நீங் கிய முத்தி காலத்தில் சிவனைப் போல முற்று முணர்தல் முதலிய வெண் குணங்களு முடைய நென் றுகமங்களிற் கூறுதலின், ஆன் டாந்மாவி னறிவு சிவ ஞாநத்தோ டொத்த ஞாநமே யன்றிப் பச ஞாநமன்மையா னவ் வறிவா னறியப்படுங் கோசரப் பொரு ளென்றலே பொருத்த முடைய தெனச் சிவ சமவாதி மதம் பற்றி யாசங்கை நிகழ்த் வழி யதனை மறுத்து” என்றும் “அத்தன்மையானுகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்ட வான்மாவம் முதல் வனே டொன்றாய் போதலே யன்றித் தா னென வேறு நிற்குமா றின் மையிற் றன்னருளா லான்மா வுணரு மென வேறு படுத்துக்கூறுதல் பொருந்தா தெனச் சிவாத்துவித சைவர் மதம் பற்றி யாசங்கை நிகழ் வதனை மறுத்து” என்றும், “பசத்துவ நீங்கியவழி யான்மாவின் ஞாநத் திற் கோசரமா மென்னுஞ் சமவாத சைவரையும், முத்தியிற் சிவமே யன்றி யான்மா வென வே றின்மையின் ஆன்மாவுக்குக் கோசரமாபா றியாண் டைய தென்னுஞ் சிவாத்துவித சைவரையு மறுத்து” என்றும், “சிவாக மங்களில் ஒரோ ரோரிடத்தி லான்மாப் பெத்தத்திற் பரதந்திரன் முத்தியிற் சுதந்திரன் எனவும், பரதந்திரனுதல் பற்றி மல வண்மை துணியப்படு மென வுங் கூறுவன வெல்லாம் பொது வியல்பு பற்றிப் பதி யென நின்ற முதல் வன் செய்யு மைந்தொழிலின்கட் பட்டு நிற்கலு மவற்றி னகப்படாது நிற் றலும் பற்றியே பிறி தில்லை யாகலின் அது பற்றித் தன்னியல்பி னின்ற முதல்வனை நோக்கியுந் சுதந்திர னுவன் போலு மென மலையற்க” என் றும், “இன்னோ ரன்னவை யெல்லா முபசாரம் பற்றி” என்றும், “ஆன் மாவுக்கு விசேட குண மில்லையாயிற் குண குணிகட்கு வேற்றுமை யில்லை யென்பது மேற்காட்டுதலிற் குணமில் வழிக் குணியு மில்லை யெனப் பட் டிச் சிவாத்துவித மதமாய் முடியு மாகலி னது பொருந்தாது” என்றும், “தனித்து நின் றறிவதாகிய சிவமும் தானுந் தம்முன் ஒத்தல் சாலாமையான் என்பது” என்றும், “நீரோடு நீரும் பாலோடு பாலுஞ் சேர்ந்தாற் போ லென ஐக்க வாநங் கூறுவார் மதமும், குட முடைந்த வழிக் குடாகாய மகாகாயத்தோடு கூடி யொன்றா மாறும், சிறை முறிந்த வழி யாற்று நீர் கட னீரோடு கூடி யொன்றாமாறும் போ லெனச் சிவாத்துவிதங் கூறுவார் மதமு மறுக்கப்பட்டன. ஆகமங்களி னவ்வா நவற்றை யெடுத்துக் காட் டிய தொற்றுமைப்படச் சேர்தன் மாத்திரைக் கொருபுடை யொப்புமை யாதல் பற்றியே பிறி தில்லை யென்க.” என்றும், “தற் றரும தருமி யென் றோதியதனை மீளவும் அதனை விரித் துணர்த்துவான் புகுந்து முற் றுணர்தன் முதலியனவாக வெண் வகைப்படுத் தோதி, யவற்று ளாநதி

போத மென் றொரு குணம் முற் றுணர்வு முதலியவற்றின் வேறு வைத் தெண்ணப்பட்டது ; படவே அஃகநாதி முத்தத்தன்மை யென்னுங் குணத் திற்குப் பரியாயப் பெயரா னநாதியே ஞாநம் விளங்குத லெனப் பொருடரு வதே யாமாகவி னக்குண மநாதி முத்தனுகிய சிவனுக் கன்றி யிடையே முத்தி பெற்ற வான்மாவுக் கில்லை யென்ப துனக்கு மொத்தலா னநாதி போத னல்லாத வான்மாவுக்கு அநாதி போதத்தன்மை கூறியது, மாணிக்க வொளி முழுவதற் தன்னைச் சார்ந்த படிக்கத்தின் விளங்கினுற் போலச் சிவ னுக் குரிய தருமத் தன்னைச் சார்ந்த வான்மாவின்மாட்டு விளங்குதன் மாத் திரையே பற்றி யாகவின் எனக் குணங்களான்மாவின் கோதியதூஉ மவ்வாறேயா மென்பது தெளியக்கிடந்த வா றறிக.” என்றும், “பவுட்கா மதங்க முதலிய சிவாகமங்களிற் சிவனுக் குரிய வெண் குணங்களே யன்றி யவற்றோ டொப்ப வேறு யான்மாவுக் கெண் குணங்க ளுள வென யாண் டானு மோதாமை யானும்” என்றும், “அற்றுகலி னன்றே மல சத்திகள் பலவாயின—சிவமும் ஆன்மாவும் இலக்கணத்தா லொன்றாய வழிப் பதி பசு வென வேறு வைத் தெண்ணுதல் பொருந்தா மையானும்” என்றும், “சிவனு மான்மாவு மிலக்கணத்தா லொன்றாய வழிச் சிவனை மறைக்க மாட்டாத வானவ மலம் ஆன்மாவுக் காவாரசு மாதல் சொல்லாமையானும்” என்றும், “என் குணங்களி னநாதி போத மென முற்றுணர்வின் வேறு வைத் தெண்ணியது அநாதி முத்தத் தன்மைக்குப் பரியாயப் பெயரோ யாகவி னதுவு மதனோடு னெண்ணிய வேளைக் குணங்களு மநாதி முத்தனுகிய சிவனுக்கே யுரிய குணங்க ளென்பது முணராது, அக் குணங் கள் முழுவதும் படிக்கப் போலப் பற்றியதன் வண்ணமாய் நிற்கு மியல் புடைய வான்மாவின்மாட்டு விளங்கிய வுபசாரத்தால் என்பது முண ராது,” என்றும், “ஒன்றாய வழி அது வதுவாய் நின் றறிகலாகிய வான் மாவி னிலக்கணம் முத்திக் காலத் தில்லை யெனப் பட்டு வழுபா மாகவி னது பொருந்தாமையானும்” என்றும், ஏழாஞ் சூத்திரத்தில் “அவையே சிவகரணங்களாய்ச் சிவத்தை யறியு மென்பதனை மறுத்து” என்றும், முதற் சூத்திரத்தில் “அது கொண்டு தானே நிருபசிந் வைக்கியங் கூறுதல் சாலா தென்பது” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ் வாக்கியங்கள் சீவனுக் குரிய குணங்கள் நாசமாவ தில்லை, சீவனுக் குரிய ஆணவ, காமிச, மாயேய மலமும், மூல மலமும் நாசமாவ தில்லை. சத்தி மாத்திரம் அடங்குவதாம். சிவன் குணங்கள் சீவனிடத்து தோற்றன் மாத்திர மன்றி உண்மையில் இல்லை யென்று படிக்க திருஷ்டாந்தத்தாற் கூறி, ஆகமங்களில் சிவ குணங்கள் ஜீவனுக்கு வந்து பொருந்தவதாக உப சாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் கூறுகின்றன.

வேதாந்த ஆசாரியராய ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்களும் சித்தாந்த லேச சங்கிரகத்தின் ஞான்காவது பரிச் சேதத்தில் “பிரதிபிம்பம் ஜீவன் பிம்ப ஸ்தாநீயன் ஸர்வான். ஈரிடத்தும் அநுஸ்யுதமாயிருக்கின்றது சத்த சைத் தியம் என்னும் பகூத்திலோ முத்தனுக்குச் சர்வ முக்தி வரும் வரைச் சர்வஞ்

ஞத்வ, சர்வ கருத்திருத்வ, சர்வேஸ்வரத்வ, சத்திய காமத்வாதி குண பரமேஸ்வர பாவ அடைவி னங்கோராமாம். எங்ஙனம் அநேகத் தருப்பண ங்களில் ஒரு முகத்திற்குப் பிரதிபிம்ப முற்றவழி ஒரு தருப்பண மொழிக் கின் அந்தப் பிரதிபிம்பம் பிம்ப பாவமாக நிலை பெறும்; முகமாத்திர ரூப மாக வன்றும். அஞ்ஞான்றும் வேறு தருப்பண சந்திராந்தா லாக்கப்பட்ட பிம்பத் தன்மை வதந்தில் அகலாமையின். அங்ஙனம், ஒரே பிரஹ்ம சை த்யத்திற்கு அநேக உபாதிகளில் பிரதிபிம்ப அடைவுறவே ஒரு பிரதிபிம் பத்தில் வித்தையின் உதயமாக, அதனுன் அதன் உபாதி அகலவே அந்தப் பிரதிபிம்பத்திற்குப் பிம்ப பாவமாக நிலை பெறுத லின்றியமையாததாய் முடியும். முத்தனுக் கவித்தை யிலாமையின் சத்திய காமத்வாதி குண விசிஷ்ட சர்வேசுவரத் தன்மையி னடைவு கூடாதா மென்னற்க; அவன தவித்தையின்றேனும் அக்கால் வேறு பத்தா தவித்தையிருத்தலின், ஈச வராது ஈசுவரத் தன்மையும், சத்திய காமாதி குண வைசிஷ்ட்யத் தன்மை யும், தம தவித்தையினு லாக்கப் பெற்ற தன் றன்றோ; அவர்க்கு நிரஞ் சந்தன்மை யுண்மையின்; மற்றோ, பத்தாது அவித்தையா லாக்கப் பெற்றதேயாகு மவையாவு மென அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம். “எத்தகைக்குண முடை யீசத்தி யாநவான், இத்தகா யிடையே யிசைசு வாநோ, அத்தகை யீசனை யாகமவீழ்ந் தடைவன்”, “எவ்வெக் குணத்தொடு மீசனை யேத்து துவர், அவ்வக் குணமுடையவரையே யடைவர்” என்பன வாதி சுருதிக ளில் சகுண உபாசகர்கட்கும் ஈசா சாயுச்சியங் கேட்கப்படுதலின் முத்திக் குச் சகுண வித்தையின் பலச் சம அடைவாம் என்னற்க; சகுண உபாச கர்கட்கு அகண்ட சாக்ஷாத்தார மின்மையின் அவித்தையின் நீக்கமு மின் றும்; அவராது மூல அகங்கார நீக்கமு மின்றும். ஆவாண நீங்காமையின் அகண்டாந்த விளக்க மின்றும். “உலக வியாபார மொழியும் பிரகரணத் தான் முன்னிலை யின்மையினுளும்”, “யோக மாத்திரம் ஒப்புமைக் குறி யானும்” என்பன வாதி சூத்திரத்திற் கூறிய நியாயத்தானே அவர்கட்குப் பரமேஸ்வரரோடு போக சமாந்தத் தன்மை யிருந்த போதினும், சங்கற்ப மாத்திரையானே தமது போகத்திற்குப் பொருத்தமான திவ்ய தேகேந் திரிய வரிதை முதலியவற்றைச் சிருஷ்டிக்கும் ஆற்ற லிருந்த போதினும், சகல ஜகத் சிருஷ்டி சங்காராதி சுவாதந்திரிய இலக்கணம் வாய்ந்த நிரதி சய ஐஸ்வரிய மின்றும். முகத்தர்களோ, எல்லா வடிவானுமே ஈசுவர பாவத் தையடைந்து அவையாவற்றையுமே யடைவர் என்பதாகப் பெருஞ் சிறப்புநதாம்.”

“பரமேசுருக்கு இராகுதாதி அவதாரத்தில் அறியாமையோ டெற்றமை துன்ப அடைவு முதலியன கேட்கப்படுதலின், முகத்தர்கட்கு ஈசா பாவ முறவே மீண்டும் பந்த அடைவாம் என்னற்க; அவர்க்கு விப்பிர சாப அமோகத் தன்மை முதலிய தாமியற்றிய மரியாதையைக் காக்கும்பொருட் டித் தம்மிச்சையினுனே பிருகு சாபாதிகள் சத்தியத் தன்மையை யடைவுறு மாறு நடனகுப்ப ஈசுவரருக்கு அதன் அபிநய மாத்திர பரத்தன்மை யுண்மை

யின் ; அன்றையின், அவர்க்கு நித்திய முத்தத் தன்மையையும் தடை யற்ற சுவாதந்திரிய ஒப்புயர்வு இல்லாமை முதலியவற்றையுங் கூறும் மறை முரணன்றோவாம். ஆகலின், சர்வ முக்தி வரை பாமேஸ்வர பாவம் முத்த னுக்கா மெனப் பிம்ப ஈஸ்வர பாவத்தில் ஒரு கோது மின்றும். இப் பக்யமே சுருதி சூத்திர பாவ்யாதி யறுகுணமானதாம்.”

“சூத்திரக் காரர் நான்காவது பரியாயத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட முத்த னுக்கு ஈஸ்வர பாவ அடைவை வெளிப்படையாய் விளம்புகின்றார். அஃ தின்றேல், முத்தனிடத்தும் சத்திய சங்கற்பத் தன்மை முதலியன கூடா மையின் உபக்கிரமத்திற் கேட்கப்பட்ட குணஷ்டகத்திற்கு ஈஸ்வரரினும் வேற்றிடத் திருப்பாதலின் செய்த சங்கா பரிகார இலாப மின்மையினுனு மென் னுணர்க.”

“ஸ்ரீமத் பாஷ்யக் காரரும் மிகவெளிப்படையாய் முத்தனுக்குச் சகுண ஈசுவர பாவத்தினைக் கூறி யுள்ளார்”.

“முத்தர்கட்கு ஈசுவர பாவம் இன்றியமையாதன்கேரிக்க வேண்டலின்”.

“நித்திய சித்தமாகிய பாவ மற்ற தன்மையோ எப்போதும் பாவ மற்ற தன்மையாம். உண்மையாக எப்போதும் பாவ மற்றதில் பாவ சம்பந்த மேனும், பாவ சம்பந்த மூல கருத்திருத்வ, போத்திருத்வ, சம்பந்தமேனும் பாரமார்த்திகமாகச் சம்பவியாதாம். இவ்வாறாகவே, ஜீவனுக்கு ஈஸ்வரா பேதமும் நீக்க முடியாதாம். சுருதியிற் போதிக்கப்பட்ட அதன தபேத விரோதி பந்தத்திற்குச் சத்தியத்தன்மை யின்மையின் என்க.”

“சூத்திர அநுசாரிகளானே முத்த ஜீவர்கட்குச் சர்வ முக்தி வரை உண் மையாகச் சைதன்ய மாத்திரத்வ அவிரோதியாய் பந்த புருட ரவித்தையா லாக்கப்பட்ட தடை யற்ற ஈஸ்வரிய அத் நறுகுண கலாப விசிஷ்ட நிரதி சய ஆரந்த விளக்க சம்பந்தாகிய சர்வான்மகமாகப் பாமேஸ்வர பாவம் ஆத ரிக்கத் தக்கதா மெனத் துணியப் பெறும்” என்று. ஜீவனுக்கு ஈஸ்வரத் தன்மையினைக் கூறிப் பந்தம் மித்தை யென்றும், பந்த காலத்தில் தன் குணங்கள் அவித்தையினால் மறைப் புண் டிருக்கின்ற தென்றும், முத்தி காலத்தில் இயற்கைக் குணம் வெளிப்படுகின்ற தென்றும் கூறியிருக்கின் றார்கள்.

இவற்றை விரித்துச் சைவ மத சகஸ்ர தூஷிணி யென்னும் தூலுள் வரைவாம். ஆவா ஷடையோர் புத்தி கௌசல்யத்தினை ஆண்டுக் காண்க.

“இவரும் இவர் சார்பினரும் பொய் பொய் யென்று, பொய்யினை யே சிந்தனை செய்பவராகலின் இப் பொய்க் கதை கூறினரா? இவரும் இவர் சார்பினரும் ஒரு வார்த்தையாவது, குற்ற மற் செல்ல விரும்பாது, வெற்றுறையாகப் பல்வாய வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்பி, ஒரு தூலை யாவது கசடறக் கல்லாது, பல தூல் வல்லா ரென்று, அறியாதார் புகழ், மே லெழுந்த வாரியாய், பல தூல் படித்தவராதலின், அது பற்றி யிப் புரட்

டுக்கதை கூறினரா? ஒரு தூலைப்பற்றியாவது ஒருவருரையைப் பற்றியா வது எழுதவதாயின் அந் தூலையும், அவ் வுரையினையும் முறையாய் பாடங் கேட்டுப் பொருளை நன் குணந் தெழுதல் வேண்டும். அவ்வா றின்றித் தன் மனம் போனவா நெழுதல் முறையாகுமா? — இனியேனும் படித்துச் சிவ ஞாந சுவாமியைப் பற்றிக் கூறிய குறைக்கு மன்னிப்புக்கேட் டெய்வா ரா? ” என்று வசை மொழி புகன்றார்.

மேலே காட்டியவாற்றால் சிவ ஞாந சுவாமி கருத்து வெள்ளிடை விலங்கலாய் விளங்குகின்றமையின், இவரும் இவர் மதத்தினருமே பொய்க்கதை கூறுபவரும், குற்ற மற்ற வார்த்தைகளைக் கூறுதவரும், பல வெற்றுறா கூறுபவரும், தூலைக் கசடறக் கல்லாதவரும், சிவ தூலிடையும் வன்மை யின் நென்று அறிஞரவருக்கும்படி தூல்படிப்பவரும் ஆகின்றனர். இவர் பௌஷ்டகராகம் விருத்தியை முறையாய் பாடங் கேட்டு, அல்லது, அதிகார மின்றியின் பிறரை மொழி பெயர்த்துத் தரும்படி யிரந்து, பின் மொழி பெயர்ப்பை நன் குணந்ந்து, எழுதாது தம் மனம் போனவாறு ஸ்ரீ சங்கரா சாரிய சுவாமிகளைத் தூஷித்து எழுதியது துவைத மலத் தடிப்புப் பற்றி யா? அறியாமை பற்றியா? பரம்பரைக் குணம் பற்றியா? இனியேனும் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளைத் தூஷித்த பாவம் நீங்குதற்கு, எம்மவரிட த்து மன்னிப்புக் கேட்டு உய்தற்கு யாங்கள் கூறுமாறு நடப்பரா? வேதாந்த சாஸ்திரங்களைக் கற் றறியாக் குறையால் வேதாந்திகளை நிர்த்திக்கின்ற ரென்பதை மறுக்க முடியுமா?

“ஸ்ரீ சிவஞாந சுவாமிகள் உரையைப் பற்றிய இந்த வொரு விஷயத் தையாவது, வாத சபையில் சாதிக்கச் சித்தமா யிருக்கின்றனரா? இருப் பின் சபைத் தலைமை வகிப்புதற்கு ஸ்ரீமார் ஜயீந்தார் - அருணாசலச் செட் டியா ரவர்களை யே நான் சம்மதிக்கின்றேன் ” என்று பிள்ளைகடா கூறு கின்றது.

“இந்த வொரு விஷயத்தை யாவது,” என்றமையின், தாம் கடா விய ஏனைப் பத் தொன்பது விஷயத்தையும், நிலை நாட்டுவதற்கு ஆற்ற லில ரென்று கூறின ரென்பது எதிர் மறை முகத்தால் விளங்குகின்றது. இது காறும், கூறியவாற்றால் பத் தொன்பது கடைக்களும், நமது கட்டாரியாற் குத்துண்டு போயினமையின், அவ்வாறே யிதவும் குத்துண்ட தென் னுணர் வாராக. ஒரு பாணீச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்ப்பதே போன் று, பத் தொன்பது கடைக்களங் குத்துண்டு பட்டபின், இக்கடா எங்ஙன் மெஞ்சி நிறற் றகும்? வாதத்திற்கு வருவதாக இவ்வாறே எமக் கொரு கடித மிதுத்தனர். அவ்வாறே வருமாறு மறு மொழியாய் குரு மொழி விடுத்தேம். அது கண்டு ஒரு மொழியு மெதிர் பேசாம லொடுங்கி யே நின்றனர். வாதத்திற்கு வர ஆற்ற லுடையவராயின், அக்கால் வற் திருக்கலா மன்றோ? யாங்கள் சைவ சித்தாந்திகள் யாவரோடும் வாதிஞ் செய்யச் சித்தமா யிருக்கிறோ மென்று ‘ஷுத்வைதி’ என்பார் வெளியிட்ட

“அகத்த சைவ சித்தாந்திக் கோர் வாத வரையறை” என்னும் பத்திரிகை கண்டடங்கினர் போலும்.

17. “அவ்வாறே தாட்டாந்தத்தில் புகுத்தினால், நான் பிரம்மம் என்றும் ஞானம் எனனத்துக் கிடமாகு மென் றஞ்சி மறைத்துக் கொண்டது முறையாகுமா? அன்றியும், அக் கதையின்படி மூக்கரையன் தாந்தில் ஆண்டா னடிமை ஞானமும், சுவாமியார் கருதாமலே அமைந்தன என்பதை அறிந்தாவது திரு வருட் சம்மதம் எது என்பதை யுணர்வாரா?” என்றனர்.

அத் திருட்டாந்தம், சமக்குக் கருத் தின்றிய கைலாயந் தோற்றுகின்ற தென்ற அவ்வளவில் உபயோகமே யன்றி, யேனையவற்றிற்கு உபயோக மன்றும். முழுத் திருட்டாந்தமு முபயோகப்படுத்துவா ராயின், ஈஸ்வர சங்கற்பத்தாற் கர்மாநீரமாக மூக் கின்றியவனாகப் பிறப்பது போன்று, பிறப்பிலேயே வேதாந்தியாகப் பிறத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு ஒருவரும் பிறக்கக் கண்டிலேம். பிறந்தபின் நிஷ்காம கருமம் பக்தி முதலியன செய்து, குருவை யடைந்த பிரஹ்மஞானியாகின்றனரே யன்றிச், சாம்சித்தர் போன்று, இயற்கையிலேயே ஞானியாகப் பிறத்த லேலாதாம். அவ்வாறே பிறர் பழித்தல் போல், அவைதிக சைவசித்தாந்திகட்கு அந்நியமாக வேதாந்தத்தைப் பழிப்பா ரொருவர் வேண்டும். அப்பழிப்பை நிவர்த்தித் தற்குத் தனக்கு உடன்பா டல்லாத “ஆண்டா னடிமைத் திறம்” என்றமையான், “திரு வருட் சம்மதம் எது என்பதை யுணர்வாரா?” என்றெழுதுதல் விவேகிகள் கூற்றா? ஆண்டா னடிமைத் திறம் கருத் தில்லாத போக, அதனை நிவர்த்தித்தலே திரு வருட் சம்மதமாம். எனனத்துக் குரிய மதம், வேதத்திற்குப் புறம்பாகவின் இவர் மதமே யன்றி வேதத்திற் கூறிய எம் மவர் மதமன்றும். ‘முறை யாகுமா?’ என்று, முறையாற் சூட்டிக் கோலப் பெருத இவர், முறை பிறழக் கூறு முறை முறையாகுமா?

“இவர் மதத்திற்கு முதலாய ஆசிரியராய் விளங்கிய ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகள், தா முய்தற் பொருட்டு ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணி, பெள த்த மதத்தை வெல்லுதற் பொருட்டு ஏகாத்ம வாதஞ் சாதித்திருக்கவும் அவ் வுண்மையறியாது, அவருக்குப் பின் வந்த இடையாய ஆசிரியருங், கடையாய ஆசிரியரும், ஏகாத்ம வாதமே ஆதி சங்கராசாரிய சுவாமிகள் கொள் கையென்று தம்பட்ட மடித்துத் திரிவது துணுகி யாராயு மறிவின்மையென்பதை மறுக்க முடியுமா?” என்கின்றார்.

உய்தற்குக் கொள்ளுஞ் சைவ சித்தாந்தத்தில் பிறரை வெல்லுதற் காற்ற லின் மென்றும், பிறரை வெல்லும் ஆற்றலுடைய வேதாந்தத்தில் மோகக் கிழலையென்றுங் கூறுகின்றார். அவ்வாறாயின் சிவ ஞான சுவாமி தம் பாஷ்யத்தில், ஏனை மதங்களைத் தம் மநம் போன வாறு சோபாந முறையா லெழுதியது பெரும் புரட் டென்று கொள்ளல் வேண்டும். பிறரைக் கண்டித்தற் கெழுதிய தெனின், கண்டித்தற் காற்றலுடைய சைவத்

தில் மோகக் கிழலும். இன்றாகவே, சைவ மதம் பிறரையேமாற்றிப் பொருள் கவரும் மதமாம். இவர் கூறியவாறே வேதாந்தத்திற் பிறரை வெல்லுதற்கு மாற்ற லுடைமையா னன்றோ, வேதாந்திகளைக் கண்டு, சைவ சித்தாந்திகள் யாவரும் அஞ்சியோடும் நீர்மைய ராயினர். ஸ்ரீ சங்கரா சாரிய சுவாமிகள், தங்கருத்துஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணும் அவைதிக மேயென்று, இதுகாறும் வெளி வந்திருக்கும் 115 கிரந்தங்களுங் யாண்டாயினு மெழுதி யிருக்கின்றார்களா? பிரமாணமாக வொன்றையும் வரையாது, ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள், ‘அவைதிகமாய் எமது சைவர்’ என வெற் றுரையாக, வீதிகள் சந்துகள் பொந்துக டோறும், இவரும் இவர் மரபினரும் தம்பட்ட மடித்தல் தகுதியாமா? அவர்க ளியற்றிய 115 கிரந்தங்களின் வாயிலாக, அவர் கருத்து அந்வைதமே யென்று கொண்டிருக்கும், அவர் மாணக்கராய் எம்மவர் யாவரையும், “துணுகி யாராயும் அறிவின்மை என்பதை மறுக்க முடியுமா” என்று எழுதியது, எந்த எரிவாய் நகிற் புகுத்தற்கோ? கும்பி பாகம் என்னும் நாகத்தினையே யடைவர். அவர் க ளியற்றிய தூலைப் பரிசித்தற்கும் அதிகார மற்ற இவரும் இவர் மதத்தினரும். அவர்கள் தூலை பெங்ஙனம் துணுகி யாராய்ந்தனர்? அவர் மாணக்கராய் எம்மவருக்கு விளங்காது, சுவாமிகளைத் தூஷிக்கு மிவர்கட்கு விளங்கியது எப் பாவ விசேடத்தாலோ? துணுகி யாராய்தற்குத் தர்க்கம் வியாகாணம் சாங்கியம் யோகம் பூர்வ மீமாஞ்சை முதலிய தூல்களைக் கற்றிருக்கின்றனரா? அவ்வா றின்றி, அபூர்வ துண்ணிய ஆராய்ச்சி யுடையவராயெங்ஙன மாயினர்? உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளும், அப்புய்ய தீக்ஷித ரார்களும் புகழ்ந்து கொண்டாடிய ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளை நிந்திக்கு மிவர், தமது மதாசாரியர் எனக் கொண்டாடும் உமாபதி சிவாசாரியர், சிவ ஞான சுவாமி, திரு மூல நாயனார், சிவ ஞான வள்ளலார், கண்ணுடைய வள்ளலார், தாயுமான சுவாமிகள், சந்தர மூர்த்தி முதலியோர்களை நிந்தித் தற்கு அஞ்சா ரஞ்சார். இனி யெழுதும் புஸ்தகத்தில் அவர்களை நிந்தித் தெழுதப் புகினும் புகுவர். இக் கருத்தா னன்றோ வேதாந்திகளுஞ், சைவ சித்தாந்திகளும் தம்மொடு சேர்க்கா திவரை விலக்கினர். அதனு லிவரும் தனித் தொரு மத முடையாயிருக்கின்றனர். சங்கர திக் விஜயம் 16-வது சருக்கத்தில், கோகாணத்தி லிருந்த லீல கண்ட சிவாசாரியர் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகட்குத் தோல்வி யுற்று மாணக்க ராயின ரென்றும், இன்னும் பல மதத்தினரும் தோல்வியுற்று மாணக்கராயின ரென்றும் கூறியிருக்க, அதனை யுணராது பெளத்த மசத்தை மாத்திரம் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் வென்றதாக மையலுற்றுக் கையாடினமையின், அஞ்ஞாநம் என்னுந் தோல்வித் தாந அறை யுண்டனர். ஊரோறு அன்னவும் ஆமாவன்னவும் மதர்ப் புற்றுத் திரியு மெல்லா மத வாதிகளையும், அடக்குதற்குப் பரப் பிரஹ்மப் பொருளாய் பரசிவனே ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் என்னும் பெயருடன் அவதரித்தன ரென்றுணர்க. ஐந்தாறு வருடத்திற்கு முன் தென்னிந்தியாவில் தென் மொழியில் தோன்றிய சைவ மதத்தினராய் இவரும் இவர் மரபினரும் மூவாயிர வருடத்திற்கு முன் வவதரித்து, வேதத்

தின் பொருளை யாவருக்கும் விளங்கும்படி விளக்கி, வேதாந்த தூல் பல செய்த ஸ்ரீமத் மஹாதேவ மாதவ அருக்கிரக லீலா விக்கிரகமாகிய ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளைப் பற்றிப் பேசுதற் செவ்வாறாக ராக ராவர்? அருக ராகாமையின் ஒன்றும் பேசா தொழிவாராக.

“ஆண்டா னடிமைத் திறத்தி னுண்மைப் பொரு ளிவருக்காவது, இவர் மரபினருக்காவது தெரியுமாய் னதனை யேனனஞ் செய்ய மாட்டார்” என்றார்.

ஆண்டா னடிமைத் திறத்தி னுண்மைப் பொருளை யாமும் எம்மவரு முணர்ந்தே யேனனஞ் செய்கின்றே மென் றுணர்வாராக.

“இரு பொருள்களு முருவுடைப் பொருளாய், ஒரிடத்திற் குந்திக் கொண்டிருப்பதே யாண்டா னடிமைத் திற மென்று, இவரும் இவர் சார்பி னரும் வீண்சிரமங் கொள்ளுகின்றனர்” என்றார்.

‘இரு பொருள்களு முருவுடைப் பொருளாய்’ என்ற தன் பொரு ளென்னை? உருவம் என்பது குணமா? சொருபமா? குணமாயின், உற்பூத குணமா? அதுற்பூத குணமா? அல்லது ‘உருவம்’ என்பதற்குக் குணமுஞ் சொருபமும் என்பது பொருளா? உற்பூத குணம் உடைய பொரு ளென்று கூறுதல் பொருந்தாது; புறவிர்திரியக் காட்சி யன்மையி னென்க. அதுற்பூத குணம் என்றல் பொருந்தும். இரு பொருளுக்கும் அறிவு இச்சை செயல்க ளென்னும் முக் குணங்களு முண்மையின். அங்ஙன மாயினும் கேவலம் குணப் பொருள்க ளெனக் கூறல் பொருந்தாது. குணியாய் சொருப மின்றி, அறி விச்சை செயல்க ளாய குணங்கள் தனித் தியங்கா வாதலின் பொருந்தாதாம். சொருபம் என்றல் பொருந்தும். சிலர் சேதநமே, பதிக்கும் பசவுக்கும் சொருப மென்றும், சிலர் சார்ந்த வண்ணஞ் சார்ந்தல் சொருப மென்றும் கூறுகின்ற மையான். அங்ஙனமாயினும், அறிவாய் சொருப மாத்திரத்தால் ஈரிடத் தும் பேதந் தோற்றமையின், ஆண்டா னடிமைப் பேதந் தோற்றுதற்கு, அறிவு இச்சை செயல்கள் தனித் தியங்கல், தனித் தியங்க லின்மை, முத லிய குணங்கள் வேண்டிப் பெறுதலின் பொருந்தாதாம். குணமுஞ் சொ ருபமும் உடைய பொரு ளென்றலே பொருத்த முடைத்தாம். அறிவு, இச்சை, செயல், தனித் தியங்க லின்மைக் குணங்களையும், அறிவாகிய சொருபத்தையும், உடைய பசுப் பொருளும், அறி விச்சை செயல் தனித் தியங்கற் குணங்களையும் உடைய பதிப் பொருளும், ஒரிடமாய் மகா கைலா யத்தில் பசுவின் மீது, பதி தமது திருவடியை வைத்துக் குந்திக் கொண் டிருப்பதே, ஆண்டா னடிமைத் திறத்தின் பொருளா மென்று யாமும் எம் மவரு முணர்ந்திருக்கின்றோம். ஏனையோர்க்கு மிதுவே பொருளாம். விரிப்பின் ஆயுள் போதா தாகலினாலும், புத்தகம் விரியு மென்னுங் கருத்தி னாலும், நண்பர்கள் சுருக்க வேண்டு மென்று வரும்பியதனாலும், சுருக்கின

மென் றுணர்வாராக. இதனாற்றான் ஆண்டா னடிமைத் திறம் சுருதி விரோத மெனக் கொண்டு ஏனனஞ் செய்கின்றோம்.

“பெத்த முத்தி யிரண் டிடத்தும், இறைவனை யின்றி உயிர் தனித்து நில்லாமையானும், தனித்து ஒன்றை யறியாமையானும், தனித் தொன் மைச் செய்யாமையானும், தனித் தொன்றை யிச்சிக்காமையானும், எவ் விடத்து மிறைவன் ஆண்டானும், உயிர் அடிமையும் என்று சைவ சித் தாந்திகள் கூறுகின்றார்களென்பதை யினியேனு மறிந்து கொள்ளுவாரா?” என்கின்றார்.

‘பெத்த முத்தி யிரண் டிடத்தும், எவ் விடத்தும் இறைவன் ஆண்டா னும், உயிர் அடிமையும்’ என்று சைவ சித்தாந்திகள் கூறுவார்களாயின், பெத்த தசையினும் முத்தி தசைக்கு விசேடம் யாது? பெத்த தசையினும், பதியும் பசவும் ஆண்டான் அடிமையாயும், உயிர்க்குத் தனித்து நின்றல், அறிதல், செய்தல், இச்சித்தல் ஏலாமையானும், முத்தி தசையினும், பதி யும், பசவும் ஆண்டா னடிமையாயும், உயிர்க்குத் தனித்து நின்றல், அறிதல், செய்தல், இச்சித்தல் ஏலாமையானும், இரு தசையும் ஒன்றேயாம். குருவை யடைந்து அந்த சிரம முற்று, ஞாந மடைந்ததற்கு யாது பய னுளது? பெத்த தசையினும் முத்தி தசையில் அதிக விசேட முள தெனக் கருதி யன்றே ஜீவன் பிரவிர்த்திக்கின்றான். விசேட பலனைக் கருதாது ஒரு மந் தனும் பிரவிர்த்தியான், என்பதை யுணர்ந்து இனியேனு மடங்குவாராக.

18. “வேதாந்திக ளென்று சொல்லித் திரிகின்ற அனைவரும் வேதாந்த சாஸ்திரம் படித்திருக் கின்றார்களா?” என்கின்றார். வேதாந்திக ளெனக் கருதுவோர் யாவரும் சேவ காரணியம், ஈஸ்வர பக்தி, பாச வைராக்ஷியம், பிரஹ்ம ஞாநம் நான்கும் ஓர் வடிவா யெழுந்தருளியிருக்கும் ஞாநாசாரியரை யடைந்து, தம் மதத்திற் குரிய தூதர்களுள் தம் கருத்தளவில் பாடங் கேட்டு, அவ்வாறே யொழுதுகின்றார்கள். சைவ சித்தாந்திகளோ பெயர் மாத்திரம் சைவ சித்தாந்தி யென விட்டுக் கொண்டு, தம் மதத்திற் குரிய தூல் இன்ன தென்றும், தம் மத சித்தாந்த மின்ன தென்றும் உணரும் உணர்விலியாய், பிறர் கேட்கின் தம் மத சித்தாந்தத்தை, தம் மத தூலிற் கூறியாங்கு கூறுது முர னுறக் கூறியும், பொருள் கவர்த்து திரிவார் அநேகரை யித்தே சத்து மெத் தேசத்துங் காண்கின்றோ மாகலின், கல்வி யில்லாது நாமாயி மந் மாத்திரமாயும், பல சைவ சித்தாந்திக ளீண்டு இருக்கின்றன ளென் றுணர்க.

19. “பதி பசு பாசம் மூன்றும் அறித்தியமாயின், இம் மூன்றின் வேறுந ரித்தப் பொருள் எது? இவர் தம் மதத்தைத் தம் மட்டில் வைத் துக் கொள்ளாது, பெரியார் கருத் திதுவே யென் றவர்களமீதும், தமது மதத்தை யேற்றுக்கின்றார். அந்தோ! இத் தீச் செயலுக் கென்ன பய ன்டைவரோ? இவரா லெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்குஞ் செய்யுட்களில்,

பதி, பசு, பாசம், மூன்றும் அறித்தியமாகக் கூறி யிருப்பதாகக் காட்டக் கூடமா?" என்கின்றார்.

பதியும் பசுவும் பாசமும் அறித்தியமேயாம். பசுத் தன்மை, பதித் தன்மைகள் நீங்குபி, யெஞ்சிய சேதநங்குக்குப் பேத மின்மையின் அபேத மாய்ப் பிரஹ்மம் என்னும் பெயர் பெற்று, ஒரு பொருளே நித்தியமாயிருக்கு மென் றுணர்க. சூட்டுக் கோல், 55-வது பக்க முதல் 83-வது பக்கம் வரை யெண் ணிறந்த செய்யுட்களை யறிவித்து, இதுவே அப் பெரியார் கருத் தென, அறிவித்திருக்க, அதனை யுணராத, எம் கருத்தை அப் பெரியார் மீது ஏற்றுவதாகக் கூறினர். "பொய் யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும். பொய் தோன்றின் மெய் தோன்றா. கடைப்பெய் உலகப் பொய்யினை மெய்யாகக் கருதினேன். எங்கும் என் சொரூபம் சச்சிதானந்த இல கொளியா யிருந்திடும். வஞ்சகச் சகப் பொய் யனைத்தையும் மறந்து. சுருதியின் றுணிவால் நினைவுகொண் டெலகம் துச்சமென் றுணர்தல் நிச்சயமாம். பொய்ச் சகத் துறினுங் கலங்குறார். ஈசன் உயிர்கள் தாம் மாயா சகிதங்கள். உமைபாகத் தண்ண லிறந்தும், என்னை யறியப் பொய்யாகி யிருந்தது. மதுடக்கொம்பாகு மன்ன மாயைதனை யகற்றாய். திகழும் பீ பிரம மென்றருளும். துன்பத் துவிதத் தொலைந்த எல்லா வுலகு மிறந்தும், அத்தி பாதிப் பிரிய ஆதி வெளியா யிருந்தால் சுத்தயிலாச் சீவ பாத் துவைத் மெங்கே? அநாதி பவ பந்த மெலாம் துப்பறவே நன்றாகத் துடைத்து. ஆன்மாவே பரம சிவம். ஆன்மாவே விசிட்ட காணாதீத, வாக்கு மறாதீத சர்வஞ்ஞான பூரணம். ஆன்மாவே பரமசிவ சொரூபம். சககாரணம் புருடானே. பரப் பிரமம் நானே. பாசிவனும் நானே. சீவ பாவைக்கியத்தை யடைந்து. ஆன்ம வுபாசனை பண்ணக் கடவன்." என்பனவாதி வாக்கியங்களால், பதி பசு பாசம் அறித்தியம் என்று கூறப்பட்டிருப்பன அப் பெரியார் கருத்தா? எமது கருத்தா? பெரியார் கருத்தையே அப் பரம்பரையி லுள்ள யாமும், எம்மவரும் கைக் கொண்டு கூறியிருக்க, அதனை யறியாது, எமது கருத் தென்று பொய் புகலுகின்றார். இப் பொய்க் கூற்று லுளவாம் பாவத்திற்கு, எக் குருவைக் கொண்டு பிராயசித்தம் செய்து கொள்ளக் கருதியிருக்கின்றனர்? இவை யாவும், பொய் யென்று கூறிய இவர்க்கு, அவ் வாக்கியங்களை யுணரும் அறிவின்றாயினும் ஏனை யறிஞர் குழாங்கள் உண்மை யறிவார்களாக. தாம் தீச் செயலைச் செய்து விட்டு, "அந்தோ! இத் தீச் செயலுக் கென்ன பய னடைவரோ?" என்று கூறியது அறியாமை பற்றியா? கர்வம் பற்றியா? இழி குணம் பற்றியா? பரம்பரைக் குணம் பாழாகா திருக்க வேண்டு மென்னும் கருத்துப் பற்றியா? இவ்வா ரெழுதின் தம்மைச் சார்ந்த அறிவிலிகள் வியப்ப ரென்னுங் கருத்துப் பற்றியா? இக் கருத்துள் எக் கருத்துப் பற்றி யெழுதினும் அடா தடாது. சூட்டுக்கோலிற் காட்டிய செய்யுட்களில் பதி பசு பாசம் அறித்திய மென் றுள்ள வாக்கியங்களை யின் டெடுத்துக் காட்டினமையின், அது கொண்டடங்கி வாழ்வாராக.

20. "முக வுரை யெழுதிய யாரோ வொருவர் தம் முடைய படிப்பின் நிறத்தைப் பிறர் அளந்து கொள்ளுமாறு ஏதேதோ கூறுகின்றார். அவர் தம் கூற்றோ டமையாது தொல்லாசிரியர் திரு வாக்குகளையும் தம் மனம் போனவாறு திரித்து, அவ்வாசிரியர் கூற்றாகக் கூறுகின்றார்." என்கின்றார்.

முக வுரை யெழுதுவோரும், நூ லெழுதுவோரும், தம் படிப்பின் நிறத்தைப் பிற ரறிந்து கொள்ளுவதற்கே யெழுதுவ தன்றித் தாம் கற்ற தொன்றும், முன்பின் முா ணுற எழுவ தொன்றும்மாய்ப் பிறர் செவ்வனை யுணராதிருக்கு மாறு, எழுதுவது கற்றார் திற னன்றும், தாம் கற்ற வளவில் முகவுரை யெழுதியவரை யேளாண்டு செய்கின்றமையின், இவர் எழுதிய கடா, இவர் கற்ற கல்வியிற் குறைந்தும், அல்லது பிறர்பால் விஷயங்களை யாசித்தும், எழுதியிருக்கலா மென்று விளங்குகின்றது. இதனால், கற்ற வற்றை யுண்மையாக எழுதுந்திற னின்றிப் பொய் பொதிந்த புரட்டுக் குழுஉக்களை யெழுதி வெளியிடுபவ ரென்று வெள்ளிடை விலங்கலாய் விளங்கலாயிற்று. 'ஏதேதோ' என்றதை விரியாது விடுத்ததன் காரண மென்னை? விரிக்கின் படலக்காரர் ஒழுக்கம் வெளியா மெனக் கருதியா? படலக்காரரிடத்துள்ள நசையாலா? பிறர் பழிப் பரெனக் கருதியா? முக வுரையிற் கூறியயாவும் படலக்காரரிடத் துண்மையாயினமையின், மீண்டுங் கூறப்புகின் வழுபா மெனக் கருதியா? விரியாது விடுத்த கருத்தை விளக் குவாராக 'தொல்லாசிரியர் திரு வாக்குகளையும்' எனப் பன்மைச் சொற் புகன்று, ஒரு குறையே திரித்ததாக அறிவித்தனர். 'வாக்குகள்' என்பது குறட்பாவை யுணர்த்துவதா? சொல்ல யுணர்த்துவதா? வாயை யுணர்த்துவதா? வாயையுஞ் சொல்லையும் அன்று; கருவியாகுபெயராய்ப் பாவை யுணர்த்திற் றென்பரேல், ஒருமையைப் பன்மையாக மயங்கினது, நன்னூல் தொல்காப்பிய மதங்கள் பற்றியா? தம் மதம் பற்றியா? தம் மதம் பற்றி யெனின், அம் மதம் ஈண் டெவர்க்குஞ் சம்மத மன்றாகலின் செம் மதமே சம்மதமாம் என்க 'புலவனார் வந்தார்' என்பது போன்று, ஒன்றையே பன்மையாக வுயர்த்திக் கூறினே மென்பரேல், கடா "2-ம் பக்கம், திரு மந்திரச் செய்யுளாலும், 8-வது பக்கம்-திரு மந்திரத் திரு வாக்கினாலும், என்ற திரு வாக்கினாலும், -வது பக்கம்-என்னுந் திரு வாக்கால், 12-வது பக்கம் - ஞாந வாசிட்டச் செய்யுளுக்கு, 13-வது பக்கம், என்றற் றெட்டக்கத்துச் செய்யுளால், 14-வது என்னுந் திருக் குறளுக்கு," என்ற இடங்களில், திருக் குறட்கும், மற்றைச் செய்யுட்கட்கும் உயர்வு பற்றிப் பன்மைச் சொற் புணர்த்திக் கூறாத தேதோ? ஒரே நூலிலுள்ள குறையோரிடத் தொருமைச் சொல்லாலும், ஓரிடத்துப்பன்மைச் சொல்லாலும், சகசாணவ வயப்பட்டு மயங்கிக் கூறிய இவர் தாமா முகவுரை யெழுதிய வரைப் புன் மொழி புகல்பவர்?

'தம் மனம் போனவாறு திரித்துக் கூறினா' ரென்றார். பாடபேத முள்ளவற்றைக் கூறுபவர், திரித்துக் கூறுபவராயின், பாடபேத மென்

னுஞ் சொல் உலகில் வழங்கக் காரண மின்றே. அவ்வாறாயின், சிவ ஞாந பாஷ்யத்திற் பாட பேத முள்ளனவாகக் காட்டப்பட்ட யாவர் திரித்த தென் ருகிச் சிவ ஞாந சுவாமி புரட்ட ரென் றங்கேரிக்க நேரும். ஆகலின் பாட பேதங் கூறுவோர் திரித்தவ ராகார்; ஆகார். திருக் குறளில் பாட பேதம் பல வுள்ளன வாக, சென்னை, கோ - வடிவேலு செட்டியார், சோழ வந்தான்—அரசர் சிவமுகனார், தூத்துக்குடி வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை யென்பாரும், இன்னும் பலரும் அறிவித்திருக்கின்றனர். அவ்வாறே சிவ பாட பேதங்க ளுள்ள பிரதி முகவுரை யெழுதியவ ரிடத்து மிருக்கின்ற தென் றுணர்வாராக.

“காலத்தி னுற் செய்த நன்றி யொருவந்த, ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.” என்று சூட்டுக் கோன் முகவுரையி லச்சிட்டிருக்க, அதனைப் புரட்டிக் கடாவின் 18-வது பக்கத்து, ‘ஒருவர்க்கு’ என்று சூட்டுக் கோலி லிருப்பதாக அச்சிட்டனர். இவ்வாறு இதனைப் புரட்டிய லிவர் புரட்டை யெப் புரட்டிற் சேர்ப்பது? எழுத்துப் புரட்டிலா? சொற் புரட்டிலா? வாக்கியப் புரட்டிலா? செய்யுட் புரட்டிலா? நூற் புரட்டிலா? சமயப் புரட்டிலா? மதப் புரட்டிலா? புறப் புரட்டிலா? அண்டப் புரட்டிலா? ஜகப் புரட்டிலா? ஜீவப் புரட்டிலா? சிவப் புரட்டிலா? இத் துவாத்சப் புரட்டுள் ஒரு புரட்டுச் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு இனி பெழுந்துங்கா லெழுதுவாராயின், அந்தப் புரட்டுடையோ ரென் றிவருக்குப் பட்டங் கொடுக்கலாம். அப் பட்டத்தைப் பெற்றுச் சைவப் பிரசாரகர் என்னும் பட்டத்துக்கு முன், புரட்டு என்னும் பட்டத்தையும் கூட்டிப் ‘புரட்டுச் சைவப் பிரசாரகர்’ என்னும் பெயரோடு விளங்குவாராக.

“காலத்தி னுற் செய்த நன்றி யொருவந்த (சிறி நெனினும்), ஞாலத் தின் மாணப் பெரிது”, ‘ஒருவனுக்கு இறுதி வந்த வெல்லைக்கண் ஒருவன் செய்த வபகாரம், தன்னை நோக்கச் சிறிதா யிருந்ததாயினும், அக் காலத்தை நோக்க நிலவுலகத்தினும் மிகப் பெரிது.’ என்பது பரிமேலழகர் உரையாம். இதன் கண் ‘ஒருவந்த’ என்னும் பதமும், ‘சிறிநெனினும்’ என்னும் பதமு மின்றி இவ்வுரை முடிவு பெறாதாம். ஒருவர் ‘சிறி தெனினும்’ என்னும் பாடத்தைக் கொண்டு, ‘ஒருவனுக்கு’ என்ற சொல்லு அத்தியாகாரஞ் செய் தனர். ஒருவர் ‘மாணப் பெரிது’ என்றதனானே ‘சிறி தெனினும்’ என்றது தானே பொருந்துதலின் ‘ஒருவந்த’ என்னும் பாடத்தைக் கொண்டு ‘சிறி தெனினும்’ என்றதை அத்தியாகாரஞ் செய்தனர். ஆகலின், இருமையுஞ் சால்புடைத்தேயாம். இதனை யுணர வர னின்றி, முகவுரை யெழுதியார் மீது புரை யுரை கூறிப் புல் லொழுக் குடையோ ராயினர், முகவுரை யெழுதியவரைப் பற்றி விரித்திருப்பாராயின், அவர் தங் கல்வித் திறத்தை யிவ ரளந்து கொள்ளுமாறு கண்டந மெழுதி யிறுத்திருப்பர். இக் கருத்துப் பற்றியோ விரிக்காது விடுத்தனர்?

“இப் புரட்டு முகவுரையை வாங்கிச் சேர்த்து வெளியிட்ட சுவாமியா ருக்குத், திருக் குற ளாராய்ச்சியுண் டென்று ஒப்புதல் கூறமா? தாம் பயின்

றறியாத திருக் குறள், திரு மந்திரம், தேவாரம், திரு வாசகம் முதலிய நூற் களிற் றலையிட்டு, தாங் கற்ற நூல்களிலும், தமக்கு நுணுகிய ஆராய்ச்சி யுண்டோ? இல்லையோ என் றையுற் செய்வதைவிடத் தம் மளவிற் றும் அடங்குதல் முறைமை யென்பதை யினியேனு மறிந் தடங்குவாரா?” என் கின்றார்.

திருக் குறட் செய்யுள், சூட்டுக் கோலி லச்சிட்டிருப்பதனை, அறியும் தன்மை யில்லா இவர்க்கு, திருக் குற ளாராய்ச்சியேனும், சூட்டுக் கோலா ராய்ச்சியேனு முண் டென் றொப்புதல் தகுமா? சூட்டுக் கோலைப் படித் தற்கு பாவ விசேடத்தாற் கண் ணின்றியினும், பிறர்வாயிலாகக் காதாற் கேட் டவ்வாறாயினு மெழுதலாம். அதற்கும் பாவ விசேடத்தாற் செவி மந்தமாயின், கண் ணில்லாக் குருடரும், கா தி ல் லாச் செவிடருமாய் வாதத்திற்கு வந்திடருதல் என் ன அறியாமை கொல்லோ? திருக் குறண் முதலிய நூல்களில் நுணுகிய ஆராய்ச்சியின் நிண்ணய மிரு ந்தமையா னன்றோ, சைவர்கட்குப் பாதகமான அவற்றின் செய்யுட்களை யெல்லா மறிவித்து வாதிட்டுக் கண்டித்தேம். இவர்க்குத் திருக் குறள் திரு மந்திரம் தேவாரம் திரு வாசகம் முதலிய நூல்களிலும், சிவ ஞாந பாஷ்யத் திலும், சிவ ஞாந வள்ளலார் சாஸ்திரம், தாயுமான சுவாமிகள் பாடல் முத லியவற்றிலும், ஞாந வாசித்தம் முதலிய வேதாந்த சாஸ்திரங்களிலும், ‘ஐயம்போ லாந்தையுண்டோ’ என்றாக் கைய முளதாமாயின், அதனை நிவிர்த்திப்பான், பெரியாரைச் சாணகதியாக அடைந்து, கேட்குமாற்றற் கேட்டு, அவர் விளக்கு மாற்றல் விளக்கப் பெற்று, அவ்வழி ஒழுகி யடங் காத, ஐயத்தோடு வெளி வந்து ஊரே நன்ன மதர்ப்புற் றுவாரித்த லெற் திற்கு? இனியேனும் இக் கட்டாரி பெற்று அடங்குவாராக.

“சணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கில் மாட்டிக் கொள்வது போன்று, யோசனை யின்றித் தாமே மாட்டிக் கொண்டார்.” என்கின்றார்.

பிறர்க்குப் போட்ட சூட்டுக் கோலின் மத்தியில் நுழைந்து மாட்டிக் கொண்டு, தாமுஞ் சூண்டு, துள்ளித் துடித் தெழுந்து, கடாவிடுத்துக் கட் டாரியால் ஈரிருபத் திடத்துக் குத்துண்டு விழிப்பவர் இவரா? யாமா? தாம் சூட்டுக் கோலின் மாட்டிக்கொண்டதனை யுணராத, சூட்டுக் கோலான் மாட் டிக் கொண்டா ரென்று, கூறுதல் அறிஞர் கூற்றா? அறிவிலி கூற்றா?

“அவற்றுட் சிலவற்றை யண் டெடுத்துக் காட்டினும்” என்றார். முழுமையு மெடுத்துக் காட்டி யிருப்பாராயின், தமது கடை முழு வுடங் கட்டாரியாற் குத்தப்பட்டு அங்கத் தன்மை பெற்றிருப்பர். இக் கருத்தே பற்றி முழுமையுங் காட்டவில்லை போலும்!

“எமது கேள்விக்கு எழுத்து மூலமாக விடை தரினுந் தருக” என்று கூறினமையின் இவர் கடைவை யடக்கற் கேற்ற கட்டாரி விடப்பட்டிருக் கின்ற தென் றுணர்வாராக.

“வாத சபை கூட்டி விடைதர எண்ணினும் நாம் சித்தமா யிருக்கின்றோம்.” என்று கூறிக் கடாவை முடித்தார்.

இவரான் பல்லோரது தொல்லையும் ஒருங்கே யொழிப்பான் கருதியே ‘அந்நைவதி’ என்பார், “அத்நைவதிகளை வாதத்திற்கு வர வழைத்த அசுத்த சைவ சித்தாந்திக் கோர் வாத வரையறை” என்ற பெயருள்ள பத்திரிகையைப் பல்லோரு மறியப் பகிரங்கப்படுத்தினர். அது கண்டு சைவ சித்தாந்திகள் வாதத்திற்கு வரும் வழி கூறாது, பல வெற்றுரை கூறிக் காலங் கழிக்கின்றனர். அச் சைவ சித்தாந்திக் கோற்படுத்துஞ் சபைக்கு, ‘அந்நைவதி’ என்பார் கூறிய வாத வரையறையின் பிரகாரமே, வேதாந்திகளை வாதத்திற் கழைப்பார்களாயின் அக்கா லச்சபைக் கிவர் வரின், இன்னோ ரன்ன பிற ரிகழ்த்தினுங் கண்டநஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றே மென் றுணர்வாராக.

இவர் பிறர்க்கிட்ட சூட்டுக் கோலப் பெற்று, அதனைச் செவ்வனே யுணராது, முன் பின் முரணுற வுணர்ந்து, இருபது கடாக் கடாவினர். அதனால், “சூட்டுக் கோலார் குடுண்டு, தள்ளி யெழுந்த தூத்துக்குடி முத்தைய பிள்ளை கடா” என இவரைக் கடாவாகக் கொண்டு, அதனை யடக்கேற்ற கட்டாரியாக, இப்புத்தக ரூபமான கட்டாரி விடப்பட்டமையின் இந்நூற்குச், “சூட்டுக் கோலார் குடுண்டு, தள்ளி யெழுந்த தூத்துக்கடி முத்தைய பிள்ளை கடாவை யடக்குங் கட்டாரி” எனப் பெயர்ந்தா மென்க.

இனியேனும், பெரியார் நிறை, வேதாந்த சாஸ்திர நிறை, ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் நிறை, குறட் புரட்டு, வியாக்கியாபப் புரட்டு, பெளஷ் கராகம் வுரைப் புரட்டு முதலியவற்றைச் செய்யாது, பெரியாரைச் சரணு கதியாக அடைந்த வேதாந்த சாஸ்திரங்களை முறையாகக் கேட்டு அவ்வழி யொழுகித் தோல்வியுற்றதற்கும், நிந்தித்ததற்கும் எம்மவரிடத்து மன்னிப் புக் கேட்டுய்வாராக.

இவர் போன்றே, ஆரியம் அற்பங் கற்ற அந்நிய தேயத்துறந்தார், வேறொருவரது பெயரைப் போர்த்துக் கொண்டு, கற்றார் கண்டு கழித் தொதுக்கு மாறு இருபத் தைந்து விடயங்க ளொழிச் “சைவ சித்தாந்த வைபவம்” என்னும் முக்கியப் பெயரையும், “நியாய கட்டகம்” என்னுங் கௌணப் பெயரையும் இட்டு எழுதிய ஆபாசப் புத்தகம் ஒன்று மறைவாய்ச் சிற்சில விடங்களிலு நிலவுதல் கண்டநம். அவ் வுல வலை யொழிக்கக் “கடிக் கங்கோண்ட காளியைச் செயிக்கும் காமா” என்ற பெயருடன் கண்டநம் வெளியிடுகின்றேம். அதனையும், இவரும் அவருங் கண்டநங்கி யிடர்ப்படா தின்புறுவாராக.

உடைத்தம் வலியறியா ருக்கத்தி னூக்கி

யிடைக்கண் முரிந்தார் பலர்,

அமைந்தாங் கொழுகா னளவறியான் றன்னை வியந்தான் விராந்து கெடும்.

474

வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனி னெண்மை யுடையம்மா மென்னுஞ் செருக்கு.

844

இகலின் மிகலினி தென்பவன் வாழ்க்கை தவலுங் கெடலு நணித்து.

856

கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க் காற்றதா ரின்னா செயல்.

894

எரியார் சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார் பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்.

896

வகைமாண்ட வாழ்க்கையும் வான்பொருளு மென்னா தகைமாண்ட தக்கார் செறின.

897

சூட்டுக் கோலார் குடுண்டு

தூள்ளி யெழுந்த தூத்துக்குடி முத்தைய பிள்ளை

கடாவை யடக்குங் கட்டாரி

முற்றுப் பெற்றது.

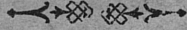
காள யுத்தினு ஐப்பசிமீ

உ.
கணபதி துணை.

சற்குருப்போ நம:

குரு தோத்திரம்.

காருருவக் கமலமலர்க் கண்ணனிவர் வாகநமாங் கருடப் புள்ளின்
சேருவைத் தியாநிப்போர் திகழுமரா விடநீக்கஞ் சேர்ந்தாங் கெண்ணென்
வாருருவக் கலகடந்த காசிகா நந்தனெனும் வள்ளல் நாமத்
தோருருவைத் திருஞ்செபிப்போர் மடமையரா விடநீக்கி யுய்வா ரன்றே.

சீராரூந் தென்மொழியும் வடமொழியும் பயின்றவற்றுட் சிறம்புற் றோங்கு
மோரூ மிலக்கியமு மிலக்கணமுந் தருக்கமுமுந் நெளிதி னோர்த்தே
பாராரும் வேதாந்தக் கேசரியாய்ப் பரசமயப் பகட்டை மாய்க்குங்
காராரூந் தெருள்வள்ளல் காசிகா நந்தனடி கருதி வாழ்வாம்.

ஸ்வாமிநாத பிள்ளை.

சுடுசெழுவாரி நியிஷ்ட நஜாதவார—

வீயுஷுவா நஜநிதம் கிறு காரிகாரயாடி |

சூநடிவலிரை நாலுதிதே நநுலுவு—

தவாரதவிகழைமும் நவநாடி தெதகீ ||

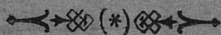
ஜெஜீயதாம் விரம் காரி—

காமதாரெவூ டெஹாநாவி |

உகதுபுகாடி: ஸ்வாரா—

விருள டெஹா ஸுவபுடி: ||

வீ. ஆர். வேலப்ப பிள்ளை.

சற்குருப்போ நம:

உசிவமயம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	14	சிவாதா	சிவாவதா
4	10	கின்றது	கின்றன
5	8	ஷடாந்த	ஷடந்த
„	37	லுள தென்	லுள வென்
16	38	பிரத்தொம்கா	பிரத்தொம்சா
20	20	சாத்தியசாமாநாதி	சாத்தியசாமாநாதி
24	16	பரிசிந்நனாக	பரிச்சிந்நனாக
26	6	செய்திருப்பரேல்	செய்யாதிருப்பரேல்
34	37	தோடமிலி போகனாகி	தோடமிலி யேகனாகி
38	36	மேன்ன	மென்ன
52	30	ஹா	ஹ்மா
„	„	ஷ்ணு	விஷ்ணு
59	39	ஸ்ரீமாந	ஸ்ரீமாந்
75	33	செய்யுட்	செய்யுட்
76	18	யெழுந்துங்கா	யெழுதுங்கா
„	39	ளாராய்ச்சி	ளாராய்ச்சி
77	22	ருவாரித்த	ருவாரித்த
„	32	வுலுடங்	வுடலுங்

1919.